116-7
Benson
Theological Seminary.
PRINCETON, N. J.
Part of the
ADDISON ALEXANDER LIBRARY,
which was presented by
MESSRS. R. L. AND A. STUART.
Case, Division
Shelf, Section SCB
Book 4359

Johannis M. Harlingii
Liber
4/
Aug. 22. 1807

Josephi A. Alexandri,
Liber—
ab patre datus,
die sexto ante Kalen-
das Julii MDCCCXXIII.

C. Thornton.

GEORGII BUCHANANI

SCOTI,

Poetarum ſui ſeculi facile Principis,

PARAPHRASIS PSALMORUM DAVIDIS POETICA;

PROPERTY PRINCETON THEOLOGICAL

Ad optimam Editionem
THOMÆ RUDDIMANNI, A. M.
ſummo ſtudio recognita et caſtigata.

Præmiſſa eſt accuratior quam antehac
CARMINUM EXPLICATIO.

GLASGUÆ:
Proſtant apud, J. GILLIES.
MDCCXC.

AD

MARIAM,

Illuſtriſſimam Scotorum Reginam,

GEORGII BUCHANANI

EPIGRAMMA.

Nympha, Caledoniae quae nunc feliciter orae
  Miſſa per innumeros ſceptra tueris avos:
Quae ſortem antevenis meritis, virtutibus annos,
  Sexum animis, morum nobilitate genus:
Accipe (ſed facilis) cultu donata Latino
  Carmina, fatidici nobile regis opus.
Illa quidem, Cirrha procul et Permeſſide lympha,
  Pene ſub Arctoi ſidere nata poli:
Non tamen auſus eram male natum exponere foetum,
  Ne mihi diſplicerent quae placuere tibi.
Nam quod ab ingenio domini ſperare nequibant,
  Debebunt genio forſitan illa tuo.

CARMINUM

CARMINUM GENERA,

Quibus in hoc opere Poeta uſus eſt.

PROPERTY OF PRINCETON

CArminum in Pſalmorum Paraphraſi occurrentium genera ſunt undetriginta.

I. Genus monocolon. Verſus ſunt Heroici hexametri, ſex regionibus conſtantes, quarum ſextam Spondaeus, quintam Dactylus, quatuor reliquas indiſcriminatim Dactylus aut Spondaeus obtinet, hoc modo;

1	2	3	4	5	6
--	-vv	--	--	-vv	--
-vv	--	-vv	-vv		

Eo utitur Pſal. 1, 18, 45, 78, 85, 89, 104, 107, 132, 135.

II. Dicolon diſtrophon, ad imitationem Horatii lib. 5. Od. 16. vel potius Prudentii, hymno 9. περὶ στεφάνων. Verſus prior eſt hexameter heroicus modo memoratus. Poſterior Iambicus Hipponacteus trimeter acatalectus, conſtans ſex pedibus, quorum ultimus ſemper eſt Iambus, [ſive Pyrrhichius] ſecundus et quartus Iambus, et ejus loco haud raro Tribrachys: locis autem imparibus, i. e. primo, tertio et quinto, praeter Iambum, Spondaeum etiam, Anapaeſtum, Dactylum aut Tribrachym recepit; juxta hoc ſchema;

1	2	3	4	5	6
v-	v-	v-	v-	v-	v-
vv-	vvv	-vv	vvv	vv-	vv
--		--		--	
-vv		vvv		-vv	
vvv		vv-		vvv	

Eo utitur Pſal. 2, 20, 24, 57, 60, 69, 83, 93, 95, 97, 108, 109, 118, 126, 136, 147.

III. Dicolon diſtrophon, ad exemplum Horatii, lib. 5. Od. 1. Martial. lib. 1. Ep. 50. Prudentii ſecunda praefat. Apotheoſeos, Auſon. Epig. 26. Primus quiſque verſus eſt Iambicus ſenarius acatalectus, cujus modo in II. genere meminimus. Secundus vero eſt

eſt Iambicus dimeter, ſeu quaternarius, acatalectus, conſtans quatuor pedibus, quorum ultimum conſtituit Iambus, [vel Pyrrhichius,] ſecundum Iambus, vel ejus compar Tribrachys; primum et tertium Iambus, Spondaeus, Anapaeſtus, Dactylus aut Trybrachys. Quanquam Buchananus nunquam, quod meminerim, tertio loco Tribrachym aut Dactylum uſurpat. Caeterum dimetros quibus ille uſus eſt, hoc modo metiri poſſis;

1	2	3	4
v-	v-	v-	v-
--	vvv	--	vv
vv-		vv-	
vvv			
-vv			

Eo utitur Pſal. 3, 6, 10, 21, 22, 27, 34, 38, 39, 41, 44, 48, 53, 62, 74, 76, 79, 87, 92, 110, 112, 115, 120, 127, 133, 134, 139, 141.

IV. Dicolon diſtrophon, quale eſt Horat. lib. 1. Od. 7. Verſus prior eſt hexameter heroicus, ut ſupra. Poſterior Alcmanius Dactylicus tetrameter acatalectus, quatuor ultimos habens pedes carminis heroici, hoc modo;

1	2	3	4
--	-vv	-vv	--
-vv	--		

Eo utitur Pſal. 4, 111.

V. Dicolon tetraſtrophon, quale eſt Catulli carmen 11. Horat. lib. 1. Od. 2. Statii Silv. 4. carm. 7. Prudentii Cathemerin. Hymn. 8, &c. Verſus primus, ſecundus, et tertius, Sapphicus hendecaſyllabus pentameter acatalectus, conſtans Trochaeo, Spondaeo, Dactylo, et duobus Trochaeis [vel ultimo Spondaeo,] hoc modo;

1	2	3	4	5
-v	--	-vv	-v	-v

Quartus autem quiſque eſt Adonius pentaſyllabus dimeter acatalectus, conſtans Dactylo et Spondaeo, ſeu duobus poſtremis carminis heroici pedibus, hoc modo;

1 2
-vv --

Eo utitur Pſal. 5, 17, 51, 55, 65, 67, 72, 90, 101, 103.

VI. Tricolon tetraſtrophon, ad exemplum Horatii lib. 1. Od. 9. quibuſdam carmen Horatianum appellatum. Verſus primus et ſecundus eſt Dactylicus Alcaicus acatalectus, conſtans ex penthemimeri Iambica, i. e. Spondaeo vel Iambo (ſed ſaepius Spondaeo), Iambo, et caeſura, ſeu ſyllaba longa, deinde duobus Dactylis (vel ultimo Amphimacro, ſive Cretico,) hoc modo;

1 2 3 4
-- v- - -vv -vv
v- -v-

Tertius eſt Iambicus Archilochius dimeter hypercatalectus: pes primus et tertius Spondaeus, et nonunquam Iambus; primus quidem rarius, tertius vero rariſſime, ſecundus et quartus ſemper Iambus, cum ſyllaba in fine reſidua, hoc modo;

1 2 3 4
-- v- -- v- -
v- v- v

Quartus eſt Dactylicus Alcaicus, vel, ut alii nominant, Pindaricus, in quo duos Dactylos continuos ſequuntur duo Trochaei [vel ultimus Spondaeus,] hoc modo;

1 2 3 4
-vv -vv -v -v

Eo utitur Pſal. 7, 11, 15, 19, 30, 46, 50, 56, 58, 77, 82, 91, 123, 125, 140, 146.

VII. Dicolon diſtrophon. Verſus primus Sapphicus, de quo in V. genere; ſecundus Iambicus dimeter, de quo in III. genere ſupra egimus.

Eo utitur Pſal. 8.

VIII. Tricolon tetraſtrophon, ad imitationem Horatii lib. 1. Od. 5. Verſus primus et ſecundus eſt Aſclepiadeus Choriambicus tetrameter acatalectus, qui quatuor habet regiones, quarum primam Spondaeus, ſecundam et tertiam Choriambus, quartam Iambus [ſeu Phyrrhichius] obtinet, hoc modo;

1 2 3 4
-- -vv- -vv- v-
vv

Alii autem metiuntur per Spondaeum, Dactylum et caeſuram, ſeu ſyllabam longam, ac deinde duos Dactylos, vel ultimum Amphimacrem, hoc modo;

1 2 3 4
-- -vv - -vv -vv
--v-

Tertius eſt Pherecratius heroicus, trimeter acatalectus, conſtans Spondaeo, Dactylo et Spondaeo, hoc modo;

1 2 3
-- -vv --

Quartus denique eſt Glyconius Choriambicus trimeter acatalectus, conſtans Spondaeo, Choriambo et Iambo [ſeu Pyrrhichio,] hoc modo;

1 2 3
-- -vv- v- vel vv

Eo utitur Pſal. 9, 64, 84, 130.

IX. Dicolon diſtrophon, quale eſt Horatii lib. 4. Od. 7. Prior quiſque verſus eſt hexameter heroicus, de quo ſupra. Alter vero Archilochius Dactylicus dimeter hypercatalectus, vel, ut alii volunt, penthemimeris heroica, conſtans duobus Dactylis et ſyllaba, hoc modo;

1 2
-vv -vv -

Eo utitur Pſal. 12.

X. Monocolon. Verſus Iambicus dimeter, cujus in tertio genere meminimus. In hoc imitatus eſt Prudentium hymno 1. Cathemerinon, &c. Sedulium hymno ultimo, hymnoſque complures Eccleſiaſticos: et, quemadmodum illi, ita Pſalmi hoc genere carminis compoſiti per tetraſticha progrediuntur.

Eo utitur Pſal. 13, 31, 37, 47, 52, 54, 59, 86, 96, 98, 117, 148, 149, 150.

XI. Dicolon diſtrophon, ad exemplum Horatii, lib. 1. Od. 3. Verſus prior eſt Glyconius trimeter; poſte-

poſterior Aſclepiadeus tetrameter : de utroque ſtepus in VIII. genere dictum eſt.

Eo utitur Pſal. 14, 35, 43.

XII. Tricolon triſtrophon, quali utitur Prudentius Praefat. Cathemer. Primus quiſque verſus eſt Glyconius trimeter, ſecundus Aſclepaideus tetrameter, de quibus modo, et in VIII. genere egimus. Tertius autem quiſque eſt Choriambicus Alcaicus pentrameter acatalectus, qui conſtat e Spondaeo, tribus Choriambis et Iambo [ſive Pyrrhichio], hoc modo ;

1	2	3	4	5
--	-vv-	-vv-	-vv-	v-
				vv

Eo utitur Pſal. 16.

XIII. Dicolon tetraſtrophon, quale eſt Horatii lib. 1. carm. 6. Verſus primus, ſecundus et tertius Aſclepiadeus tetrameter, quartus vero Glyconius trimeter, de quibus ſuperius egimus in genere VIII.

Eo utitur Pſal. 23, 42, 75, 99, 102, 144.

XIV. Monocolon. Verſus Iambicus Hipponacteus trimeter, acatalectus, ad exemplum Horatii lib. 5. Epod. 17. Catulli car. 20. Prudentii Cathemerinon hymn. 7, &c. De eo ſupra in genere II.

Eo utitur Pſal. 25, 94, 106.

XV. Moncolon ; quale eſt Stat. 4. Sil. 5. Claudiani carmen Feſceninum in nuptias Honnorii et Mariae, Prudentii hymn. 14. περι στεφανων Verſus Dactylicus Alcaicus acatalectus, quem in VI. genere explicavimus. Hic quoque obſervandum (quod de Iambicis dimetris ſupra monuimus) puros hoſce Alcaicos in tetraſticha ſemper diviſos eſſe.

Eo utitur Pſal. 26, 29, 32, 49, 61, 71, 73, 143.

XVI. Monocolon, quale eſt Horatii lib. 1. Od. 1. Prudentii hymn. 5. Cathem. Verſus eſt Aſclepiadeus tetrameter (de quo ſupra genere VIII.) Notandum vero Buchananum (ad exemplum Prudentii) Aſclepiadeos hoſce quaternos junxiſſe.

Eo utitur Pſal. 28, 40, 80.

XVII. Dicolon diſtrophon, quo Boet. lib. 2. metr. 3. imitatur. Verſus primus eſt Sapphicus pentameter, de quo ſupra in genere V. Alter eſt Glyconius trimeter, de quo in genere VIII. diximus.

Eo utitur Pſal. 33, 70, 121, 142.

XVIII. Dicolon diſtrophon, ad exemplum Boetii lib. 3. met. 3. Verſus primus eſt Iambicus trimeter, cujus in II. carminis genere meminimus. Secundus vero eſt pentameter Elegaicus acatalectus, cujus prima et ſecunda ſedes indifferenter Spondaeum vel Dactylum recipit, tertia ſemper poſtulat Spondaeum, quarta et quinta Anapaeſtum, hoc modo;

1	2	3	4	5
vv	–	--	vv-	vv-
--	-vv			

Vel, ut aliis placet, verſu in duo quaſi membra diviſo, poſt Dactylum aut Spondaeum prima et ſecunda regione indiſcriminatim poſitum, ſequitur caeſura penthemimeris, qui primam partem terminat : alterum autem membrum poſt duos Dactylos altera itidem caeſura clauditur, hoc modo;

1	2		3	4	
-vv	--	-	-vv	-vv	-
--	-vv				

Eo utitur Pſal. 36, 63.

XIX. Dicolon triſtrophon. Verſus primus et ſecundus eſt Trochaicus Alcmanius dimeter, ſeu quaternarius, acatalectus, conſtans quatuor pedibus, quorum primus et tertius, ſeu loci impares, Buchanano ſemper eſt Trochaeus, ſecundus praeter Trochaeum Spondaeum etiam, ejuſque compares Anapaeſtum et Dactylum recipit, quartus denique eſt Trochaeus [vel Spondaeus] hoc modo;

1	2	3	4
-v	--	-v	-v

-v --
vv-
-vv

Verſus autem tertius eſt Trochaicus Euripidaeus dimiter catalectus, qui eoſdem habet pedes quos duo priores, praeter ultimum, qui poſtrema ſyllaba detruncatur, hoc modo;

1	2	3	
-v	-v	-v	v
	--		-
	vv-		

Alii metiuntur tanquam Iambicum dimetrum cujus initio deſit ſyllaba, hoc modo;

½	2	3	4
-	v-	--	v-
	vvv	v-	

Eo utitur Pſal. 66.

XX. Dicolon diſtrophon. Verſus prior heroicus hexameter, de quo in I. genere. Poſterior Anapaeſticus Parthenaicus dimiter catalectus; qui conſtat tribus pedibus, quorum primus et ſecundus Anapaeſtum vel Spondaeum indifferenter recipit, tertius ſolum Anapaeſtum, ac deinde ſupereſt ſyllaba, hoc modo;

1	2	3	
vv-	vv-	vv-	-
--	--		

Vel potius eſt poſterior pars carminis hexametri heroici, cujus primus pes una ſyllaba mutilus eſt, ſemimetro tantum ſuperſtite, *h. e.* ſyllaba longa, vel duabus brevibus, cui deinde tres ultimi pedes carminis hexametri ſubjunguntur, hoc modo;

½	2	3	4
-	-vv	-vv	--
vv			

Eo utitur Pſal 68.

XXI. Dicolon diſtrophon, ut Horatii lib. 5. Epod. 14. Auſonii Epiſt. 10. Primus quiſque verſus eſt heroicus hexameter, ſecundus autem Iambicus dimeter: quorum ſupra in I. et III. metrorum generibus meminimus.

Eo utitur Pſal. 81.

XXII. Dicolon diſtrophon. Carmen eſt Elegiacum omnibus notum, ex hexametro et pentametro junctis conflatum: de hoc in XVIII. de illo in I. genere ſuperius egimus.

Eo utitur Pſal. 88, 114, 137.

XXIII. Dicolon diſtrophon. Primus quiſque verſus eſt Trochaicus Euripidaeus dimiter, de quo in genere XIX. dictum eſt. In illo autem verſiculo, *Agite feſtis laudibus*, Trochaei vicem occupat Tribrachys. Secundus autem eſt Iambicus dimiter, quem in III. genere enarravimus.

Eo utitur Pſal. 100.

XXIV. Monocolon, quali uſi ſunt Plaut. Teren. Seneca, &c. Prudent. Cathem. hymn. 9. Auſon. dict. Solon. veteris illius carminis, cui titulus eſt Pervigilium Veneris, auctor; Venant. Fortunat. Hymn. de cruce Domini, &c. Verſus eſt Trochaicus octonarius catalectus, conſtans ſeptem Trochaeis et ſyllaba, recepto tamen in locis imparibus Tribrachi; in paribus vero, praeter Tribrachyn, ſpondaeo etiam, Dactylo et Anapaeſto, hoc modo;

1	2	3	4	5	6	7	8
-v	-v	-v	-v	-v	-v	-v	-
vvv	vvv	vvv	--	vvv	vvv		v
	--		-vv		--		
	vv-				vv-		
	-vv				-vv		

Eo utitur Pſal. 105, 119, 124, 129.

XXV.

XXV. Monocolon, quali utitur Boet. lib. 1. met. 5. et Seneca paſſim in choris. Verſus eſt Anapaeſticus Pindaricus dimeter acatalectus, conſtans quatuor pedibus, in quorum ſingulis recipit Anapaeſtum; cujus tamen vices promiſcue ſupplent Spondaeus, et Dactylus, [et ultimo etiam loco interdum Tribrachys, Amphimacer, vel Trochaeus] hoc modo;

1	2	3	4
vv-	vv-	vv-	vv-
--	--	-vv	--
-vv	-vv	--	-vv
			vvv
			-v-
			-v

Eo utitur Pſal. 113.

XXVI. Dicolon tetraſtrophon, ad exemplum fere Catulli, carmine 34. Primi tres verſus ſunt Choriambici Glyconii trimetri acatalecti, Spondaeo, Choriambo et Pyrrhichio [vel Iambo] conſtantes; ſed loco Spondaei interdum recipiunt Trochaeum, hoc modo;

1	2	3
--	-vv-	vv
-v		v-

Quartus autem quiſque eſt Pherecratius heroicus trimeter acatalectus, conſtans Spondaeo, Dactylo et Spondaeo, hoc modo;

1	2	3
--	-vv	--

Eo utitur Pſal. 116, 122, 128.

XXVII. Monocolon, ad exemplum Prudentii hymno 6. Cathem. Verſus eſt Iambicus Anacreontius dimiter catalectus, qui conſtat tribus Iambis et ſyllaba, recepto tamen ſaepiſſime in prima ſede etiam Spondaeo, hoc modo;

1	2	3	
v-	v-	v-	-
--			v

Eo utitur Pſal. 131.

XXVIII. Tricolon triſtrophon, quale eſt Horatii lib. 5. Od. 13. Primus quiſque verſus eſt heroicus hexameter, de quo in primo genere: ſecundus autem eſt Iambicus dimiter, de quo in genere III. egimus. Tertius vero eſt penthemimeris heroica, conſtans duobus Dactylis et ſyllaba, cujus in genere IX. meminimus.

Eo utitur Pſal. 138.

XXIX. Tricolon triſtrophon, idem fere cum praecedente, niſi quod ordo paulum ſit inverſus: nam qui illic ſecundum locum tenebant, hic tertium, et è contrario, verſus occupavere: caeterum Horatii Epod. 11. per omnia, ſimile eſt, praeterquam quod illi primus verſus eſt Iambicus ſenarius, Buchanano autem hexameter heroicus: ſecundus vero utrique eſt penthemimeris heroica: tertius denique Iambicus dimeter.

Eo utitur Pſal. 145.

GEORGII

GEORGII BUCHANANI

PARAPHRASIS

IN PRIMUM LIBRUM

PSALMORUM.

Ps. I. *Beatus vir, qui non abiit in conſilio,* &c.

Carm. Gen. I.

FELIX ille animi, quem non de tramite recto
Impia ſacrilegae flexit contagio turbae:
Non iter erroris tenuit, ſeſſorve cathedrae
Peſtiferae facilem dedit irriſoribus aurem;
Sed vitae rimatur iter melioris, et alta
Mente Dei leges noctesque dieſque revolvit.
Ille, velut riguae quae margine conſita ripae eſt
Arbor, erit: quam non violento Sirius aeſtu
Exurit, non torret hiems: ſed prodiga laeto
Proventu beat agricolam: nec flore caduco
Arridens, blanda dominum ſpe lactat inanem.
Non ita divini gens neſcia fœderis, exlex,
Contemtrixque poli; ſubito ſed turbine rapti
Pulveris inſtar erunt, volucri quem concita gyro
Aura levis torquet vacuo ludibria coelo.
Ergo ubi veridicus judex in nube ſerena
Dicere jus veniet, ſceleriſque coarguet orbem;
Non coram impietas moeſtos attollere vultus,
Nec miſera audebit juſtae ſe adjungere turbae.
Nam Pater aethereus juſtorum et fraude carentum
Novit iter, ſenſumque tenet: curvoſque ſecuta
Impietas fraudum anfractus ſcelerata peribit.

Ps. II. *Quare fremuerunt gentes?* &c.

Carm. Gen. ii.

QUid trepidae gentes vano fremuere tumultu?
Miniſque populi ſaeviunt inanibus?
Et cum principibus magni coiere tyranni,
Dominumque Chriſtumque Domini adverſum truces!
Vincula quin horum fortes dirumpimus, ajunt,
Et lora noſtris demimus cervicibus?
At pater aethereus, rerum cui ſumma poteſtas,
Ridebit impotentium irritas minas.
Tum juſta accenſus miſeros affabitur ira,
Et per furorem caeca conſilia ſuum
Turbabit: Cingamque meum diademate Regem,
Inquit, Sionis jura ſanctis collibus
Qui dabit, et late fundet mea juſſa per orbem.
Deinde allocutus Dominus eſt me: Filius
Tu meus es, genui te hodie: me poſce, daboque
Omnes ut haeres gentium fines regas,
Qua circumfuſis tellus ſe porrigit undis,
Regaſque ſceptro ſempiternum ferreo:
Cumque voles, tumidoſque premas, frangaſque rebelles,
Ut ficta fragili vaſa franguntur luto.
At vos, in populos quibus eſt permiſſa poteſtas,
Et jus ab alta ſede plebi dicitis,
Errorum tenebras depellite, diſcite verum:
Servite Domino cum tremore: gaudiis
Et timor et Domini accedat reverentia veſtris,
Ut miſſum ab illo Filium amplectamini:
In vos ne juſtae vindictam exerceat irae,
De calle recti devios. Nam cum brevi
Saeviet injuſtos contra juſta ira, ſcietis
Quam ſint beati ſpes in illo qui locant.

Ps. III. *Domine, quid multiplicati?* &c.

CARM. GEN. iii.

HEU quanta numero viribuſque factio
Me vexat odiis impiis!
Quam perditorum firma conſpiratio
Conjurat in meum caput!
Et aſſeverant ſpem ſulutis in Deo
Supereſſe jam nullam mihi:
Cum tu ſub umbra praeliantem me tui
Tam ſaepe ſcuti texeris:
Cum laudis auctor ſis meae, cum gloria
Meum corones verticem.
Cum nocte Dominus invocantem me ſuo
De monte ſancto exaudiat,
Curis ſolutus et recumbo et dormio,
Reſurgo liber a metu.
Domino excubante, nec meum formidine
Pectus movebunt agmina
Numeroſa, nec ſi ſaeva feritas omnium
Conjuret in me gentium.
Tu, Domine, in aciem ductor, ut me liberes,
Prodibis: hoſtium omnium
Malaſque franges, impiorum et conteres
Dentes potenti dextera.
At tu, ſalutis una ſpes, populum tuum
Bonitate ſolita amplectere.

Ps. IV. *Cum invocarem, exaudivit,* &c.

CARM. GEN. iv.

O Pater, o hominum divumque aeterna poteſtas,
Sincerae mihi conſcie mentis,
Qui mihi conſiliique inopi, incertoque ſalutis,
Imploranti rebus in arctis,
Tutum pandis iter, latumque educis in aequor:
Nunc obſeſſo fraude maligna
Da mihi te facilem, et juſtis bonus annue votis,
Non dura placabilis aure.

O hominum caecae menteſ, quo me uſque relicto
    Intenti mendacibus umbris,
Sollicita in vanas torquetis pectora curas?
    Tandem credite vera monenti:
Quem Deus electum miro dignatur honore,
    Per diſcrimina cuncta tuetur.
Me Dominus clamantem ad ſe, auxiliumq; rogantem,
    Mitis et exorabilis audit.
Ergo Dei, miſeri, nunc ſaltem agnoſcite numen,
    Et vitiis abſiſtite pravis:
Vobiſcum in tacito per noctem expendite lecto
    Longi dicta ac facta diei.
Non pecudum fibris Domino, ſed mente litatur
    Innocua: ſi admoveris aris
Hanc, poteris ſperare animi ſecurus ab alto
    Dextra munera larga benigna.
Poſcit opes modo degeneres pars maxima vulgi,
    Haec animos vota una fatigant.
At tu me placido tantum bonus adſpice vultu:
    Aura tui jucunda favoris
Me ſuper irradiet: ſat amico te mihi felix.
    Alter frugibus horrea ſtipet,
Impleat et multas generoſo nectare cellas,
    Et congeſto gaudeat auro:
Aſt ego curarum vacuus de nocte recumbam,
    Et ſine ſollicitudine ſomnos
Accipiam: tu ſecuram mihi robore mentem,
    Tu certa ſpe pectora firmas.

Ps. V. *Verba mea auribus*, &c.

CARM. GEN. V.

O Potens rerum Deus, aure leni
Mitis axaudi mea verba, mentis
Mente non dura tetricuſque triſtes
    Percipe queſtus.
Adſpice attentus, mihi quanta tendat
Vox latus: quando mihi Rex Deuſque
Solus es, ſolum veneror precorque
    Rebus in arctis.

Mane

Mane clamantem Deus aequus audi :
Nam tuum caſta prece, non inanem
Spem fovens, nomen jubar ante Eoum
Mane ciebo.
Tu Deus laetus pietate vera,
Impii ritus ſcelus exſecraris :
Nec frui pravi ſtudioſa mens te
Speret amico.
Vis tuos vultus metuit nefaſque :
Hoſtis es fraudum et cupidae cruoris
Caedis : audacem ſimulare linguam
Falſa recides.
At tua fretus bonitate ſacrum
Limen accedam, tua templa inibo :
Rite adorabo tua ſancta caſtis
Numina votis.
Tu mihi, ut caſſes fugiam doloſos
Hoſtium, lumen, Deus, aequitatis
Dux tuae praefer, dubioque caecos
Dirige greſſus.
Hoſtium verum fugit ora, pectus
Incolit fraus ſpurcitieſque : guttur
Tetrius putri eſt quod hiat recludens
Funera buſto.
Lingua adulatrix tacito veneno
Blandiens caecos meditatur ictus.
O Deus, rerum o pater alme, gentem
Perde nefandam.
Redde conatus, pater alme, vanos :
Quique te linquunt, ſcelerum ſuorum
Sentiant poenas meritas, ab ima
Stirpe reciſi.
Sed tua ſemper bonitate tuti
Gaudeant, qui ſpem poſuere in uno
Te ſibi certam impavidi, tuumque
Nomen adorant.
Namque tu rectos animique puros
Larga opum dextra recreas benignus,

Et tui (tanquam clypeo) favoris
Protegis umbra.

Ps. VI. *Domine, ne in furore,* &c.

Carm. Gen. iii.

DUM fervet ira, Domine, dum mens aeſtuat,
Ne me merentem corripe:
Dum ſaevientis flagrat in curſu furor,
Exigere poenas abſtine.
O parce, parce: languor aegrum conficit:
Manum ſalutarem admove.
Corpus, ſolutis oſſium compagibus,
Enerve vires deſerunt;
Mentemque graviter moeror angit turbidam.
Quo me uſque miſerum negliges?
Quo me uſque linques? Jam reverte, ac libera
Ægrum inferum de faucibus.
Ubi ſaeva duram mors manum injecit ſemel,
Quis amplius meminit tui?
Quis mortis alta ſubrutus caligine
Nomen celebrabit tuum?
De nocte pectus anxium ſuſpiriis
Pulſans, gemenſque, lacrymis
Lavo cubile: ſtrata fletuum madent
Rorata largis imbribus.
Caligat acies luminum, doloribus
Hebetata longis: hoſtium
Interque riſus et dolos emarcuit
Color vigorque corporis.
At tu ſceleribus turba gaudens impiis,
Faceſſe, ſpem pone irritam:
Lamenta Dominus et meorum fletuum
Placatus audiit ſonum.
Dominus benignus ſupplicem me exaudiit,
Orationique annuit:
Subitus ut hoſtes obruat pudor meos,
Vultuſque confundat rubor;
Triſti repente ut palleant infamia,
Fugamque turpem moereant

Ps.

Ps. VII. *Domine Deus meus, in te,* &c.

Carm. Gen. vi.

IN te ſalutis ſpem poſui meae,
Servator orbis: faucibus hoſtium
Me libera, qui mente ſaeva
Interitum mihi moliuntur.
Si nemo vindex aſſerat, ut leo
Imbelle crudus dilaniat pecus;
Sic me ferus diſcerpet hoſtis,
Innocui ſitiens cruoris.
Si verus index me merito arguit,
Nec falſa mendax crimina texuit,
Si damna tranquillo creavi,
Promerito male ni peperci:
Me perſequatur dum capiat ſequens,
Captumque ſternat, ſtratum et humi pede
Conculcet, et ſceptri ſuperbum
Proterat abjiciatque faſtum.
Exſurge, juſtas te furor impius
Meorum in iras excitet hoſtium:
Exſurge, promiſſamque redde
Perfidiae Deus ultionem.
Exſurge, terris luceat omnibus
Auguſta majeſtas tua; te ſuum
Accurrat agnoſcatque Regem
Concilium populi, patremque.
O qui potenti ſceptra tenens manu,
Gentes per omnes crimina vindicas,
Me vindica, ſi rite poenas
Ore pio innocuoque poſco.
O juſte judex, cordis in intimo
Quem nil receſſu, praeterit abditum,
Frange impios auſus malorum;
Fulci animos refoveque juſtos.
Securus hoſtes nil metuo, Deo
Cuſtode: quem ſimplex animi juvat
Candor: pios ſervat, maliſque
Exitium aſſidue minatur.

Si perſtet hoſtis, jam gladium tenet,
Jam tendit arcum promptus, et arripit
Ferale telum, et igne ſaevo
Lethiferas acuit ſagittas.
En, qui nefandum parturiit ſcelus,
Concepit aerumnam, pariet velut
Quae vana per ſomnum inquietas
Ludificant ſimulacra mentes.
Fodit doloſam, ut me caperet, ſcrobem :
Incautus in foſſam ipſe ſuam ruit.
In verticem ipſius recurret
Pernicies, recidentque fraudes.
Ergo expeditus fraudibus et metu,
Rerum parentis juſtitiam canam,
Nomenque ſanctum : gratiaſque
Laetus agam, repetamque laudes.

Ps. VIII. *Domine, Dominus noſter*, &c.

CARM. GEN. vii.

GEntis humanae pater atque cuſtos,
Quam ſancta majeſtas tui
Nominis terras ſtupefecit omnes,
Sol quas recurrens adſpicit !
Et ſuper coeli radiantis orbes
Tua magnitudo ſe extulit.
Quam pia mundum tueare cura,
Lactentis aevi infantia
Prodit : ut linguas temere obſtrepentum
Tibi refutes hoſtium :
Hoſtium, quorum vomit os furorem
In te, ſititque ſanguinem.
Luce cum coelos vitrea ſerenos,
Pollentis opera dexterae,
Cerno ; cum lunam, nitidaſque ſtellas
Per te creatas conſpicor ;
Quantulus (mecum tacitus revolvo)
Homo eſt, ut ejus ſis memor !
Quantula humanae eſt ſobolis propago,
Dignere ut illam viſere !

Hunc

Hunc Deo aequalem prope reddidiſti ;
Ornaſti honore et gloria ;
Et tuae dextrae ſuper univerſa
Opera creaſti principem :
Cuncta vitalis quibus hauſtus aurae eſt,
Illi dediſti ſub pedes.
Huic boves parent et oves, pecuſque
Quodcunque campis paſcitur ;
Quique pennarum celeri volatu
Metitur ales aera ;
Quique pinnarum celeri natatu
Piſcis pererrat aequora.
Gentis humanae pater atque cuſtos,
Quam ſancta majeſtas tui
Nominis terras ſtupefecit omnes,
Sol quas recurrens adſpicit !

Ps. IX. *Confitebor tibi, Domine*, &c.

Carm. Gen. viii.

Rerum certa ſalus, te cano, gratias
Exſolvo meritas ex animo tibi ;
Et miranda futuris
Pandam facta nepotibus.
Tutus praeſidio nil metuam tuo :
Laetus laeta canam ſed tibi carmina ;
Te laudabo ſupremi
Æternum aetheris arbitrum.
Spes hoſtis temere elatus in improbas,
Converſus trepida terga dedit fuga,
Et virtute potentis
Dextrae peſſum abiit tuae.
Tu vindex cupidos exitii mei
Perdis ; tu trepido praeſidium es reo ;
Tu litem mihi judex
Ex alto dirimis throno :
Tu gentis valido robore barbarae
Compeſcis furias ; deſtruis impios,
Ut nec nomina ſeris
Narret fama nepotibus.

En, hoſtis tumidae quo recidunt minae !
En, qui ſternit humi funditus oppida,
Et proſtrata perennis
Condit nube ſilentii!
At rerum Dominus perpetuus thronum
Fixit perpetuum juſtitiae ſibi,
Orbem ut legibus aequis,
Ut juſte populos regat.
Cum vis incubuit foeta ſuperbia
Infreni, miſeris praeſidium pates,
Tuti pandis aſyli
Arcem rebus in aſperis.
In te uno merito ſpem ſolidam locant,
Qui novere tuum nomen, et ultimo
Ut diſcrimine amicos
Nunquam deſtituas tuos.
Ergo arcis merita laude Sioniae
Cuſtodem Dominum pangite; conſili
Decreta ardua gentes
Lata ferte per exteras.
Vindex innocui ſanguinis expetit
Poenas; vi tenues nec ſinit opprimi
Impune; applicat aurem
Clamantum querimoniis.
Afflictas bonus o res proprus meas
Contemplare, odiis quem petit improbis
Vis hoſtilis; et atrae
Mortis faucibus eripe.
Ut, qua mole Sion creſcit in aethera
Late conſpicua, laudibus efferam
Te, laetuſque ſalutem
Acceptam referam tibi.
Demerſit merito fraus ſua perfidas
Gentes exitio: queis alios plagis
Irretire parabant,
Haeſere impliciti pedes.
O miranda Dei judicis aequitas!
Fraudis fraude ſua prenditur artifex.
O res pectoris altis

Condenda

Condenda in penetralibus!
Sic eſt; interitu devorat impios
Improviſa dies; immemores Dei
Gentes mors inopina
Æternis tenebris premit.
At confiſa Deo nuda modeſtia
Æternum Domini non animo excidet,
Nec laeto miſerorum
Spes fruſtrabitur exitu.
Rerum ſurge parens, neu ſine ut impotens
Adverſus tenues creſcat homunculus;
Et juris preme frenis
Gentes, arbiter, impias.
Circumſiſte tuae mole potentiae,
Terroremque feris mentibus ingere:
Agnoſcat male firmam
Sortem gens hominum ſuam.

Ps. X. &c. *Ut quid, Domine, receſſiſti?*

CARM. GEN. iii.

QUonam uſque cuſtos gentis humanae tuos
In rebus arctis negliges!
Quonam abieris uſque, dum pios tyrannide
Premit arroganter impius?
O ſi ſceleſtum vergat in caput ſcelus,
Suiſque pereat artibus!
Dum mentis explet per nefas libidinem,
Sic gloriatur impius;
Sic gaudet in ſe, ſempiternum ceu decus
Rectis pararit artibus.
Æqui atque iniqui negligit diſcrimina
Infrenis arrogantia,
Suaeque plaudit ſuaviter prudentiae,
Nullum eſſe quod putet Deum.
Felicitatis ſomnio indulget ſuae,
Quod cuncta cedant proſpere;
Nec te futurum cogitat vel judicem,
Vel perpetrati vindicem.
Hoſtes minoris aeſtimat nihilo ſuos,

Sic

Sic ipſe ſecum computans,
Incommodi expers ad ſenectam uſque ultimam
Securus aevum tranſigam.
Non cura laetis ulla ſeſe gaudiis,
Non aegritudo interſeret.
Os exſecranda deſpuit convicia,
Spumatque probris et dolis;
Bonis labores continenter peſtilens
Lingua et dolores parturit.
Circa viarum compita inſidias locat,
Ut innocentem clam involet;
Intentus oculis intuetur acribus
In tranſeuntes pauperes.
Qualis cruentus ſubter alta delitet
Spelaea conditus leo;
Sic e latebris, corde trepido palpitans,
Infirmioribus imminet;
Et occupatos multinodis nexibus
Naſſae involutos attrahit,
Maliſque ſubigit; et tenebris occulit
Crudelitatem callidus.
Ah, ſtrage quanta tranſeuntes perculit,
Graſſatus iſtis artibus!
Sic deinde ſecum colligit male credulus,
Haec prorſus ignorat Deus;
Avertit ora rebus humanis ſua,
Fandi et nefandi negligens.
Exſurge, Domine, tolle in altum dexteram,
Librata fige vulnera;
Ope deſtitutos ne pios ſilentio
Oblivioſo delere.
Tene impiorum pervicax veſania
Sic audeat contemnere,
Secreta ſecum corde tacito ut murmuret,
Humana non curat Deus?
Cernis profecto cuncta, cernis; et tuam
Sceleſtus in manum cadet,
Ut te labores et dolores pauperum

Non

Non praeterire intelligat:
Tibi relictus eſt inops atque innocens;
Tu tutor orbos protegis.
Tu frange vires impii, violentiam
Tu mentis improbae doma;
A ſtirpe caeſa donec impietas ſimul
Eliminetur et impius.
Tum firma Dominus ſeculorum in ſecula
Sceptra obtinebis imperi,
Genteſque terrae finibus procul tuae
Exterminabis impias.
Haec vota duris obruti laboribus,
Has ſupplices fundunt preces;
Animoſque ſtimulis incitati talibus,
Te lacrymantes poſtulant,
Pupillum et inopem ut vindices potentium
Ab impotenti audacia;
Homo ut feroces ſpiritus ponat, ſuae
Infirmitatis conſcius.

Ps. XI. *In Domino confido*, &c.

Carm. Gen. vi.

QUUM ſpe ſalutis non dubia fruar,
Deoque fidam, vos mihi dicitis,
Faceſſe rupes in remotas,
Antevolans pavidas volucres.
Intendit arcum, (en aſpicis) impius
Nervo ſagittas admovet, ut petat
Incogitantes e latebris
Innocuos animique rectos.
At tu potenti, Rex bone, dextera
Domas rebelles, et facis irrita
Decreta veſani furoris
Contra humiles male nil merentes.
Æterna coeli templa colens Deus,
Et lucido aſtrorum in ſolio ſedens,
Humana per terras acutis
Facta oculis ſpeculatur omnes.
Non juſtus illum, non latet impius

Cuncta intuentem; ſed ſtudio ad nefas
Pronos maligno juſtus orbis
Ex animo moderator odit.
Super ſceleſtos retia depluet;
Ignes remiſto ſulphure flammeos
Ad impios eliminandos
Fulminae rapient procellae.
Juſtoſque juſtus juſtitiae parens
Amore ſancto amplectitur unice,
Et fraudis ignaram ante vultus
Aſſidue videt aequitatem.

Ps. XII. *Salvum me fac, Domine,* &c.

Carm. Gen. ix.

AFfer opem, ſervator, opem fer; pulſa receſſit
Intemerata fides:
Nuda fides hominum fugit commercia: vana
Cum ſocio loquitur
Quiſque ſuo, blanda exercens mendacia lingua,
Corde ſcelus meditans.
Ora Deus fraudum dulci medicata veneno
Conterat, et penitus
Grandiloquam ex ima linguam radice revellat;
Quique pudore carent,
Dicere nec metuunt, Falſa ad perjuria linguas
Fortiter intrepidi
Aſſueſcamus, et os, age, confirmemus ad omne
Flagitium: neque enim
Oris frena mei. linguaeve repagula quenquam
Me niſi habere puto.
At Dominus planctus miſerorum, et dura ferentum,
Aure trahens gemitus,
Surgam, ait, atque inopem, tuta ut reſpiret in arce,
Inſidiiſque procul,
Securum ſtatuam. Haec Dominus: quod ab ore fideli
Cunctque fluit Domini
Auro purius eſt, auro quod fuſile fecit
Septima flamma coquens;
Dum faex in fumos exploratore camino

Craſſa

Craſſa abit et cineres.
Polliciti memor ergo malae mala toxica linguae,
Sancte parens, inhibe;
Peſtifera de gente hominum nos, optime cuſtos,
Aſſere perpetuo.
Nam late impietas graſſatur libera, paſſim
Omnia plena malis,
Quum penes injuſtos jus eſt, et juſſa malorum
Sunt metuenda bonis.

Ps. XIII. *Uſquequo, Domine, obliviſceris,* &c.

CARM. GEN. X.

QUouſque, rector unice,
Me deſtitutum negliges?
An ſempiternum me obrutum
Oblivione deſeres?
Quouſque vultum amabilem
Iratus abſcondes mihi?
Quouſque curae turbidae
Mentis quietem diſtrahent?
Quouſque cor cruciabitur
Moeroris aeſtu fluctuans?
Quouſque me proſtrato aget
Hoſtis triumphos inſolens?
Regnator orbis, adſpice;
Opem fer, et lucem tuam
Infunde; ne mors lumina
Somno perenni ſopiat:
Ne jactet hoſtis arrogans
Me viribus fractum ſuis;
Ne me peroſi perfidi
Meo dolore gaudeant.
Tu me ſalutis recreas
Spe, largus auxili: tuum,
Salute parta, laudibus,
Rex magne, nomen efferam.

Ps. XIV. *Dixit inſipiens in corde*, &c.

Carm. Gen. xi.

SEcum inſania callide
 Indulgens vitiis; ſic loquitur, Deum
 Formido ſibi credula
Commenta eſt hominum, cum temerario
 Caſu ſors ferat omnia.
Ergo flagitiis ſi penitus dedit
 Secura impietas Dei;
Nec quiſquam ex animo recta ſequi ſtudet.
 De templo aethereo Deus
Ad curas hominum lumina verterat,
 Si quis non ſtolide improbus
Ad cultum revocet pectora numinis;
 Omnes in ſcelera omnia
Conjuraſſe putes: foeda, nefaria,
 Deteſtandaque perpetrant;
Nec cuiquam eſt ſtudium recta capeſſere,
 Nam qui recta capeſſerent?
Quem ſanis aditum conſiliis darent,
 Quorum nequitia et ſcelus
Infecere animos? qui populum meum,
 Ceu praedam fera, devorant;
Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
 Aſt illos gelido metu
Horror concutiet, juſtitiae Deus
 Cum patronus opem feret
Inſonti: increpitans talibus impios,
 Vobis ludibrio fuit
Inſontum pietas: vos inopum pium
 Riſiſtis ſtudium, preces,
Spes lentas, trepidas ſollicitudines:
 At, cui fidit inops, Deus
Spes et vota bonos ducet ad exitus.
 O ſi mittat opem ſuis
Speratam Deus e rupe Sionia.
 Nam cum vincula ruperit,
Exſolvetque ſuos, pectore libero

Gaudebunt

Gaudebunt Abrahamidae,
Et juſta Iſacdiae laetitia frement.

Ps. XV. *Domine, quis habitabit in tabernaculo*, &c.

CARM. GEN. vi.

SAnctae Sionis templa quis incolet,
Rex magne, tecum? quem ſtatues tuum
Sanctum ſuper montem, ut malorum
Liber agat placidam quietem?
Quem fraudis expers ſimplicitas juvat,
Urgetque rectum propoſiti-tenax:
Nec mente ſaevus grata blandam
Edocuit ſimulare linguam;
Nec ore mendax exitiabiles
Concinnat artes: nec mala proximis
Excogitat: nec dulcem amicum
Opprobriis maculat pudendis.
Qui faſtuoſum deſpicit impium,
Dei timentem ſuſpicit et pium:
Tenaxque promiſſi, fidemque
Indocilis temerare pactam.
Qui non egenos foenore perdidit,
Non innocentes munere prodidit.
In monte ſancto, haec qui, peregit,
Perpetua requie fruetur.

Ps. XVI. *Conſerva me, Domine*, &c.

CARM. GEN. xii.

O Rerum ſator, et ſalus
Humani generis certa, periculis,
Qui te reſpicit unum, famulum inſtantibus eripe.
Te ſervus dominum libens
Agnoſco, et populis praedico: ſed tibi
Omni ex parte beato officiis nil opus eſt meis.
Ergo illuc animum appuli,
Ut gentem ſtudio proſequerer pio,
Quam tu ex omnibus unam populis ſorte receperas.
Aſt illi immemores tui
Defecere: novos quiſque ſibi deos

Effinxere, colentes animi ludicra ſomnia.
Horum ſanguineas dapes
Non libabo, epulas reſpuo, nomina
Teſtis nunquam adhibebo, aut fidei foedera ſanciens.
At fortis populum meae
Defendet Domini perpetuus favor,
Mercedemque laborum cumulatam dabit affatim.
O pulchra agricolatio!
O praeclara mei ſors patrimonii!
Ut fiorum undique ridens animum paſcit amoenitas!
Immortalis honor Deo
Æterno, monitu cujus ago dies,
Arcaniſque per umbram ſtimulor pectora motibus.
Quicquid molior, aut gero,
Praeſentem Dominum conſpicor: is mihi
Semper dexter adhaeret, ſtabili ne movear gradu.
Pulſat pectora gaudio
Cor laeto trepidum: lingua tuas avet
Laudes promere: corpus tacite ſpes bona recreat.
Nam nec degere tartari
Permittes animam ſub tenebris meam,
Aut ut putre cadaver reſolutum in cineres fluat.
Tu vitae reſeras viam:
De vultu fiuvii laetitiae tuo
Manant: tu tribuis munifica gaudia dextera.

Ps. XVII. *Exaudi, Domine, juſtitiam,* &c.

CARM. GEN. V.

ÆQuus exaudi, bone rector orbis,
Æqua poſcentem: tibi quas profundit
Lingua non mendax, cape non iniqua
Aure querelas.
Ad tuum laeſus fugio tribunal,
Et fidem appello: mihi cognitorem
Te peto: oppreſſos occulis benignis
Adſpice juſtos.
Saepe per ſolas tacitae tenebras
Noctis arcanos mihi cogitatus
Cautus inſpexti, trepidoque corda

Tur-

Turbida motu.
Saepe, ceu flammis, animum probaſti
Caſibus duris, neque comperiſti
Conſcium fraudis ſcelerumque, ſonti
Saeva minantem.
Os fuit concors animo, ſonuſque.
Senſui: legum monitis tuarum
Pectus innixum ſcelera impioſque
Horruit auſus.
Hac via greſſus rege per tuarum
Orbitam legum, dubio vacillent
Ne pedes lapſu, inſtabileſque turbent
Lubrica plantas.
Te voco, duris ad opem periclis
Saepe tentatam fugio, precantis
Admove tentatam miſeris benignus
Queſtibus aurem.
Tu bonus fulci tibi qui ſalutem
Spemque committunt: tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refrena
Vindice dextra.
Me velut pupillam oculi tenellam
Providus muni: procul impiorum
Impetu, alarum trepidum tuarum
Conde ſub umbra.
Nam meae vitae manus impiorum
Imminet: vallant opibus, ſuperbis
Intonant linguis, mala dira ſaeva
Voce minantur.
Obſident cunctos aditus viarum:
Commodo obſervant loca, deſtinantque
Ad meam caedem, facinuſque patrant
Mentibus abſens.
Qualis in praedam leo fertur ira
Fervidus, qualis catulus leonis
Lacte depulſus ſpeculatur alto
Abditus antro.
Surge, conatus pater anteverte

Impios, ſtratoque in humum tyranno.
Me tuo, quo nunc furit ille ſaevus,
Eripe ferro.
Neu ſine ut me vi premat impotentum
Divitum faſtus; quibus una cura eſt,
Dum licet, blandae illecebras caducas
Carpere vitae.
His opes terris penitus reſoſſis
De penu fundis locuplete, ventri
Sufficis fruges, hilaraſque multa
Prole penates.
Puritas vitae mihi te tueri
Corporis vinclis tribuet ſoluto.
Illa lux vere faciet me ab omni
Parte beatum:
Lux voluptatum cumulata cunctis
Gaudiis, quum ſe ſine nube menti
Pura majeſtas dabit intuendam
Lumine puro.

Ps. XVIII. *Diligam te, Domine, &c.*

CARM. GEN. i.

TE, Deus alme, colam, te toto pectore amabo,
Sancte parens: mea vis, mea ſola potentia, turris,
Praeſidium, ſpes, et rebus ſolamen in arctis.
Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa ſalutis
Anchora, tu ſtatio tuti placidiſſima portus.
Nam ſimulatque tuas in laudes ora reſolvo,
Te venerans, pacemque petens, inimica faceſſunt
Arma; ſalus, placidiſque comes pax advolat alis.
Jam me lethiferis mors circumvolverat atra
Caſſibus, obſeſſum jam me torrentibus orcus
Impediebat aquis, ſtygia jam compede vinctus
Haerebam, laqueoque pedem retinente trahebar:
Hic ego deprenſus, ſupplexque humiliſque vocavi
Voce Deum, et dubiis clamavi ad ſidera rebus.
Ille ſuper ſolio reſidens flammantis olympi
Audiit orantem: poſtquam pervenit in altum

Clamor

Clamor, et attentas advertit queſtibus aures;
Protinus e vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, monteſque cava compage ſoluta
Nutarunt, penituſque imis fremuere cavernis.
Fumeus afflatu de narribus aeſtus anhelo
Undabat: rapidae contorto vertice flammae
Ore fluunt, vivaque animant attacta favilla.
Utque ſuum Dominum terrae demittat in orbem,
Leniter inclinat juſſum faſtigia coelum:
Succedunt pedibus fuſcae caliginis umbrae.
Ille vehens curru volucri, cui flammeus ales
Lora tenens levibus ventorum adremigat alis;
Se circum furvo nebularum involvit amictu,
Praetenditque cavis piceas in nubibus undas.
Acribus ex oculis vibratae ſpicula flammae
Diſcutiunt triſtes claro fulgore tenebras.
Inde ruit crepitans lapidoſae grandinis imber,
Diſcurſantque vagae ſinuoſa volumina flammae.
At vero ut ſancto ſermone ſilentia rupit,
Protinus horrifico tonitru coelum omne remugit,
Grandinis et crebra tellus crepitante procella
Pulſa ſonat, ruptiſque micant e nubibus ignes:
Flammiferaeque volant magnum per inane ſagittae,
Fulguraque ingeminant: laticum concuſſa lacunas
Pandit hians tellus, et fontibus ora relaxat:
Succutiturque pavens, et fundamenta revelat,
Et reſerat chaos. Æterni ſic vox tonat oris,
Sic formidandae grave ſpiritus infremit irae.
 Ille ſalutiferam porrexit ab aethere dextram,
Et me de rapidis pereuntem ſuſtulit undis:
Hoſtibus eripuit validis, et acerba potentum
In me odia eluſit: quum me ſtudioſa nocendi
Temporibus duris caeca fraus arte petebat,
Auxilium tulit, et rebus patefecit in arctis
Latum iter, electumque a morte reduxit amicum.
Scilicet immunem ſceleris mentemque manumque
Adſpexit Deus, et merito dignatus honore eſt,
Quippe nec impietas, nec pravi credulus error

Avertere

Avertere meos recto de tramite greſſus.
Ante oculos mihi lex Domini, mihi juſſa verenda
Semper erant animo praeſentia : ſimplice vero
Gaudebam, fraudiſque illo ſub teſte voluntas
Libera, flagitium, et ſcelerum vitaverat artes.
Ergo mihi integrae fructum hunc decerpere vitae
Munificus dedit, et qui conſpicit omnia juſtus
Arbiter innocuum cumulavit munere vitam.
Quiſque ſuis ſibi te conformat moribus : erga
Innocuum innocuus : te ſentit amicus amicum :
Inque bonos bonus es : male cautas cautior artes
Artibus eludis : duro in diſcrimine ſervas
Res humilis populi afflictas, oculique ſuperbos
Dejicis elati faſtus. Tu plebis ab imae
Coetibus ereptum celebri me in luce reponis :
Illuſtraſque meas claro ſplendore tenebras.
Te duce perrumpo florentes aere phalanges,
Altaque turrigeri ſupero faſtigia muri.
Scilicet, ut ſanctus Deus eſt, ſua ſigna ſecutis
Sancta ſalutiferae pandit compendia vitae.
Illius aeterno quicunque effluxit ab ore
Sermo repurgato flammis ſincerior auro eſt.
Ille ſuo clypeo fida ſpe pectora fulta
Protegit, adverſiſque vetat ſuccumbere rebus.
Dicite, qui colitis picti ludibria trunci,
Aut ebur in varias aut ſaxa exciſa figuras :
Ecquis in aethereo rerum moderatur olympo
Frena alius Dominus ? quis terrae temperat orbem
Alter, et invicta quae vult facit omnia dextra ?
Ille Deus viva mihi vi corroborat artus,
Oſtenditque viam maculoſa labe carentem.
Me pedibus fecit celeri contendere cervo,
Et procul a ſaevis ſubduxit in alta periclis :
Et tractare manu duro in diſcrimine belli
Arma dedit facili ; ſolidoque ex aere rigentem
Flectere, et inflexum confringere viribus arcum.
Ille ſalutiferi totum munimine ſcuti
Me tegit, et dextra nutantem fulcit et auget

Largus

Largus opis; perque inſidiis obſeſſa viarum
Pandit iter tutum, prohibetque per invia plantas
Offenſo titubare gradu. Te perſequor hoſtes
Auſpice, disjectos comprendo; nec ante revertor
Quam cecidere animi fracta virtute minaces,
Affuſique cadant pedibus, ne ſurgere poſſint
Rurſus, et antiquas armis reparare ruinas.
Tu mihi diffundis vivum per membra vigorem,
Et validos crudo diſtendis robore nervos;
Tu bellare doces; tu me quicunque laceſſit
Sternis humi, trepidoſque fuga mihi disjicis hoſtes;
Clamantes nemo exaudit. Dominum prece poſcunt
Auxilium; averſam negat implorantibus aurem.
Hos ego, ceu verſat boreae violentia nubem
Pulveream, impello, et turbatis fervidus inſto:
Et pedibus premo, ceu coenum deforme lutoſis
Conteritur triviis. Tu me ſine nomine plebis
Contemtu ereptum populos frenare ſuperbos
Imperio facis, et famulas mihi tendere dextras
Per longinqua jubes ignotas oppida gentes,
Attonitas famae novitate, et nomine tantum
Audito: et blandis verba aſſentantia linguis
Fingunt, nec tutis ſatis audent credere muris.
Laus, honor, imperium Domino, qui robore cinctum
Me tegit, incolumemque rapit de morte propinqua;
Qui mihi perfidiam ſceleratam ultricibus armis
Frangere dat, populoſque facit parere volentes;
Securumque vetat belli trepidare tumultus.
Qui mihi praeſidio eſt, populi quum ſaeva rebellis
Ira furit, mentiſque male ſcelerata retundit
Conſilia. Ergo feram late tua facta per urbes
Finitimas; ſemperque meo celebrabere cantu,
Sancte parens, regem qui dura per omnia tutum
Eſſe jubes, cumulaſque opibus: plenoque favore
Ipſum, et perpetuum ſobolem amplecteris in aevum.

Ps. XIX. *Coeli enarrant gloriam Dei*, &c.

Carm. Gen. vi.

INſanientis gens ſapientiae
Addicta mentem erroribus impiis,
Tot luce flammarum corruſcum
Cerne oculis animoque coelum.
Hinc diſce, prudens quam fuit artifex
Qui templa olympi fornice flammeo
Suſpendit, et terrae capacem
Et pelagi ſinnavit arcum.
Dies tenebras, et tenebrae diem
Semper praementes perpetua vice,
Non fortuito res caducas
Ire monent per inane lapſu?
Sed tota concors fabrica perſonat
Dei tuentis cuncta potentiam,
Non voce quae paucorum ad aure
Perveniat ſtrepitu maligno.
Nam nec remotis barbara finibus
Gens ulla terras incolit ultimas
Quae neſciat certa meantis
Lege poli ſtabilem tenorem.
Quis nocte clara lumine flammeo
Semper micantes non ſtupeat globos?
Aut mane caſtris prodeuntem
Quum rutilo videt axe ſolem?
Sive ille Eois fluctibus exſerit
Vultus decoros, ſponſus uti novus
Auro refulgens, gemmeaque
Tempora conſpicuus corona:
Seu quum fugacem praecipitans diem
Curru citato tempora dividit,
Artuſque vireſque impetumque
Centimano ſimilis giganti.
Abuſque Eoo cardine ad ultimam
Metam occidentis ſidera permeans
Obliqua, vitali calore
Cuncta creatque fovetque alitque.

Sed

Sed ordo rerum et conſpicuus decor
Non ſic tuentum lumina detinent,
Divina ut arcanis habenis
Lex animos ad honeſta flectit.
Promiſſa fraudis neſcia lubricae
Splendore veri pectora roborant.
Hac plectitur culpa aequitate, ut
Poena juvet recreetque damnum.
Puro recludunt lumine lumina
Praecepta : puro relligio nitet
Verenda cultu, quam nec annis
Cuncta domans minuit vetuſtas.
Decreta fas et conſcia veritas
Aſtans tabellis ſervat aheneis,
Jucundiora melle, et auro
Et nitidis potiora gemmis.
Signata clauſtris pectoris intimi
Servus tuetur jugiter haec tuus :
Non inſcius cuſtodientem
Quam maneat numeroſa merces.
Errata mentis quis meminit vagae ?
Quae deprehendet vis ſapientiae ?
Ergo repurga quas refudit
Clam maculas ſinuoſus error ;
Fac regna cordis ne ſibi vindicet
Vis impotentis dira ſuperbiae :
Sic me malorum e maximorum
Compedibus facile explicabis.
Quae lingua fundit verba, quod in ſinu
Secum volutat mens tacito, accipe
Placatus, o noſtrae ſalutis
Arx, Dominus, Deus, et Redemptor.

Ps. XX. *Exaudiat te Dominus in die*, &c.

Carm. Gen. ii.

Cuncta licet ferro late populetur et igni
Inſana gentis barbarae crudelitas,
Tu ne cede malis, ſed contra audentior ito :

Moderator orbis audet preces tuas :
Utque bonus dubiis Jacobum ad ſidera rebus
Cum voce palmas proferentem exaudiit ;
Annuet oranti, et te majeſtate verendi
Nominis ab hoſte ſoſpitem tuebitur.
Ex adyto ſacro arcanis tibi viribus artus
Firmabit, animum de Sione fulciet :
Vota ſecundabit, memori tua munera mente
Servabit : omnes perlitabit victima.
Protinus in cineres depaſta holocauſta reſolvet
In aſtra volvens flamma lucem ſplendidam.
Ille aderit ceoptis, caſuſque in proſpera vertet,
Eventa finget omnia ex ſententia,
Jam tibi plaudemus reduci, auctoremque ſalutis
Patrium canemus patrio ritu Deum.
Cuncta Deo grates fora, compita, templa ſonabunt,
Nomenque ſanctum proſequentur laudibus.
Annuet ille pio quaecunque rogabitur ore.
Laetumque precibus exitum juſtis dabit.
Quin (ſcio, nec fallax animum mihi decipit omen,)
Regem reducet ſoſpitem Dominus ſuum.
Mittet opem, ſancti reſerans ſacraria coeli,
Et praepotenti proteget te dextera.
Gloria ſit Syriae, turmas numerare curules,
Axeſque curvis aſperare falcibus;
Fidat equis, lateque vagis diſcurſet habenis,
Sonante Perſes arva ſindens ungula :
Hi currus et equos jactent ; nos rebus in arctis
Dei potentis nomen invocabimus.
Illis nec currus, nec vis praeſtabit equorum,
Ne ſcindat uncis vultur artus unguibus ;
Nos humiles favor aethereus penituſque jacentes
Tollet, ſuoque ſuſtinebit numine.
Tu ſervator opem fer ; tu ſi reſpicis, arma
Nec ſocia cupimus, nec timemus hoſtica.
Reſpiciet, populique ſui Rex optimus omni
Vocatus hora facilis audiet preces.

Ps. XXI. *Domine in virtute tua*, &c.

CARM. GEN. iii.

QUod hoſte victo Rex triumphat gaudio,
  Curis ſolutus anxiis,
Tibi id fatetur, Rex beate coelitum,
  Debere: tu laboribus
Vires ferendis, tu dediſti e praelio
  Redire duro ſoſpitem.
Nullam repulſam, voce quum te ſupplice
  Rogaret, unquam adhuc tulit.
Nil in latebris pectoris reconditis
  Spe concupivit irrita.
Et vota ſupra, et ante vota, hunc omnibus
  Vitae beaſti commodis
Gemmis coronam ferre et auro ſplendidam
  Sacro dediſti vertici
Vitam popoſcit: mortis illi eſt addita
  Immunis immortalitas.
Tu claritatis auctor illi es, inclyta
  Per te refulget gloria.
Felicitatis ei favor dedit tuus
  Exemplar ut ſit poſteris:
Menſura voti ut matribus ſit, quum bene
  Blandis precantur liberis.
Tu nempe ſpes et anchora es fiduciae;
  Tu portus in rebus malis.
Te fretus uno firmus omnem perferet
  Sortis procellam turbidae.
Tu perduelles comprehendes, tu manu
  Poenas repoſces vindice.
Ceu flamma clauſis aeſtuans fornacibus
  Antiqua ſilvae brachia
Vorat; furoris ſic tui nefarios
  Afflatus hoſtes hauriet
A ſtirpe totam demetes propaginem
  Semenque gentes impiae.
Te namque contra moliuntur abditam

Fraudem ſceluſque perfidi :
Et mente prava vota verſant irrita,
Et ſpes inanes concoquunt.
Te perſequente, pallidi in fugam ruent,
Inhoneſta tergo vulnera
Ferent : in ora, fata dum vitant fuga,
Rurſus ſagittas diriges.
O qui potenti frena rerum dextera
Verſas perennis arbiter,
Exſurge, vires fac tuas ut hoſtium
Agnoſcat inſolentia ;
Tum te piorum turba feſtis cantibus
Orbis parentem concinet,
Votis tuorum ſupplicum placabilem,
Maliſque formidabilem.

Ps. XXIII. *Deus, Deus meus, reſpice in me,* &c.

CARM. GEN. iii.

CUR me relinquis o Deus ? Deus meus,
Cur me relinquis ? Irrita
Heu verba fundo ; luce ſeu terras dies
Retegit, vocantem me dies
Fruſtra intuetur ; ſive nox ſilentibus
Terram tenebris obruit,
Nox me vocantem nulla non audit, meo
Nox nulla queſtu non ſonat.
Tu ſanctus ille civitatis incola es
Sanctae : Iſaci nepotibus
Tu carmen es ; tu fida ſpes majoribus
Noſtris : ſalutem qui ſuam
Tibi credidere, a te ſalutis compotes
Abiere : ſalvi gratias
Egere, duris qui tuam in malis opem
Petiere : qui tuam in fidem
Se dedidere, non tulere deducus,
Non hoſtium ludibria.
At vermis ego ſum, non homo ; ſum fabula
Vulgi, infimorum opprobrium.

Nam

Nam turba noſtris obvia illudit malis :
  Nutatque, nictatque, et caput
Motat ; labella exporrigit : ludibria
  Verbis acerbat aſperis,
En ille Domino carus, en fiducia
  Securus ille numinis :
Nunc ſervet illum, nunc periclis eruat,
  Quem tanto amore amplectitur.
O Domine, tu mer portinus ſuſceperas
  Alvo parentis editum.
De te pependi ſpe, parentis pendulus
  Infans adhuc ad ubera.
Abuſque partu tu Deus meus ; tuus
  Ex matris alvo me favor
Eſt proſecutus : ultimo in diſcrimine
  Jam ne recede longius.
Diſcrimen inſtat ultimum : mortis metu
  Ceſſere amici territi.
Tauri efferati, tauri obeſi me undique
  Circumdedere; faucibus
Hiant, leonum more rugientium,
  Quos incitat ſpes et fames.
Rivi cruoris corpus omne perluunt
  Exſangue ; laxat artuum
Compago nexus ; pectus intra liquitur,
  Ut ſole cera, cor metu.
Exaruere teſtae ad inſtar coctilis
  Defecta membra viribus;
Rigens adhaeſit lingua ſiccis faucibus ;
  Jam ſto ſepulchri ad aggerem.
Me rabidi ab omni parte latratu canes
  Urgent, petuntque dentibus.
Mihi peſſimorum ſaeva conſpiratio
  Manuſque fodit et pedes :
Et oſſa numerant, oſſa tralucentia
  Per corporis tenſi cutem.
Tormenta poſtquam cuncta conſumſit furor,
  Animus adhuc ira tumens

Se paſcit, oculos ſatiat, et fruitur meis
  Laeto in malis ſpectaculo.
Partiti amicus ſunt meos, tunicae meae
  Fecere ſortes arbitras.
Tu Domine, ſaltem ne recede, ne malis
  In ultimis me deſere.
Tu robur unus, tu mea es potentia:
  Accurre, feſtinus meae
Succurre vitae: deſtitutum ab omnibus
  Defende; ſaevorum hoſtium
Ferrum cruentum pelle: vim rabidam canum
  Inhibe: leonum ſpumeos
Compeſce rictus: cornua unicornium
  Confringe: ſerva ſupplicem.
Tum morte victa ſoſpes auxilio tuo,
  Narrabo fratribus tuum
Nomen; priorum predicabo coetibus
  Robur, fidem, conſtantiam.
O mente pura qui Deum colitis, Deum
  Laudate puris cantibus.
Semen Jacobi, magnitudinem Dei
  Celebrate feſtis laudibus:
Erga fideles numinis clementiam
  Agnoſce, proles Iſaci.
Non ſprevit inopis ille ſolitudinem.
  Non pauperum faſtidio
Avertit ora: me vocantem exaudiit,
  Vitaeque dulci reddidit.
Ergo per oras ultimas mundi tuas
  Sonabo laudes: gentibus
Te praedicabo: vota te tementium
  Praeſente ſolvam eccleſia.
Edet modeſta turba fraudis neſcia
  Vocata ſacras ad dapes;
Epuliſque functa, ac ſatura dulci nectare,
  Laudabit auctorem Deum;
Deum ſonabit, qui vigore flammeo
  In corda ſe quaerentium

Se tantus infert, mortis ut procul metu
Perenne viva gaudeant.
Ergo excitata tam novo ſpectaculo
Tellus ab oris ultimis,
Quacunque colitur, colla ſub Domini jugum
Submittet : illi ſervient,
Pronaeque Domino ſupplicabunt omnium
Omnes familiae gentium.
Nam ſempiterno jure Domino competit
Regnum triformis machinae.
Ille univerſis imperabit gentibus.
Rerum potentes illius
Menſae accubabunt, et ſacri convivii
Dapibus referti ſub jugum
Cedent volentes : flectet illi poplitem
Pauper ſepulchri in limine,
Qui membra feſſis artubus languentia
Fugiente vita vix trahit.
Illumque longa poſteri propagine
Colent, ſuiſque poſteris
Per longa deinceps nunciabunt ſecula
In me favorem numinis.
Hoc ſemen illi ſerviet, gens illius
In poſterum haec cenſebitur.

Ps. XXIII. *Dominus regit me, et nihil,* &c.

Carm. Gen. xiii.

QUid fruſtra rabidi me petitis canes ?
Livor propoſitum cur premis improbum ?
Sicut paſtor ovem, me Dominus regit :
Nil deerit penitus mihi.
Per campi viridis mitia pabula,
Quae veris teneri pingit amoenitas,
Nunc paſcor placide, nunc ſaturum latus
Feſſus moliter explico.
Purae rivus aquae leniter aſtrepens
Membris reſtituit robora languidis,
Et blando recreat fomite ſpiritus

Solis ſub face torrida.
Saltus quum peteret mens vaga devios,
Errorum teneras illecebras ſequens,
Retraxit miſerans denuo me bonus
Paſtor juſtitiae in viam.
Nec ſi per trepidas luctifica manu
Intentet tenebras mors mihi vulnera,
Formidem duce te pergere; me pedo
Securum facies tuo.
Tu menſas epulis accumulis, merum
Tu plenis pateris ſufficis, et caput
Unguento exhilaras: conficit aemulos,
Dum ſpectant, dolor anxius.
Me nunquam bonitas deſtituet tua,
Profuſuſque bonis perpetuo favor,
Et non ſollicitae longa domi tuae
Vitae tempora tranſigam.

Ps. XXIV. *Domini eſt terra et plenitudo ejus, &c.*

CARM. GEN. ii.

TOta quidem Domini terra eſt, et quicquid ubique
Vel parca celat, vel benigna ſufficit:
Quique colunt monteſque feros, campoſque feraces,
Urbeſque ſanctis temperatas legibus.
Ille ſuper pelagus ſolidum connexuit orbem,
Stabilis ut undas inter inſtabiles foret,
Et toties rapidis pulſatus fluctibus, omnes
Compage firma ſuſtineret impetus.
Cuncta igitur Domini merito ſunt: ſed tamen unam
Sedem ſibi ille dedicavit propriam.
Ecquis eo ſcandet? cuive haec permiſſa poteſtas,
Loco ut beatum ſiſtat in ſancto gradum?
Cui manus et mens eſt inſons, nec vana volutat
Animo, nec ulli damna perjurus dedit.
Huic Dominus donabit opes: hunc numine dextro
A vi procacique eruet calumnia.
Haec vera eſt pietas, hac itur ad aethera, veri
Sic intueri numinis vultum licet.

Ela,

Eia aditus reſerate, fores age pandite, portae,
  Portae perennes ſempiternae regiae:
Clauſtra revellite, limina pandite, magnus ut intret
  Rex ille, multa clarus ille gloria.
Quis novus hic ſanctis ſuccedit ſedibus hoſpes?
  Quis iſte multa eſt inclytus Rex gloria?
Ille potens late Dominus dextraque opibuſque,
  Belloque multa nobilis victoria.
Eia aditus reſerate, fores age pandite, portae,
  Portae perennes ſempiternae regiae:
Clauſtra revellite, limina pandite, magnus ut intret
  Rex ille, multa clarus ille gloria.
Quis novus hic ſanctis ſuccedit ſedibus hoſpes?
  Quis iſte multa eſt inclytus rex gloria?
Ille potens armis numeroſque agmine ductor,
  Hic ille multa eſt inclytus Rex gloria.

Ps. XXV. *Ad te, Domine, levavi,* &c.

Carm. Gen. xiv.

HIC fidat armis, plebe ſe clientium
Defendat alter, militumque copiis;
A te, Creator orbis, uno ſpes mea
Pendet, maliſque in rebus unum reſpicit.
Tu, ſancte genitor, effice inſolentibus
Ne ſpes inanes riſui ſint hoſtibus.
Sic me pudore liberabis: nec rubor
Confundet ora caeteris, in te ſuae
Qui collocarunt anchoram fiduciae.
Fruſtretur illos ſpes, et irritae ſpei
Pudor dolorque torqueat, qui ſordium
Amore ſeſe ſordibus contaminant,
Bonoſque nulla provocati injuria
Vexare gaudent. Mihi per anfractus vagos
Vitae, ſalebras inter et tenebras, iter
Oſtende rectum, et erutum ſequacibus
Erroris undis, praevio lucis tuae,
Splendore deduc veritatis in viam.
Te nempe ab uno pendeo ſpe; te Deum

Unum

Unum et ſalutis columen agnoſco meae.
  Si torta vitiis forte morum regula
Deflexit, error ſi fefellit lubricus,
Fracta illecebris ſi voluptatis malis
Incauta vitiis ſe juventa polluit;
Benignitatis tu tuae memor tamen,
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frenans habenis, uſque ab incunabulis
Orbis paterna es uſus indulgentia,)
Miſerere; noſtris quod negares moribus,
Tuae negare non potes clementiae.
Nec denegabis; nec precantes bona bonus
Vacuos repelles: nec vium poſcentibus
Rectam aberis unquam recti et aequi regula.
Tu mitis animi amplecteris modeſtiam,
Doceſque recti et improbi diſcrimina.
  Tu dux comeſque tuta per compendia
Ducis carentem fraude manſuetudinem:
Peccata bonus et facilis obliviſceris;
Promiſſa ſolvis liberali dextera;
Minuitque poenas mitis indulgentia;
Fideſque dictis ſtabilis erga omnes adeſt
Qui pacta ſacri foederis non negligunt.
Hanc ut nepotum ſecla manſuetudinem
Noſcant, tuique nominis ſe gloria
Late per omnes fundat orbis angulos;
Ignoſce noſtris mitis erratis parens,
Quae multa inuſſit aegritudo, et impotens
Amor, regique contumax ira et dolor,
Errorque veri non acutus arbiter.
  O ter beatum, mente qui pura Deum
Veneratur; illi, qualecunque amplectitur
Vitae inſtitutum, dux addeſt ſemper Deus,
Rectorque, et omnes actiones proſperat.
Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruetur affluenter copiis:
Stirpiſque ſeries longa firmabit domum,
Genuſque multa floridum propagine

Opes

Opes paternas ad nepotes transferet.
Quin et piorum mentibus myſteria,
Contempta pravis, impie ſapientibus
Occulta, Dominus luce proferet ſua;
Et ſacroſancti foederis ſcientiam
(Quae ſola vitae dux beatae et regula eſt)
Docebit. Ergo, Rex beatae coelitum,
Te mente ſolum quaero, nuſquam lumina
Abs te reflecto; tu pedes ſolus meos
Hoſtis deloſis crues e retibus.
O ſancte cuſtos hominum, amico lumine
In me intuere, et deſtitutum ab omnibus
Inopemque ſancta me tuere dextera;
Curiſque mentem quae perurunt plurimae,
Noviſque ſemper differunt doloribus,
Exſolve; poenis uſque et uſque immanibus
Exercitato, et obruto laboribus,
Ignoſce; culpas mitis oblivifcere.
Heu quanta vis me factionis impiae
Perſequitur armis! quanta me crudelitas
Inexpiato quaerit odio perdere!
Tu me periclis libera: tu protege
Ejus ſalutem ab hoſtium ludibrio,
Omnem ſalutis qui locavit ſpem ſuae
In te, nec aliis fidit opibus quam ſuae
Integritatique et tuae clementiae.
Gens quae tuarum juſſa legum amplectitur,
Fac undequaque tuta ſit te vindice.

Ps. XXVI. *Judica me, Domine*, &c.

CARM. GEN. XV.

ME vi tyrannus perſequitur palam,
Me clam maligna fraude calumnia;
Te, qui latebras pectoris inſpicis,
Appello, rerum conditor optime.
Mens fraudis expers, et manus innocens,
A vique pura et flagitio; in Deo
Spes fixa, fortis qui violentia

Me

Me ſaevientis non ſinet opprimi.
  Reneſque flammis et penetralia
Scrutare cordis, caecaque ſenſuum
Arcana fuſum ceu calidis focis:
Explorat aurum callidus artifex:
  Mentem videbis munificentiae
Quae dona nunquam non meminit tuae;
Actaeque leges puriter ad tuas
Vitae carentem flexibus orbitam.
  Procul faceſſat, nec ſocium ſibi
Me vana ſperet lingua: procul domo
Noſtra recedat qui didicit ſuos
Fucare ſenſus pectore ſubdolo.
  Odi ſceleſtum concilia; impios
Coetus veneno pejus abominor;
Quorum reſultant pectora gaudio,
Quum perpetrarunt facta nefaria.
  Sed mente, pravi non ſibi conſcia,
Lotuſque puris fontibus, ad tuas
Aras adibo, laetus et offeram
Laetae choreae dux tibi victimas.
  Te noſtra pangent tympana, te lyra,
Te vox canoro conſona tympano,
Lyraeque; coetuque in celebri tua
Miranda pandet facta nepotibus.
  Tectumque, nomen quo canitur tuum,
Ædemque, numen qua colitur tuum,
Mens ardet; abſentem retrahunt tuae
Quae templa celant pignora gloriae.
  Haec oſſa tellus ne ſine ut obruat
Inter cruentos barbara barbaros,
Qui fraudulenta mente coquunt ſcelus,
Captant avara munera dextera.
  Ego inſtitutum carpere tramitem
Pergam innocenter; tu proprius meis
Aurem benignus queſtibus admove,
Ac me periclis triſtibus aſſere.
  Per plana firmo quod gradior pede,

Quo

Quod recta ſector, muneris eſt tui;
Ergo ſalutis te columen meae
Coetu in celebri laudibus efferam.

Ps. XXVII. *Dominus illuminatio mea*, &c.

Carm. Gen. iii.

DEus in tenebris quum mihi praeluceat,
Vitamque muniat meam,
Quae vis aperta terreat me? quae mihi
Fraus caeca ſit formidini?
Adverſus unum quum ſceleſta factio
Cunctas paraſſet copias,
Doloſa letho quae tetenderant meo
Ipſi incidere in retia.
Si comminentur caſtra, ſi minacibus
Infeſta telis agmina,
Securus animi ſpecto caſtra, praelia
Timore liber intuor.
Unum expetivi, et uſque et uſque id expetam,
Curis ut exemtus malis,
Sim ſacroſanctae ſemper aedis incola,
Auguſta mirer atria,
Deoque laudes perſonem, artus dum regit
Vitalis aurae ſpiritus.
Tum me ſub umbra conditum tentorii
Celabit, et periculis
Procul remotum, rupis abruptae velut
In arce poſitum, muniet;
Ac ne relictum nunc quidem impiae ſinet
Vi factionis opprimi:
Victorque ſolvam vota, nec victoriae
Auctor mihi tacebere.
Audi invocantem ſupplicem, et fractum malis
Bonus faveuſque ſubleva.
Te mens anhelat, vultus ad vultum tuum
Intentus uſque reſpicit:
Ne conde vultus lumen a me amabilis,
Neu me in tenebris deſere.

Servum per iram ne ſine opprimi tuum;
  Vitamque, quam debet tibi,
Tuere ab hoſte, et e periclis eripe,
  O ſpes ſalutis unica.
Me cari amici, me propinqui, me pater,
  Me blanda mater liquerat:
At non reliquit, qui pios in aſperis
  Non deſerit rebus, Deus.
Parens benigne, me vias doce tuas,
  Rectaque deduc ſemita:
Ne vis metuſque ab hoſte me deterritum
  De calle recti detrahat.
Ne me impiorum obnoxium libidini
  Relinque. Teſtes impii
Fingunt maligne falſa de me crimina,
  Armantque ſe mendaciis.
Mens victa tantis jam fatiſceret malis,
  Ni ſpes foveret me tuae
Benignitatis, poſt labores anxios
  Mox affuturum gaudium.
Vivuſque vivos inter ipſe commoda
  Vitae beatae praeſtolor.
In rebus ergo turbidis ne concide,
  Sed fortis uſque ſuſtine:
Te roborabit Dominus, et cor fulciet;
  Tu fortis uſque ſuſtine.

Ps. XXVIII. *Ad te, Domine, clamabo,* &c.

CARM. GEN. XVI.

PRinceps ſtelliferis altior orbibus,
Vitae præſidium et certa ſalus meae,
Aurem ſuppliciis da facilem meis,
Ne ſiam ſimilis buſta petentibus.
  Audi vota, parens, quae tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad coelum tremulis pervigil ignibus,
Coelum templa tuae conſcia gloriae.
  Ne me connumera coetibus impiis,

Neu

Neu tanquam ſocium plecte nocentibus;
Quorum blanditiis illita mollibus
Lingua eſt, mens gelido livida toxico.
Illis nequitiae praemia ſint ſuae,
Et merces ſtudiis aequa nefariis:
Pro ſemente legant ſemina, peſſimis
Dignum conſiliis ſupplicium luant.
Non his conſilii provida vis tui,
Qui me conſpicuis tollis honoribus,
Intectaſve manus a ſcelere avocat,
Aut infeſta odiis pectora mitigat.
Ergo nec ſeries longa propaginis
Florebit, patrias nec ſoboles opes
Longaeva accipiet; ſed celeri genus
Clades exitio proruet ac domum.
Laus rerum Domino, qui precibus meis
Se non difficilem praebuit. Hinc meae
Vires; hic clypeus rebus in aſperis:
Hinc ſpes, auxilium hinc non dubium in malis.
Hinc cor geſtit ovans; carminibus tuas
Laudes ora ſonant, qui populum tuum
In rebus trepidis protegis, et tuum
Regem ex inſidiis omnibus eripis.
Cuſtodi populum, Rex hominum, tuum:
Hebri fac ſoboles largiter omnibus
Vitae continuo fructibus affluat,
Donec perpetuum ſol referet diem.

Ps. XXIX. *Afferte Domino, filii Dei*, &c.

Carm. Gen. xv.

SEu dives auro es, ſive opibus potens,
Seu marte parta clarus adorea,
Agnoſce numen gratus, et huc refer
Quaecunque laetum ducis ad exitum.
Huic pange laudes, et prece ſupplice
Rerum parentem concilia; et Dei
Nutu regentis ſtelliferam domum
Dignare juſtis nomen honoribus.

Cujus liquentes vox gravida pluit
De nube rores, terrificos ciet
Coelo tumultus cum tonitru, maris
Turbata ventis concitat aequora :
Vox dignitatis plena, nec irritae
Unquam ad patrandum juſſa potentiae ;
Nudare cedris ſeu Libanum juvat,
Celſaſque ventis ſternere fraxinos ;
Seu vincta ſaxis ſaxa revellere,
Notiſque montes ſedibus erutos
Verſare, taurum ut verna per avia
Vexat juventae laeta protervitas.
Ad vocis ictum nubibus exſilit
Eliſus ignis, teſqua Arabum tremunt,
Ferae paveſcunt, ante diem fluunt
Partus acerbi, robora concidunt.
Quaecunque templo coelum habet aureo,
Quaecunque tellus daedala ſuſtinet,
Quae celat undis aequor in abditis,
Dei fatentur cuncta potentiam.
A voce vindex pontus inhorruit,
Undiſque montes obruit, arbiter
Aeterne rerum, quum libuit tibi
Delere gentes fluctibus impias.
Te dante vires, non opibus feros
Horremus hoſtes, non numero graves :
Te dante pacem, progeniam Iſaci
Cornu beabit divite copia.

Ps. XXX. *Exaltabo te, Domine*, &c.

Carm. Gen. vi.

Te ne noſtra ſemper carmina, te lyra
Sonabit, orbis conditor optime :
De faucibus lethi imminentis
Incolumis tibi vota reddam.
Per te ſuberbus nec lacrymis meis
Inſultat hoſtis, nec fruitur malis :
Te rebus, incertus ſalutis,

Auxilium

Auxilium in dubiis popoſci.
Per te receptis viribus haurio
Vitalis aurae lumen amabile:
Nec inferum ſub nocte longa
Et tenebris jaceo ſepulchri.
O turba puris dedita ritibus
Sacriſque caſtis, tollite laudibus
Placabilem votis parentem,
Et memori celebrate plectro.
Vaneſcit irae vindicis impetus
Bullae fugacis more: Dei favor
Bonis manu vitam benigna
Triſtitiae vacuam rependit.
Si forte ſero veſpere fletibus
Vultus rigamur, mox redit aurea
Cum luce riſuſque, et jacentes
Exhilarans animos voluptas.
Pacis beatae cum fruerer bonis,
Mecum loquebar, De ſtabili gradu
Felicitatis nulla ſortis
Me dubiae quatiet procella.
Te dante vires, divitias, decus,
Te montis inſtar moenibus aeneis
Firmante regnum, vanum alebat
Credulitas mihi blanda faſtum:
Tu, me relicto ſtultitiae meae,
Dextram retraxti; retro abiit, domum
Repente turbatam relinquens,
Sors levibus malefida pennis.
O praeſes orbis, pectore ſupplice
Mox te vocavi, te lacrymis madens
Opem popoſci: Quid profuſus
Profuerit tibi ſanguis? inquam;
Quis mortis uſus noſtrae erit? An tuas
Laudes ſonabunt, factaque poſteris
Miranda muti praedicabunt
Sub gelido cineres ſepulchro?
Placatus aurem de facilem meis

Votis, ſeveros neu querimoniis
Averte vultus; pelle membris
Peſtiferi mala dura morbi.
Tu ſupplicanti protinus admoves
Aurem benignus: pro lacrymis mihi
Riſum reducis, pro dolore
Laetitiamque alacremque plauſum.
Te ſemper ergo carmina, te lyrae
Noſtrae ſonabunt: vox tibi ſerviet
Dicata, praebebitque noſtris
Materiam tua laus camoenis.

Ps. XXXI. *In te, Domine, ſperavi,* &c.

CARM. GEN. X.

IN te locavi ſpem meam,
Rerum creator optime:
At tu benignus proſpice,
Ne ſpeī pudeſcat irritae.
O juſte vindex, fraudibus
Ab hoſtium me vindica:
Audi benignus ſupplicem;
Da promtus abjecto manum.
Me rupe ſerva ut invia
Clauſum, vel arce ahenea;
Tu rupis es mihi inviae
Munimen, arx ahenea.
Ergo, ut timori mentibus
Nomen tuum ſit impiis,
Praei viam mihi; abditis
Me libera de caſſibus.
Tu robur es meum, tuae
Commendo vitam dexterae:
Me libera pacti Deus
Tenax, memorque foederum.
Qui vana ſtulti ſomnia
Sectantur, odi peſſime.
Tu certa ſpes mihi es, meae
Tu portus es fiduciae.

Tu

Inter labores aſperos
Lumen tuae clementiae
Fulgens, repente turbidum
Perfudit animum gaudio.
Quum me tyrannis impotens
Urgeret hoſtis impii,
Jamjam imminentis pallidis
Lethi explicaſti faucibus.
Miſerere fracti tot malis,
Tot obruti doloribus:
Caligat oculus, mens ſtupet,
Moerore corpus tabuit.
Caduca vita elabitur
Moerore fracta et luctibus;
Interque clades aridis
Fluxere vires oſſibus.
Me ridet hoſtis, et meis
Inſultat inſolens malis:
Horrent propinqui, ceterī
Vitant metu periculi.
E proximorum mentibus
Obliteror, ceu mortuus:
Contemtior ſum civibus
Quam lamna teſtae fictilis.
Me multitudo opprobriis
Coram laceſſit aſperis:
Vim machinatur in meam
Jurata mortem factio.
Ego interim fiducia
Opis tuae, dolos, minas,
Injurias, et hoſtium
Contemno contumelias.
Tu fila vitae temperas
Meae, regiſque tempora:
Tu me impiorum libera
Ab hoſtium tyrannide.
Oſtende vultum amabilem
Servo bonus tuo et favens:

Et

Et me tuere, qua ſoles
Semper tuos, clementia.
Ne ſit pudori quod tuam
Imploro opem : pudor malos
Confundat, et ſilentium
Longum ſepulchris ſopiat.
Aſſueta vox mendacio
Sit muta, vox procaciter
Solita bonos laceſſere,
Et arroganter ſpernere.
O quanta te colentibus
Et quot redundant commoda!
Quot, teſte mundo, proſperis
Auges tuos ſucceſſibus!
Hos protegis recunditos
Procul a minis potentium,
Tuaque munis in domo
Linguae veneno ab impiae.
Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis ſubmoveras.
Exſpes, inops vitam fuga
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipſe dixi jam truci
Reliquit hoſti me Deus.
At tu nec in periculis
Oblitus extremis mei,
Aurem benignam ſupplici
Ac invocanti admoveras.
Ergo Patrem rerum optimum
Amate candidi et pii,
Qui faſtuoſos deprimit,
Et obſequentes erigit.
Qui ſpem locatis in Deo,
Conſtanter illi fidite,
Nec robur animi concidat
Sortis procella turbidae.

Ps. XXXII. *Beati quorum remiſſa ſunt*, &c.

CARM. GEN. XV.

O Ter beatum cui patris optimi
Noxas remiſit lethiferas favor,
Cui foeda morum flegitia obruit
Oblivioſo tecta ſilentio!
O ter beatum, cui bonus Arbiter
Non imputavit lubrica deviae
Errata vitae, nec reperit dolum
Coeco in receſſu pectoris abditum!
Donec fovebam ſub tacito ſinu
Morbum, ſolutis languidis oſſibus
Artus trahebam; luctificus dolor
Queſtum ciebat non patiens tegi.
Tu me premebas praevalida manu
Infeſtus, artis ſeu tenebris diem
Nox condidiſſet, ſeu roſea dies
Orbem recurrens luce retexerat.
Sic decolorem tabificus cutem
Moeror coquebat: ſic macie dolor
Siccabat artus, meſſis ut Africae
Cancri per aeſtum mitius areat.
Tum mente verſa vulnera protuli,
Tibi renudavi vitium meum,
Fraudem retexi; ac tu mihi protinus
Noxa ſoluto conciliatus es.
Qui mentis ergo pura ſacraria
Servare quaerit, te prece ſupplice
Placet, nec orbem pontus ut obruat.
Formidet aeſtus lethiferi minas.
Tu me periclis eripis aſperis
Tutela praeſens: tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hoſtium
Qui vincla fracto carcere depulit.
Nec ſat; Tenebras pectoris auferam,
Inquis; beatae qua ferat orbita
Monſtrabo vitae, nec procul a tuis
Unquam reflectam lumina greſſibus. Mulis

Mulis equiſque ne ſimilis modo
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuam novere, ſed aſperis
Fracti lupatis, ſervitium ferunt.
Multa obſtinatam nequitiam manent
Tormenta: pura qui Dominum fide
Orabit, huic pacem et veniam dabit,
Non durus unquam parcere ſupplici.
Recti tenaces ſimplicis, et quibus
Eſt grata fraudum neſcia veritas,
Favente laeti numine, geſtibus
Et voce veſtrum pandite gaudium.

Ps. XXXIII. *Exſultate juſti in Domino*, &c.

CARM. GEN. xvii.

VOs quibus purae eſt amor aequitatis,
Laeti pangite carmine
Orbis auctorem Dominum: aequitatis
Hoc carmen decet aemulos.
Tinniat blando chelys hunc ſuſurro,
Hunc vocalia nablia;
Docta bis quinis reſonare nervis,
Hic artem manus approbet.
Huic novos cantus meditemur; uni
Laeti clangite buccina.
Nam fides dictis rata veritaſque eſt,
Et factis comes aequitas.
Quippe qui juſti eſt et amator aequi, et
Veri fallere neſcii;
Perque terrarum ſola vaſta notae
Cunctis munificentiae.
Is ſuo verbo ſinuavit orbem
Lucentem nitidi aetheris;
Quicquid et puris radiis renidet
Campis aetheris igneis.
Littus arctavit maris inquieti,
Compreſſitque licentiam;
Et penu clauſas ſinuavit undas,

Unde

Unde in tempore promeret.
Hunc et occaſus metuant et ortus;
Hunc unum Dominum colat,
Quiſquis extremos ubicunque fines
Terrae aut aequoris accolit:
Cujus a nutu viget intériteque
Quodcunque interit aut viget,
Cujus immotis tremefacta parent
Cuncta obnoxia legibus.
Qui malas artes populi profani
Ludit callidior ſuis,
Et ſuo injuſtae ſcelerata turbae
Fraudat conſilia exitu.
At quod arcana ſibi mente rerum
Auctor propoſuit ſemel,
Dum dies et nox referrent ſe in orbem,
Uſque immobile permanet.
O quater, pluſquam quater O beatos,
Patronus quibus eſt Deus!
Quos ſibi excepit, propriamque ſortem
Quos dici voluit ſuam!
Deſpicit mundi Pater e beata
Coeli ſtelliferi domo,
Eque tranquillis adytis labores
Et curas hominum videt:
Quippe qui caecos animi receſſus
Humani fabricaverit;
Nec quod arcano latet in receſſu
Clauſum pectoris hunc latet.
Sperat incaſſum numero tyrannus
Se tutum fore militum:
Sperat incaſſum validis lacertis
Se miles fore ſoſpitem:
Saepe ſpem fallit praeeuntis Euros
Bellatoris equi fuga:
At Deus juſtos oculo irretorto
Semper reſpicit et pios:
Mortis ut vertat jacula imminentis,

Diram

Diram et ſaevitiam famis.
Una ſpes nobis opis hinc, ab uno
Certum praeſidium in malis.
Ille perfundet ſibi dedicata
Dulci pectora gaudio ;
Ille fidentum ſibi ſpes preceſque
Laetum ducet ad exitum.

Ps. XXXIV. *Benedicam Dominum*, &c.

Carm. Gen. iii.

SEu laeta ſors me foverit, ſeu triſtior
Vexarit, omni tempore
Laudabo Dominum ; ſemper illius meum
Os perſonabit laudibus.
Mihi haec voluptas, hoc erit ſolatium,
Mihi hoc levamen in malis :
Meoque turba triſtis exemplo ſuas
Solabitur moleſtias.
Una, agite, cuncti proſequamur laudibus
Nomenque numenque illius.
Ille in periclis me vocantem exaudiit,
Statimque reppulit metum.
Qui cuncta ad illum conſilia referunt ſua,
Laeto his nitentes gaudio
Vultus renident, nec repulſae infamia
Robore confundet genas.
En, pauper iſte quum vocaret, omnibus
Hunc eruit periculis.
Dominum timentum caſtra munit Angelus
Demiſſus ad cuſtodiam ;
Et imminentes arcet hoſtes, et pios
A vi tuetur impia.
Facite periclnm, jam ſcietis quam Dei
Immenſa ſit benignitatis ;
Quam ſint beati, ſpes in illo qui ſuas
Omnes opeſque collocant.
Gens ſancta Dominum colite ; nil deerit Deum
Fideliter colentibus.

Violentia feritas ſentiet famem : bonis
Cuncta affluenter ſuppetent.
Adeſte filii, audite, vobis numinis
Verum timorem ut indicem.
Quicunque curis liberam et longam cupis
Vitam beatus ducere;
Linguae refrena virus, os nefaria
A fraude purum contine;
Capeſſe recta, curva vita, dilige
Tranquilla pacis otia.
Deus innocentes adſpicitque, et commodat
Attentus aures ad preces:
Torvo ſceleſtos intuetur lumine,
Et nomen etiam obliterat.
Juſtum invocantem Dominus audit, omnibus
Eum expedit periculis.
Quum ſpes labores deſerit mortalium,
Afflicta quum moleſtiis
Succumbit oneri mens, Deus praeſens adeſt,
Malaſque curas diluit.
Juſtis labores ſuggerit ſemper piis
Iniqua ſors conatibus:
Sed, qui bonorum ſemper eſt cuſtos, Deus
Sortis retundit ſpicula;
Et oſſa ſervat ne terantur. Impios
Ulciſcitur ſcelus ſuum;
Et quiſquis hoſtis eſt piorum, cum domo
A ſtirpe caeſus interit.
Animas tuetur ſe colentium Deus,
Nec rem domumque deſerit.

Ps. XXXV. *Judica, Domine, nocentes me*, &c.

CARM. GEN. xi.

Rerum ſancte opifex ades,
Et patrocinio protege me tuo;
Et retro refer in meos
Hoſtes perniciem quam mihi comparant.
Scutum cum jaculis cape;

Enſem ſtringe; meis hoſtibus obviam
Prodi: dic animae meae,
Secura auxilio nil metuas meo.
In vultus pudor hoſtium
Et turpis ſubeat dedecoris rubor;
Foedam corripiant fugam,
Caecas inſidias qui mihi praeparant.
Ut ſaevus boreas levem
Raptat praecipiti turbine pulverem,
Sic illos trepida fuga
Vindex praecipites urgeat Angelus.
Sit coeno via lubrica,
Et coelum tenebris lurida nox tegat,
Et formidine pallida.
Vindex praecipites comprimat Angelus.
Nam me fraude mala ſuis.
Conati immeritum prendere caſſibus,
Et caecam innocuo ſcrobem
Effodere: ſuis caſſibus haereant,
Et factam exitium in meum
Caeci et praecipites in foveam ruant.
Perfuſa interea mihi
Dulci laetitia pectora geſtient;
Mens ſecura periculi
Auctorem Dominum laetitiae colet:
Et ſenſus animi indices
Clamabunt, Domino quis ſimilis Deo,
Qui faſtus gravis improba
Defendet tenues a violentia,
Vexantemque opis indigos
Frangit ſaevitiam vindice dextera?
Conjurata calumnia
In me criminibus ſaevit atrocibus;
Ignotum ſcelus in meam
Fingunt perniciem: quae bene feceram,
Compenſant odiis malis,
Et vitae invigilant exitio meae.
Illos tabificae luis.

Aegris

Aegris viſceribus qnum dolor ureret,
    Squalens veſte ego lugubri,
Jejunaque fame pallidus et ſiti,
    Et proſtratus humi, Deum
Lenibam lacrymis et prece ſupplice.
    Sic ſincerus amici amor
Sub cari interitum luget amiculi;
    Sic fratrem gemit unicum
Frater; ſic pietas anxia filii
    Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna gravi ſi tetegit manu,
    Concurſant, mala gaudia
Inter ſe celebrant; faex populi coit;
    Incauto invidiam creant:
Poſcinduntque avida me petulantia
    Scurrae cum balatronibus;
Dentem dente acuunt, et rabiem vomunt.
    Quem finem patientiae
Tam lentae ſtatues, O Pater optime?
    Arce hoc ludibrium, neque
Deſertum rabidis trade leonibus:
    Acceptum ut referam tibi
Quod vivo, et video lumen amabile;
    Et coetu in celebri canam
Te, pronum auxilium ferre vocantibus.
    Fac ne ſpes alat improbas
Semper turba meis laeta moleſtiis;
    Neu nutu ac oculis notet,
Exſultetque meis hoſtis atrox malis:
    Qui ſermonibus aſperis
Inſultat, trucibuſque inſidiis petit
    Pecatum male callidus,
Incautum ut tacitis illaqueet dolis.
    Non diducere deſinunt
Rictum riſu: Oculis, euge, oculis diem
    Laetum vidimus, inquiunt.
O qui luminibus cuncta tuentibus

Terras reſpicis, haec vides?
Ergo ſepoſita protege me mora.
Jam tandem evigila, et manu
Ultrice indomitam frange ſuperbiam;
Juſto et ſupplicio preme
Vindex juſte malos; neu ſine de meo
Luctu laetitiam ferant:
Neu ſecum tacito pectore murmurent,
Evax, recte habet; omnia
Supra vota cadunt; vicimus, en jacet.
Foeda ignominia luant
Stultam laetitiam; dedecoris comes
Infamis pudor eluat
Importuna meis gaudia de malis.
At cordi quibus aequitas
Eſt noſtra, ac animus nil ſibi conſcius,
Vitam triſtitia procul
Laetam ſemper agant, ac Dominum ferant
Caeli ad ſidera laudibus,
Qui curis famulos liberat anxiis.
Semper juſtitiam mea,
Cuſtos ſancte hominum, lingua canet tuam,
Et praeconia, dum mihi
Impellet callidus pectora ſpiritus.

Ps. XXXVI. *Dixit injuſtus, ut delinquat*, &c.

CARM. GEN. xviii.

UT exta flammis mille ſacrificis cremes,
Oſcula des ſaxis, ingemineſque preces,
Auraſque donis largus accumeles tuis,
Non facies tamen ut te rear eſſe pium:
Scelera reclamant, et negant te credere,
Conſilio mundum qui regat, eſſe Deum.
Utcunque coram blandiare, non tamen
Impietas tacito pectore clauſa latet:
Erumpit ignis inſtar, ac tui trahit
Secum odium, atque odii perniciem comitem.
Quodcunque loqueris fraude tinctum eſt; reſpuis
Auribus

Auribus ingratis qui potiora monent.
Scelus nefandum nocte tota cogitas :
  Recta fugis ; ſemper deteriora foves.
O magne rector orbis, indulgentiae
  Munera terra, fretum ſentit, et aſtra, tuae.
Quaecunque coelum amplectitur, parentia
  Legibus orta vigent, lapſa caduntque tuis.
Modus aequitatis, et tuae ſapientiae,
  Cunctaque quæ fecit, cunctaque facta regit,
Longe nivoſis montium faſtigiis
  Altior eſt, vaſti gurgitibuſque freti.
Humana gens hinc haurit auram et ſpiritum ;
  Nec pecudes curam præteriere tuam.
Hinc cuncta vitæ ſuppetunt nobis bona,
  Dum mens corporeo carcere vincta latet :
Fœtus ſub alis volucris ut tegit ſuis,
  Praeſidii fugimus ſpe mala cuncta tui.
At exſul animus, morte liber, patrium
  Quum repetet limen ſidereamque domum ;
Illinc egeſtas et dolores exulant ;
  Nemo feret votis non potiora ſuis :
Paſſim voluptas, pura paſſim gaudia ;
  Delicias largo flumine rivus agit.
Illic perenni vita fonte profluit,
  Vita gravis fati non reſecanda manu.
Illinc fatiſcent mentium caligines,
  Quae modo ſub tenebris pectora noſtra premunt ;
Vultuque radius purus effuſus tuo,
  Lumine nos puræ cognitionis alet.
Benignitatis interim tuæ bonis,
  Qui te cognoſcunt et tua facta, fove ;
Qui mente pura veritatem diligunt,
  Juſtitiae facias commoda ferre tuæ.
Me nec feroci calcet arrogans pede,
  Exigat aut tectis impia turba meis.
Qui ſcelere guadent, ſcelere ſic ruant ſuo,
  Perpetuo ut lapſos juſta ruina premat.

Ps. XXXVII. *Noli aemulari*, &c.

CARM. GEN. X.

NE livor urat aemulus
Te, ſi beatos videris
Pravos, nec euris iis opes
Fugaciores invide.
Nam ſic faceſſit illico
Umbratilis felicitas,
Marcent comis arentibus
Ut falce ſecta gramina.
At tu Dei fiducia
Incumbe rectis artibus:
Diuque terram ut incolas
Donabit, ac te nutriet.
In hoc ſit oblectatio,
In hoc voluptas unica:
Is te fovebit jugiter,
Votique reddet compotem.
Committe vitam, rem, decus,
Illius uni arbitrio:
Animi tibi ex ſententia
Confecta reddet omnia.
Illuſtris aurorae ut jubar
Tua faciet ut ſit aequitas:
Ut luce virtus ſit tua
Meridiana clarior.
Perfer modeſte quod tulit
Fortuna laeva: neu tumens
Ira impiorum proſperas
Res cerne torvo lumine.
Compeſce bilem, noxia
Faceſſat indignatio:
Ne fors nefarium ad ſcelus
Impellat aemulatio.
Eliminantur impii
Fumo levi velocius:
Terras modeſtus incolet,

Seriſque

Seriſque linquet poſteris.
Morare paullum, et impium
Nuſquam videbis : aſpice
Aedes, ſuperbi vix heri
Agnoveris veſtigium.
Modeſta bonitas otio
Laetam ſenectam tranſiget,
Et incolenda haeredibus
Paterna linquet praedia.
Clam rete nectit impius,
Boniſque concinnat dolos :
Et dente frendens livido,
Dolore et ira ringitur.
Haec cernit ex alto Deus,
Minaſque ridet irritas :
Quippe imminentem vertici
Cladem ſceleſto proſpicit.
Enſemque ſtringet improbus,
Arcumque tendet, pauperes
Ut perdat, ac innoxios
Figat ſagittis impiis :
Diſtrictus enſis in ſui
Domini redibit viſcera ;
Frangetur arcus lethifer,
Et fruſtra acuta ſpicula.
Praeſtat ſupellex ſobria,
Recteque parta recula,
Quam rapta per vim divitum
Faſtidioſa copia.
Male parta juſtus arbiter
Diſperget, et potentiam
Franget ſceleſti : dextera
Juſtum ſua tuebitur.
Innoxios fovet Deus,
Ac rem tuetur : providet
Longaeva ut uſque in ſaecula
Sit ſempiterna haereditas.
Seu peſtis atra, ſeu furor

Turbabit

Turbabit orbem bellicus;
Nil deerit uſque innoxio,
Famem nec aegram ſentiet.
Sic hoſtis impius Dei
Perit repente funditus,
Adeps opimae ut victimae
Vaneſcit in fumos leves.
Nil donat, uſque et foenerat
Injuſtus: at juſto ſua
De ſorte ſuperat paupere
Quod donet indigentibus.
Juſtorum amici praedia
Linquent ſuae propagini:
At hoſtium radicitus
Semen peribit erutum.
Amatque juſtum, et derigit
Ejus Deus veſtigia:
Dextra ruentem ſuſtinet,
Lapſumque dextera ſublevat.
Puer fui, nunc ſum ſenex,
Ope deſtitutum nec pium
Videre memini, nec ſtipem
Ejus petentes liberos.
Juſtus miſertus pauperum
Dat uſque et uſque mutuum:
Serae tamen propagini
Non larga deeſt opulentia.
Vita ſcelus nefarium,
Sectare recta: dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.
Deus aequitatem diligit,
Bonos nec unquam deſerit:
At interibit funditus
A ſtirpe ſemen impii.
Juſtus beata jugera
Agri tenebit, et colet
Cum prole, donec ultimus

Inſtabit

Inſtabit orbi terminus.
Sermo ſapiens et aequitas
In ore ſemper eſt bonis:
In corde ſcripta lex Dei,
Ne pes labet, greſſum regit.
Obſervat impius pium,
Ut perdat: aſt illum Deus
Cuſtodit, ante judicem
Tuetur a calumnia.
Spem colloca in Deo, Dei
Sectare leges: et dabit
Dives potenſque ut hoſtium
Cernas ſuperſtes exitum.
Vidi potentes impios,
Graviquefaſtu turgidos,
Vireſcere inſtar laureae
Amoena propter flumina.
Specto repente, en lubricae
Imago nuſquam gloriae:
Nuſquam manent veſtigia
Cunctis gravis potentiae.
Juſti intuere et integri
Vitae ſtatumque et ordinem,
Videbis alto in otio
Laetam ſenectam degere.
At prompta ſemper laedere
Prorſum interibit factio:
Vitamque claudet terminus
Dignus patratis nequiter.
Juſtus ſalutis collocat
Omnem in Deo fiduciam;
Qui fulcit aequos robore,
Adverſa cum ſors intonat.
Dominus petenti fert opem,
Et in periclis liberat
Ab impiis, qui ſe et ſuam
Illi ſalutem credidit.

Ps. XXXVIII. *Domine, ne in furore* &c.,

Carm. Gen. iii.

NE me furoris aeſtuante incendio,
Servator orbis, argue ;
Neu promerentem quamlibet poenas graves
Pergas per iram plectere.
Haerent medullis penitus infixae meis
Tuae ſagittae dexterae.
Irae tuae hinc me, et inde mentis conſciae
Sic vis paventem perculit,
Ut nulla plagis ſaucii pars corporis
Non langueat lethalibus ;
Oſſa ut ſolutis artuum compagibus
Sceleris venenem attraxerint ;
Sceleris, profundo quod meum ſeu gurgite
Caput reſorbens obruit ;
Quod in alta rurſus me renitentem, velut
Immane ſaxum degravat.
Veteris cicatrix vulneris recruduit,
Vomitque tabem luridam.
Afflictus, humilis, ultimis premor malis,
Luctu ſituque ſqualidus :
Clauſumque caecis fervet in praecordiis
Ulcus, nec ulla corporis
Expers doloris pars vacat. Sic debilis
Et fractus uſque et uſque ſum,
Malis ut impar voce lamentabili
Cor ejuletque et rugiat.
Dominator orbis, vota nec animi mei,
Nec te latent ſuſpiria.
Pavens tremenſque turbidum cor palpitat ;
Defecta membra viribus
Torpore marcent languido ; noctem trahens
Calligat acies luminum.
Vicini, amici, et ſanguinis communio
Quos propior admorat mihi,
Procul abſtitere, foeditatem vulnerum

Vix

Vix ſuſtinentes cernere.
At promta ſemper in meum exitium manus,
Molita vim nefariam,
Doloſa tendit continenter retia,
Fraudeſque verſat impias.
Ceu mutus ore, ſurdus aure, ego interim
Obtorpui ſilentio,
Elinguis inſtar et ſtupentis, crimina
Qui neſciat refellére.
In te repoſta eſt ſpes mea: O rerum potens
Rector benignus annue:
Ne riſus hoſti ſim ſuperbo, qui meis
Inſultat inſolens malis;
Qui, ſi vacillent lubrico lapſu pedes,
Laeto triumphat gaudio.
Ad perferenda ſum paratus verbera;
Vibici ſemper area
Cruenta turget exarati corporis
Sulcis flagrorum grandibus.
Merui ſceleſtus, fateor, heu merui; nocens
Do jure poenas debitas:
Sed invaleſcit hoſtis atrox interim,
Vireſque ſumit factio;
Vivunt, vigentque, et immerentem injuria
Me proſequuntur: pro bono
Malum rependunt; jugiter calumnias,
Quia recta ſector, ingerunt.
Tu ne recede longius, neu deſeras
Periculis in ultimis:
Accurre; dextram da ſalutarem, meae
Salutis actor unice.

Ps. XXXIX. *Dixi, cuſtodiam vias meas*, &c,

CARM. GEN. iii.

QUum ſaevus hoſtis me meo laetus malo
Laceſſeret conviciis,
Mecum ipſe verbis abſtinere ab aſperis
Et jurgiis decreveram.
Linguae obſeravi clauſtra freno, pertinax

Obmutui ſilentio;
Ac, temere ne quid os mali profunderet,
Verbis bonis clauſi exitum.
At, ignis inſtar, vetitus egredi dolor
Exarſit intus acrius.
Tandem obſtinate frena pertinaciae
Perfregit ira, ac talibus
Dominum rogavi: Mihi meae vitae modum
Qui ſit futurus indica:
Quando evolabo liber hoc moleſtiae
Faſtidioſo e carcere?
Te clauſa nullo ſecla degis termino,
In te beatus ac potens:
At nos quod aevi vivimus pene eſt nihil,
Ac pene brevius quam nihil;
Umbrae fagacis inſtar, atque imaginis
Quam reddit aequor vitreum:
Idque ipſum inani in vanitate, atque anxiis
Aegreſcit in laboribus.
Animum libido torquet, inflat gaudium,
Spes tollit, ac timor premit.
Tumultuamur temere; congerimus bona
Incognitas haeredibus.
Quo me ergo vertam? quis laboranti feret
Opem? quis eximet malis?
Spes omnis in te; miſeriae fontem meae,
Peccata tolle noxia;
Neve eſſe ſtultis me finas et improbis
Deſpectui et ludibro.
Hoſtis protervi lingua me quum turpibus
Proſcinderet conviciis;
Obmutui, irae vindices poenas tuae
Has eſſe gnarus ſcilicet.
Rector parenſque gentis humanae, tua
Pauliſper aufer verbera.
Vireſque linquunt, vita nec ſemper novis
Plagis ferendis ſufficit.

Pro-

Te perſequente ſcelera poenis, illico
    Vigor decorque defluit,
Tineis pereſae more veſtis. O homo
    Caduca res et futulis!
Parens benigne precibus aurem da meis:
    Neu verba ſperne ſupplicis;
Neu lacrimante averte vultus hoſpiti:
    Namque hoſpes hanc terram colo;
Nec ego, parentes nec mei certum locum
    Habemus hic; ſed, in diem
Solliciti et horas, turbidas tranſegimus
    Vitae brevis moleſtias.
Igitur ſeveram paululum abſtine manum,
    Feſſum ut reſumam ſpiritum;
Mortis priuſquam, reditus unde non patet,
  Tranſmiſerit me janua.

Ps. XL. *Expectans exſpectavi Dominum*, &c.

CARM. GEN. XVI.

QUum circumfremerent me timor et minae,
Intentanſque avidam mors fera dexteram,
Spes coeleſtis opis, ſera licet, tamen
Lenibat trepidam ſollicitudinem.
  Advertit Dominus, meque voragine
Coenoſi implicitum gurgitis extulit:
Ac, ſaxi ſolidis impoſito jugis,
Monſtravit facilem qua graderer viam.
  Afflavitque novo pectora ſpiritu,
Suffecitque ſuae materiam novam
Laudis, quam canerem dulce loquacibus
Nervis, ac numeris lene ſonantibus.
  Haec cernant rapidae qui violentiae
Fati, vel dubiis caſibus imputant
Eventa; ac trepidi ſe Domini in fidem
Dent, qui ſtellifero regnat in aethere.
  Felix qui ſtabili ſpe Dominum ac fide
Spectat, quem tumidae pompa ſuperbiae
Non ad ſe illecebris ducit inanibus,

Fallacique boni ludit imagine.
 In nos, ſancta parens, quot vigilantiae
Et quam mira tuae pignora ſuppetunt,
Quae nec mens acie cernere languida
Poſſit, nec numero lingua retexere!
 Aurem mi tacite vellis, et admones
Quod labem ſceleris nec pretium levet,
Nec ſanguis pecudis nil meritae eluat,
Nec conſumta focis expiet hoſtia.
 Tum dixi, Venio, quod libet impera;
Adſum, ſancte parens, juſſa capeſſere
Promptus, ceu tabulis ſcripta fidelibus
Edunt perpetui fata voluminis.
 Huc mens, huc ſtudium tendit, uti tuis
Conformem monitis quae gero, quae loquor,
Quae mecum tacitus cogito: nam tua
Inciſa eſt animo lex penitus meo.
 Famam juſtitiae per populos tuae
Late praeco fero: nec labiis meis
Nec linguae requies, omnibus ut tua
Terris (ipſe vides) nota ſit aequitas.
 Nec juſtum tacui te mala plectere,
Promiſſique tenacem, et miſeris opes
Largum: me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palam eſt, et tua veritas.
 Defendant igitur me bonitas tuâ,
Promiſſique fides fallere neſcia:
Obſeſſumque malis innumeris tua
Me, rerum genitor, protege dexterâ.
 Me poenae, capitis quae ſuperent pilos,
Omni ex parte premunt, quas neque luminis
In promtu eſt acie nôſſe: animus ſtupet,
Curarum innumeris obrutus aeſtibus.
 At tu, mundi opifex ſancte, ſalutifer
Adſis; auxilium fer cito, et ultimis
Oppreſſum penitus ſubtrahe me malis,
Ut pravi pudeat conſilii improbos.
 Turpem ignominiae triſtitiam ferant,

Ter-

Tendunt exitio qui laqueos meo ;
Infamem referant conſilii exitum,
Noſtris qui capiunt laetitiam e malis.
  Hunc fructum ſceleris percipiant ſui,
In fraudem ut recidant quam mihi ſtruxerant :
Fruſtratus doleatque et rubeat, meas
Qui ridet lacrimas, et fruitur malis.
  Qui credunt fidei ſe penitus tuae,
Illos auxilii ſpes recreet tui :
Ac ſemper Domini nomen amabile
Certent tergeminis tollere honoribus.
  Exſpes, pauper, inops ſim licet, at mihi
Cuſtos rerum opifex pervigil excubat.
Vitae O praeſidium et certa ſalus meae,
Adſis, neu trepida me crucia mora.

Ps. XLI. *Beatus vir qui intelligit*, &c.

Carm. Gen. iii.

Beatus ille qui miſertus pauperis,
    Fert rebus in duris opem :
Nec arroganti deſpicit faſtidio
    Proſtratum et oppreſſum malis.
Quem rere fractum, et penitus abjectum, Deus
    Attollet et ſolabitur.
Cura fideli Dominus illum muniet,
    Et e periclis eruet ;
nterque vivos ſoſpiti dabit frui
    Vitae beatae commodis
Artus cubili quum dolor proſtraverit,
    Opem feretque, et lectulum
Verſabit ; omnem prorſus aegritudinem
    In dulce vertet gaudium.
Quum me doloris vis acerbi affligeret,
    Opem popoſci te, Deus :
Animae medere ſauciae, dixi, ſui
    Sceleris pudendo vulnere.
ira imprecatur hoſtis, ac me devoret,
    Laetus meis incommodis :

Quando interibit, inquit, et cum corpore
Nox una nomen obruet?
Si forte quis me viſit horum, corporis
Animique morbis anxium,
Vultu dolorem fingit, ac ſuſpiria
Laeto trahit de pectore:
Foras profectus conditum in praecordiis
Repente virus evomit.
In me ſuſurrat clanculum atque obmurmurat
Scelesta conſpiratio:
Clam machinantur ſacra, in exitium meum
Conſilia cuncta conferunt:
Secumque jactant; Miſſa certe coelitùs
Nunc dira vis mali hunc ligat,
Proſtratus haeret, lectulo affixus jacet,
Noctem trahens noviſſimam.
Quin et ſodalis, et mihi mensà et domo
Conjunctus, et cui maxime
Fidebam, ad hoſtes conferens iſſe meos,
In me ferox recalcitrat.
At tu ſalutis auctor et cuſtos meae,
Benignus in me reſpice:
Manum jacenti da ſalutarem, hoſtibus
Parem ut rependam gratiam.
Tui favoris pignus id certiſſimum
Erit mihi, et conſtantiae
In me tuendo, quod malis lætus meis
Hoſtis ferox non geſtiat.
Vires recepit corpus, innocentiam
Servavit animus, dexteram
Te porrigente, qui receperas tuam
Semper tuendum me in fidem.
Agnoſcat orbis unicum et colat Deum,
Quem gens honorat Iſaci;
Unumque laudet, temporum donec vices
Luces et umbrae divident.

PSALMORUM

LIBER SECUNDUS.

Ps. XLII. *Quemadmodum deſiderat cervus*, &c.

CARM. GEN. xiii.

NON cervus fluvios ſic avet algidos,
(Cervus turba canum quem premit ut tui
Cor deſiderio carpitur anxio,
Rerum conditor optime.
Huc me raptat amor dulcis, et impotens
Ardor ferre moras. O niveum diem
Qui templo reducem me ſtatuet tuo!
O lucis jubar aurem!
Jejunus lacrimis pro dape ſe dolor
Paſcit, turba meis obvia dum malis
Illudens rogat, Heus iſte tuus Deus
Cur nunc deſerit exſulem?
At rurſus bonitas quum ſubiit tua,
Et menti auxilii certa fides tui
Illuxit trepidae, temporis illius
Me conſolor imagine:
Feſtis quum populus me reducem choris,
Fauſtiſque excipiet vocibus, et Dei,
Pompa cum celebri, me comitabitur
Auguſta ad penetralia.
Cur me ſollicitis teque doloribus,
Mens ægra, exanimas? Pone metum, ac Deo
Te da; quo patriae vindice redditus,
Grates ſoſpes adhuc agam.
Haec mentem recreat ſpes, licet aviis
Jordanis lateam ſaltibus, Hermonis
Exſul dura licet ſaxa perambulem,
Solis hoſpita belluis.

Quamvis agminibus me mala denſius
Omni ex parte premant, quam ſuper horridos
Montes grando ſonat, quam mare verberat
Raucis littora fluctibus:
Tu me ſi placido lumine videris
Cedent triſtitiae nubila; tetricas
Moeroris tenebras diſcutiet mihi
Lucis dulce jubar tuae.
Laudes interea non mihi nox tuas,
Non curae impedient: O columen meum,
Dicam, et certa ſalus, ludibrium feris
Cur me deſeris hoſtibus?
Dirumpor, tacitus aeſtuat ignibus
Pectus, turba meis impia dum malis
Inſultans rogat, Heus, iſte tuus Deus
Cur nunc deſerit exſulem?
Cur me ſollicitis teque doloribus,
Mens aegra, exanimas? Pone metum, ac Deo
Te da; quo patriae vindice redditus,
Grates laetus adhuc agam.

Ps. XLIII. *Judica me Deus*, &c.

Carm. Gen. xi.

Vindex eſto mihi Deus,
Et patrocinio protege me tuo,
Oppreſſum ſcelere impio;
Et fraudum laqueos frange nefarios.
Vitae O praeſidium meae,
Cur me praeſidio deſtituis tuo?
Cur luctu vagor obſitus,
Dum ſaevae furias vito tyrannidis?
Profer lumen opis tuae;
Montem pande viam quae ferat ad tuum t
Montem, quam proprie domum
Majeſtate tui numinis incolis.
Atque aram adveniam tuam,
Ac te, laetitiae materiam meae;
Et gratâ citharâ tibi

Grates

Grates laetus agam, conditor optime.
    Cur moeres, anime anxie,
Ac me ſollicito pectore maceras?
    Omnem pone metum, ac Deo
Curam crede tui, quem ſuper aethera
    Cantu ſoſpes adhuc feram,
Quum ſalvus patriae reddar amabili.

Ps. XLIV. *Deus, auribus noſtris audivimus,* &c.

CARM. GEN. iii.

VEtuſta ad aures fama noſtras attulit,
    Seriſque patres poſteris
Stupenda facta tradidere à te, Deus,
    Patrata priſcis ſeculis:
Eliminatis quum profanis gentibus,
    Et incolis prioribus,
Eorum labore fructibuſque perfrui
    Noſtris dediſti patribus.
Certe nec armis lucidis, nec viribus
    Debemus has victorias:
Sed nos favoris aura mollis, et tua
    Protexit indulgentia.
Ergo, ſalutis auctor unice, O Deus,
    Ades piis ſalutifer.
Te dante vires, hoſtium ferociam
    Tam facile profligabimus.
Taurus minaci quam jacit cornu pilas,
    Stipulaeve faſces aridae:
Superba Regum colla craſſo in pulvere
    Proſtrata conculcabimus.
Non arcus iſtam lethifer fiduciam,
    Non mucro ſaevus ingerit:
Tu nos ab hoſte ſubtrahes, ſternes ſolo
    Infenſa nobis agmina.
Non ergo ſemper jure te cantabimus
    Noſtrae ſalutis vindicem?
Ac donec orbis aſtra volvet ignea,
    Te proſequemur laudibus?

At nunc relictos objicis ferocium
Injuriae nos hoſtium ;
Nec prodis ante noſtra ductor agmina,
Qualis ſolebas antea.
Hoſti imminenti terga cogis vertere,
Praedaeque das prementibus.
Pecus ut macello deſtinata, exponimur
Caedentium libidini ;
Omneſque terras barbararum gentium
Errore complemus vago
Venum dediſti nos palam, nec auctio
Te ditiorem reddidit.
Vicina noſtris oppida inſultant malis,
Cladeſque rident : fabula
Sumus profanis nationibus, caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat uſque contumelia,
Pudorque vultus inficit :
Dum voce acerbâ injurias exaſperat,
Minaſque torvas adjicit
Hoſtis protervus. Obruti tot cladibus,
Tot undequaque inſtantibus ;
Tamen nec unquam eſt animus oblitus tui,
Tecumque pacti foederis :
Seſe nec ullis territus periculis
Avertit aut flexit viâ
Rectâ pes : etſi penitus abjecti interim
Abs te, licet draconibus
Immitioris gentis addicti jugo,
Feramus umbram ergaſtuli,
Et ſervitutem lugeamus, et necem
Vitae precemur taedio.
Iniqua meritis ſi tuis oblivia
Offuderint ſe mentibus
Noſtris, manuſve ſupplices protendimus
Diis impiarum gentium ;
Id te lateret, abditas qui pectoris
Prorſus latebras inſpicis ?

Te

Te propter, odio caeteris populis ſumus,
Et inſtar ovium caedimur :
In te favoris pendimus poenas ; tui
Amoris odia nos premunt.
Exſurge, ſimilem ſomnolentiae moram,
Salutis auctor, corripè.
Cur ora condis, immemorque negligis
Tuos malis in ultimis ?
Afflictus animus, et malis praeſentibus
Laſſus, futuris anxius,
Succumbit oneri ; ſtrata tabeſcunt humi
Defecta membra viribus.
Exſurge genitor, et vigore corporis
Animique caſſos ſubleva :
Clamens bonuſque nos ab hoſtis impii
Immanitate libera.

Ps. XLV. *Eructavit cor meum verbum bonum*, &c.

CARM. GEN. i.

COR micat, exſultant trepidis praecordia fibris,
Eructantque novum gravido de pectore carmen :
Certat lingua animum fando, manus aemula linguam
Scribendo exaequare, meo nova carmina Regi
Dum cano : Regi, hominum cui nemo è ſemine cretus
Audeat eximiae contendere munere formae ;
Quem decorat lepor, et roſeis affuſa labellis
Gratia ; cui rerum coeli indulgentia ſpondet
Hunc fore perpetuum longaeva in ſecla tenorem.
Ergo, armis invicte heros, age, fortibus apta
Enſem humeris : enſem, per quem te gloria coelo
Aequat ; et adverſum fidens fer pectus in hoſtem.
Frena tibi currûs verum moderetur et aequum,
Et quae praecipitem clementia temperat iram.
His ducibus tibi ſurget honos, tua dextera factis
Clara per ignotas fundet miracula terras :
Cordaque vulnificis figens inimica ſagittis,
Sponte tibi coges validas procumbere gentes.
Nec maris aut terrae ſpatium, nec terminus aevi
Finis:

Finiet imperium, ſceptri moderamine juſti
Quod regis, et leges mollis clementer acerbas.
Te ſuper aequaevos omnes regnator olympi
Diligit, et laeto vultum exhilaravit olivo.
Unde tui mulcent populi nova gaudia mentes,
Pallia quum loculis tibi depromuntur eburnis,
Et myrhae paſſim lacrimae, ſtactaeque ſuavis
Halitus, et molles caſiae funduntur odores.
Ancillae apparent genus alto è ſanguine Regum
Inter honoratas promtae ad tua juſſa miniſtras.
At Regina thori conſors tibi dextra adhaeret,
Auro picta ſinus, auro radiata capillos,
Miſit ab Eois Ophyre quod flava caminis.
Tuque adeo Regina audi, et rem pectore conde;
Nec mea dicta nega placidas demittere in aures:
Jam nunc et patriam et patrem obliviſcere, jam nunc
Ex animo cares penitus depone propinquos:
Unum oculis ſpecta, unum animo complectere Regem;
Regem oculis animoque, tuo qui pendet ab ore,
Unus et pulchris defixus vultibus haeret.
Hunc dominum agnoſce, et ſupplex venerare; nec ille
Officio ſtudioque tibi concedet: et illa
Undarum regina Tyrus te murice et auro
Accumulans colet: et vicina per oppida late
Procumbent tibi ſuppliciter gaziſque potentes,
Aut opibus clari: meritumque feretis honorem
Hunc populi. Pharii proles generoſa tyranni
Tota decens, tota eſt gemmiſque inſignis et auro;
Et facies cultum illuſtrat, facieque decorâ
Pulchrior eſt animus. Tibi, Rex, en ducitur uxor,
Dives opum, dives pictai veſtis et auri,
Virginibus comitata ſuis, de ſtirpe propinqua;
Virginibus, quas pompa frequens clamore ſecundo
Inſequitur, planſuque fremens laetaeque choreae
Cantibus auguſtam laetas deducet ad aulam.
Neu deſiderio nimium tangare tuorum,
Virgo, tibi dulcem patriſque et matris amorem
Leniet adnaſcens ſobolis generoſa propago:

Quos

Quos regere imperio terras, totumque per orbem
Adſpicies propulos ſceptris frenaré ſuperbos.
Nec tu carminibus, Rex magne, tacebere noſtris
Quaque patet tellus liquido circumſòna ponto,
Poſteritas te ſera canet : dumque aurea volvet
Aſtra polus, memori ſemper celebrabere famâ.

Ps. XLVI. *Deus noſter, refugium et virtus*, &c.

CARM. GEN. VI.

QUUM muniat nos praeſidio ſuo,
Virtute firmet, cum gravis intonat
Procella, fortunae periclis
Eripiat dominator orbis,
Nullam expavemus vim : quatiat licet
Orbem tumultus, terraque ſedibus
Convulſa montium ruinis
Arctet aquas pelagi frementis :
Inſana quamvis aequora ſaeviant,
Et verticoſo gurgite torqueant
Spumamque limumqne, et procellis
Terrificis ſcopulos flagellant.
Nam civitatem, cui Deus unice
Indulget, aris et propriam ſuis
Dicavit, algenti pererrans
Lympha fugax hilarat liquor.
Occulta ne vis, aut timor hoſticus
Urbis quietem ſollicitet, Deus,
Gentis ſuae intentus ſaluti,
Praevenit auxiliis pericla.
Gentes tumultus concitet impias,
Et regna belli concutiat furor,
Flammis fremat coelum coruſcis,
Terrificet labefacta tellus :
Hac et duelli, pacis et arbiter
Stat, praeliorum qui regit exitus,
Munimen, et noſtrae ſalutis
Praeſidium, Deus Abrahami.
Venite, adeſte, et cernite non prius

Audita,

Audita, mira, incognita, quae Deus
Patravit in terris, ab ortu
Solis ad Heſperium cubile.
Funeſta belli iucendia ſuſtulit,
Fregit cruentae ſpicula lanceae,
Contrivit arcus, et volucres
In cinerem minuit quadrigas.
Sedate motus mentis, ait Deus,
Meaſque vires noſcite, quem colet
Quocunque ſub coelo repoſtas
Gens hominum colit orbis oras.
Hac et duelli, pacis et arbiter
Stat, praeliorum qui regit exitus,
Munimen, et noſtrae ſalutis
Praeſidium, Deus Abrahami.

Ps. XLVII. *Omnes gentes plaudite*, &c.

CARM. GEN. X.

TElluris omnes incolae
Deo canoros edite
Plauſus, canoris pangite
Laeti Deum praeconiis:
Deum verendum et arduum,
Maliſque formidabilem,
Qui regna faſtu turgida
Frenat potenti dextera:
Qui bellicoſa compulit
Parere nobis oppida;
Noſtrumque gentes inclytas
Armis coegit ſub jugum:
Haereditatem qui ſuam
Nobis colendam credidit;
Unde Iſaci nepotibus
Aeterna fulget gloria.
Et templa ſcandit praevio
Laetum canente claſſico;
En ſcandit auctor omnium
Vulgi ſecundis plauſibus.

Cantat

Cantate laeta carmina
Deo, canora carmina
Cantate; Regi pſallite
Jucunda veſtro carmina:
Qui ſceptra rerum temperat,
Ac regna terrae dividit,
Docti modorum dulcibus
Hunc ferte in aſtra cantibus:
Qui dirigit mortalium
Res, et ſalubri vinculo
Legum coercet, lucido
E ſiderum praetorio.
Ad hunc potentes gentium
Se contulêre principes;
Ultroque colla ſub jugum
Rerum dedere praeſides.
Noſtrum Deum diis caeteris
Sublimiorem agnoſcite,
Coelum, ſolumque, et ſidera
Suo regentem numine.

Ps. XLVIII. *Magnus Dominus, et laudabilis,* &c.

CARM. GEN. iii.

RECtor beate coelitum, cui nil viget
Simile aut ſecundum; coelitum
Beate rector, ſancta jure te Sion
In aſtra tollit laudibus:
Sion opacam verſa ad arcton, regia
Formoſa Regis optimi;
Sion voluptas gentium, uberis ſoli
Arvis beatis accubans.
Sensêre Domini vindicis potentiam
Solymae ſuperba moenia:
Sensêre numen, quum feroces viribus
Coïere Reges, copiis
Caſtriſque junctis, ſervitutem civibus
Tuis minati et vincula.
Perſtrinxit oculos intuentium ſtupor,

Et horror artus perculit :
Quales tremores querulus excitat dolor
Vexante partu foeminas :
Pavorque trepidâ ſparſit attonitos fugâ
Euri procella ut aequora
Excita ab imis penitus evertens vadis,
Trepidas carinis diſſipat.
Haec facta priſcis rettulere ſeculis
Parvis parentes liberis :
Haec nos in urbe vidimus Dei, ratis
Qui frenat orbem legibus;
Haec urbe in illa vidimus, cui pervigil
Deus ipſe cuſtos excubat.
O ſancte rerum genitor, in rebus malis
Tuam advocamus dexteram ;
Tuas ad aras ſuplices advolvimur.
O rector orbis optime,
Tua laus per oras ultimas mundi, et tuae
Imago fulget gloriae
Et aequitatis. Te ſceleſtos verbere
Plectente juſto, geſtient
Colles Sionis : nec feret tacitum ſuum
Judae propago gaudium.
Ite, et Sionem obambulate, moenia
Spectate, turres arduas
Numerate, foſſam et aggerem intuemini,
Moleſque celſas aedium.
Narrate natis, poſterorum ut audiant
Et obſtupeſcant ſecula ;
Solumque noſcant et colant noſtrum Deum,
Ortûſque finiſque inſcium :
Qui ſempiternus ſempiterna nos ope
A fraude vique proteget.

Ps. XLIX. *Audite baec, omnes gentes*, &c.

CARM. GEN. XV.

AUdite gentes ; ortus et occidens
Advertite aures, et medio dies

Qu

Quos torret axe, et qui vitreum ſolum
Ponti nivali finditis orbita.
  Audite, ſive ignotus, et infima
De plebe pauper, ſive opibus potens,
Multâque fulges plebe clientium,
Aurique gazis ditibus incubas.
  Fontes recludam jam ſapientiae,
Plenoque promam pectoris e penu
Prudentiam : jam lingua recondita
Oracla geſtit carmine pandere.
  Cur congerendis me cruciem bonis,
Eamemque et acrem pauperiem timens,
Ut vita curis anxia triſtibus
Me triſtiorem trudat ad exitum ?
  Gemmis et auro et murice divites
Superbientes adſpice, qui ſibi
Gaudent beato plaudere ſomnio,
Tutoſque fluxis credere ſe bonis.
  Germanus auro non redimet ſuum
De morte fratrem; nec pretio Deum
Doniſve flectet fata retexere,
Ut membra liquit frigida ſpiritus.
  Sed nec perennes interitûs moras
Dives paſciſci, nec potis eſt putres
Ne ſolvat artus tempus edax : vetat
Id lege durâ fixa neceſſitas.
  Mors aequa ſtultis et ſapientibus
Intentat arcum : par manet exitus
Vitae hos et illos : occupat improbis
Ignotus heres parta laboribus.
  Villae ſuperbae delicias breves,
Luxuque ſtructas regifico domos
Linquunt; ſepulchrique irremeabilis
Tenebricoſis ſub latebris jacent.
  Quid fama duris parta laboribus
Prodeſt ? inanis quid tituli decus ?
Quid aura blandae laudis, et ambitus
Nomen futuris prodere ſeculis ?

Quum vani honòris ver breve floruit,
Lethale ſpirans mortis hiems, viros
Et bruta raptans interitu pari,
Oblivionis nube pari premit.
Hac ſtulti ìerunt; hanc male providos
Ducet nepotes error in orbitam:
Quos mors ſepulchri ſub crobe conditos
Depaſcet, imbelles ut oves lupus.
Aeterna coeli temperies pios
Manes fovebit lucis in aureae
Splendore: qualis mane fluit nitor
Per prata vernis picta coloribus.
Stultus ſenectus robora deteret,
Pro ſumtuoſis buſtum erit aedibus:
At me benignus de barathri cavo
Specu remiſſum ſuſcipiet Deus.
Nec te cupido ſauciet aemula,
Stuporve, ſi quem videris impia
De plebe fluxis conſpicuum bonis,
Clarumve multâ fulgere gloriâ.
Quum dexteram mors illacramabilis
Injecit, ex tam divite copia
Secum ſub umbras nil feret; et comes
Infida buſtum gloria deſeret.
Dum commeantis pectora ſpiritûs
Hauſtu caleſcunt, perfruitur bonis,
Seſeque curat moliter, et monet
Omnes eundem pergere tramitem.
At quum parentes ceſſerit ad ſuos,
Longum dolebit ſtultitiam brevem,
Ad regna tractus lucis egentia,
Quae ſemper horror nubilus obſidet.
Rectrix honoris ni ſapientia
Acceſſerit, brutis homo beſtiis,
Nil intereſt; quos vita facit pares,
Exſpectat aeque inglorius exitus.

Ps. L. *Deus Deorum Dominus locutus eſt*, &c.

CARM. GEN. vi.

QUi frenat aequis legibus arbiter
Superba regum colla minacium,
Vocabit in jus orbem ab ortu
Solis ad Hiſperium cubile.
Vultu verendo tum ſacer, ardua
Pulchrae Sionis de ſpecula loquens
Ad gentis humanae coactum
Concilium Deus ora ſolvet.
Non facta ſemper, non ſinet impia
Impune graſſari, veniet Deus;
Flammae vorax illum antecedet
Vis rapidis agitata ventis.
Teſtes vocabit, cum populo ſuo
Acturus, ignes, lumine conſcio
Qui cuncta deſpectant ab alto, et
Omniparae ſola vaſta terrae.
Adeſte primum gens mihi propria,
Gens ſancta, dicet, cui ſuper hoſtiis
Legem dedi rite offerendis,
Perpetuum pepigique foedus.
Hic aequitatem judicis igneus
Miratus aether, juſtitiam Dei
Annunciabit: nam ſedebit,
Ne dubita, Deus ipſe judex.
Audi Abrahami progenies boni,
Peculiaris gens mihi: te voco,
Teſtem benignitatis in te
Perpetuae, et ſolidi favoris.
Non arguam te, quod mihi victimae
Crurore raro altaria ſparſeris,
Aut parcus armenti cremâris
Rara ſacris holocauſta flammis.
Non taurum egens te de ſtabulis peto,
Hircumve caulis: omne pecus meum eſt,
Quod montium anfractus pererrat,

Quod nemorum tegitur latebris.
Nec me volucris rupis in edito
Uſquam receſſu nidificans latet;
Non ulla picturato amictu
Ruris avis genialis hoſpes.
Quod ſi eſurirem, ſcilicet ut petam
A te neceſſe eſt, arbiter aetheris,
Terrae, fretique, et quicquid ingens
Orbis habet gremio capaci?
Taurine veſcor carnibus, aut bibo
Hirci cruorem? pectore candido
Grates age, et quovis litabis
Rite Deo ſine caede voto.
Tum deprehenſus rebus in aſperis
Securus implora: auxilium feram,
Grates ut acceptâ ſalute
Laetas agas, Dominumque laudes.
At impium ſic alloquitur Deus;
Quâ fronte leges tu recitas meas?
Et ore ſanctum impurus audes
Sacrilego memorare foedus?
Tu legum habenis impatiens regi,
Et inſtitutis, moribus et bonis
Juratus hoſtis, voce laudas,
Tecum animo mea verba rides.
Cum fure furti conſilium cois,
Moechis adulter te ſocium applicas:
Ad probra projectus, doloſa
Perniciem meditare lingua.
Cum fratre juncti vincula ſanguinis
Oris procaſis non rabiem premunt:
Infamia germanum eodem
Dedecoras utero creatum.
Et arbitreris me ſimilem tui,
Quod perpetrata haec diſſimulaverim?
Ne crede: tecum expoſtulabo,
Ante oculos tua facta ponam.
Conſiderate haec vos, quibus excidit

De mente caeca mentio numinis :
Ne, quum prehendam, nemo ſit qui
De manibus mihi prenſa tollat.
Si victimam vis magnificam mihi
Mactare, laudes canta, age gratias :
Hac itur ad certam ſalutem,
Haec ſuperos via pandit axes.

Ps. LI. *Miſerere mei Deus*, &c.

Carm. Gen. v.

O Salus rerum, lacrymis precantûm
Mollibus flecti facilis, rogantem
Lenis exaudi, ſcelerumque tetras,
Ablue ſordes.
Uſque peccati lave et uſque labem,
Dum repurgatum maculis pudendis
Purius corpus niteat recocto
Ignibus auro.
Nam meam agnoſco, pudet heu pigetque,
Ah miſer labem : vitiique foeda
Mentis obſervans oculis imago
Semper oberrat.
Unus arcani es mihi teſtis ; unus
Arbiter verax, temerario auſu
Improbas linguas tua judicantûm
Facta refutas.
Quippe jam primo ſcelus uſque ab ortu
Haeret, infectas vitians medullas :
Deque conceptu genitricis hauſi
Semina labis.
At tibi cordi eſt ſine fraude veri
Simplicis candor, fideique certae
Puritas, nullo labefacta duri
Turbinis ictu.
Hanc facis tanti, vitiis ut atris
Oblito, legum ſapientiaeque
Tu mihi arcanae facilis beatum in-
dulſeris hauſtum.

Ergo

Ergo me hyſſopi, ſator alme, luſtra
Frondis adſperſu: maculaeque cedent,
Membra candorem tibi lota vincent
Pura nivalem.
Si bonus laetum placidusque mittas
Nuntium, triſtem mihi recreabis
Gaudio mentem: ſtupidos recurret
Robur in artus.
Ne meos lapſus oculis acutis
Semper obſerva, numerave labes:
Sed malae culpae nimium tenaces
Ablue ſordes.
Cor mihi rectum, ſcelerisque purum,
O potens rerum genitor, refinge:
Spiritum firmum renova novata
Cordis in aula.
Neu mihi avertas faciem, tuoque
Arceas vultu procul, auferaſque
Spiritum ſanctum, calida incitatus
Rurſus ab ira.
Redde, ſperatae ſolido ut ſalutis
Gaudio per te fruar; inquieti
Spiritu motus animi rebelles
Principe firma.
Tum meo exemplo moniti ſceleſti,
Quos viâ flexit maleſuadus error,
Denuo legum, duce me, tuarum
Juſſa capeſſent.
Expia noxâ mihi, ſoſpitator,
Caedis infandae caput obligatum, ut
Te canam juſtum, pariterque lapſis
Parcere largum.
Tu viam vocis mihi pande; mutum
Tu Deus linguae moderare plectrum:
Tum feram late tua magna gentes
Facta per omnes.
Victimae ſi te caperent, dediſſem
Victimam: ſed te neque ſanguis hirci

Fuſus,

Fuſus, aut ſacris holocauſta placant
Addita flammis.
Poenitens fraudum ſcelerumque pectus,
Spiritus fracti, mala cor peroſum,
Haec Deum placant: adhibe haec, et abſque
Thure litabis.
Gentes humanae bone dux, Sionem
Quo ſoles vultu facilis tuere;
Pace florentes Solymae beatae,
Protege turres.
Tum tibi votis bona mens pudicis
Sacra perſolvet; ſacer hircus ignes
Paſcet, et ſanguis vituli calentem
Imbuet aram.

Ps. LII. *Quid gloriaris in malitia?* &c.

CARM. GEN. X.

QUID gloriaris impie
Tyranne pravis artibus?
Innoxiis clementia
Divina ſemper excubat.
Tua lingua ſemper fraudibus
Intenta comminiſcitur
Nefas, nitente cotibus
Acutior novaculâ.
Te prava rectis plus juvant,
Plus falſa veris recreant;
Doliſque peſtilentibus
Libenter aurem commodas.
Ergo Deus te conteret,
Hominumque contuberino
Eliminabit, ac domum
Evertet omnem funditus.
Juſtis videbit, et gravem
Dei pavebit dexteram;
Vanâque dignos exitus
Ridebit impotentiâ.
En ille gazis, inquiet,

Ma-

Maliſque fidens artibus,
Securis ille numinis,
Divinae opis nil indigens.
Ego, ceu virens olivula,
Domini in agello conſita,
Florebo, ſpe fretus bonâ
Coeliſtis indulgentiae.
Te ſemper, in coetu pio,
Fraudis ſceleſtae vindicem
Canam; et tuae clementiae
Spe dura cuncta preferam.

Ps. LIII. *Dixit inſipiens in corde ſuo*, &c.

Carm. Gen. iii.

OPinionem foeda mentem toxico,
Corpuſque ſcelerum ſordibus
Contaminata turba, vela dum cupit
Suo furori obtendere,
Ferri ac referri ſortis arbitrio omnia
Humana comminiſcitur.
Ergo exſoluta numinis formidine,
Dat frena turpidini:
Sceleſta, foeda, abominanda excogitat,
Excogitata perpetrat.
Ex arce celſa ſiderum deflexerat
Dominus in orbem lumina,
Si quem videret forte non penitus malis
Corruptum opinionibus,
Qui mentis oculis omnium fideliter
Rerum parentem quaereret.
Erroris omnes nubili fallacibus
Fraus illigârat caſſibus:
Se cuncti eiſdem polluêre ſordibus,
Nec recta cuiquam curae erant.
Ergo ille mitis, ille munificus parens,
Irâ incitatus aſperâ,
Gens, iniquit, iſta plena ſcelerum ac ſordium,
Crudelis animo, et impia,

Quae

Quae panis inſtar devorat plebem meam,
  Ecquando cognoſcet Deum ?
Ecquando mentis lumine in periculis
  Agnoſcet orbis arbitrum ?
Certe timebit non timenda, et conſcius
  Vexabit horror pectora :
Nam Dominus oſſa conteretque, et hoſtium
  Auſus retundet impios.
Vultum pudoris turpibus ſparget notis :
  Turbabit animum iafamiâ.
En unquam Eco lucifer ſalutifer
  Ab axe promet hunc diem ?
Ab arce Dominus quum Sionis ardua
  Speratam opem feret ſuis,
Patriaeque vinclis liberos hoſtilibus
  Reddet nepotes Iſaci ;
Electa laudes illis gens ut canat
  Perfuſa vero gaudio.

Ps. LIV. *Deus, in nomine tuo ſalvum me fac,* &c.

CARM. GEN. X.

RErum parens me protege,
Et ſaevo ab hoſte libera ;
Nomen boni ut colant tuum,
Et vim paveſcant impii.
  Audi benignus ſupplicem,
Nec durus aurem queſtibus
Occlude : vitae nam meae
Crudelis hoſtis imminet.
  Infeſtus hoſtis imminet
Vitae meae : nec vindicem
Dei potentis dexteram
Sibi imminentem reſpicit.
  Rerum ſed aequus arbiter
Opem feret : periculis
Me liberatum fulciet,
Et ſoſpitem tuebitur.
  Suis peribit artibus

Sceleſta

Sceleſta fraus, et incident
In ipſa caeci retia,
Quae clam mihi tetenderant.
Liber periclo, victimis
Te munerabor : te canam
Patrem, bonis placabilem,
Maliſque formidabilem :
Qui libero moleſtiis
Mihi dediſti gaudia
Haurire laeto lumine
De clade gentis perfidae.

P. LV. *Exaudi, Deus, orationem meam*, &c.

CAM. GEN. V.

COElitum rector bone, mitis aurem
Admove in rebus trepidis vocanti,
Neu meos vultu tetrico ſeverus
Deſpice queſtus.
Adſpici attentus mihi quo tumultu
Aeſtuet pectus, gemitu dolores
Quo fremant, dum vis mihi frauſque ſaevi
Imminet hoſtis.
Imminet ſaevus capiti tyrannus,
Et meae famae meditatur atrox
Crimen, et ſecum furit impotenti
Turbidus irâ.
Cor micat, nervis trepidant ſolutis
Oſſimum nexus, animus labaſcit,
Semper et pallens oculis oberrat
Mortis imago.
Ergo ſic mecum loquor: O quis altos
Nubium in tractus celeri columbae
Me levet pennâ, nemorum et remotis
Siſtat in antris!
Ut procul curâ trepidâ metuque
Montium ſolos habitem receſſus,
Ocior ventis ferar et coruſci
Fulminis alis.

O Deus linguas malè perde pravas,
Illitas linguas gelido veneno :
Quae dolis, probris, rabidiſque vexant
Litibus urbem.
Sive lux fundat radios micantes,
Sive nox fundat tenebras opacas,
Excubant muris maledicta, vicis
Omnibus errant.
Vis, furor, fraudes, ſcelerum libido
Obſidet cunctos aditus viarum,
Et fames auri miſeram trucidans
Foenore plebem.
Si palam ſaevos inimicus enſes
Stringeret, ſi clam laqueos pararet,
Dente ſi famam peteret maligno,
Aequior eſſem :
Tu mihi inſultas comes et ſodalis,
Teſtis arcani taciturni, et auctor
Conſilî, ſacrae totieſque junctus
Foedere menſae.
Gentis humanae moderator, orbem
Qui ſalutari regis aequitate,
Fraudis auctores ſcelerumque vivos
Obrue terrâ.
At mihi attentam dabis aequus aurem,
Sive lux promat radios ab undis,
Sive lux condat radios ſub undis
Veſpere ſero.
Inter hoſtiles dabis ut tumultus
Tutus evadam : mihi nam ſuperbis
Viribus fretus numeroque ſaevus
Imminet hoſtis.
O potens rerum, ſine fine poenis
Tu premes juſtis ſcelus impiorum,
Arrogans pectus quibus obſtinatâ
Intumet irâ.
Pace qui ficta ſimulant amicae
Mentis affectus, animoque virus

Occulunt, priſco neque facta curant
Foedera ritu:
Lacteus blando fluit ore rivus,
Bella cor ſpirat fera, ſuaviorque
Balſamo ſermo ſecat inſtar enſis
Vulnere caeco.
Tu tui curam Domino relinque,
Is tuos greſſus reget, is dolores
Leniet, juſtumque ope ſublevabit
Rebus in arctis.
Impio, fallaci, avidoque caedis,
Fila mors rumpet viridi in juventa:
Me tui, rector bone, ſpes favoris
Certa fovebit.

Ps. LVI. *Miſerere mei, Deus, quoniam,* &c.

CARM. GEN. vi.

ORbis Creator me bonus adſpice,
Injurioſo quem pede prorutum
Hoſtiſque conculcat, premitque
Aſſiduis agitans periclis.
Conculcat hoſtis me numero ferox,
Et inſolenti ſaevitia premit:
Nec liberas luces laborum,
Nec vacuas ſinit ire noctas.
Seu luce terror ſollicitus mihi,
Seu nocte circumſtat, pater optime,
Spes rebus in duris mihi una,
Et columen ſuperas ſalutis.
Te fretus uno, pollicitis tuis
Innixus unis, nec metuam dolos
Mortalium caecos, minaſque
Terrificas, et aperta bella.
Calumniantur quae loquor omnia,
Pravaque carpunt facta libidine:
Huc conferunt omnem laborem, ut
Exitium mihi moliantur,
Coetuſque cogunt, et capiti meo,

Quâ

Quâ fraude, qua vi, jugiter imminent:
    Veſtigia obſervant, nec horam
        Inſidiis vacuam relinquunt.
Impunè tantam nequitiam ferent?
Pravique fructum conſilii legent?
    O arbiter mundi, nec illos
        Praecipites agis in ruinam?
Meae labores tu numeras fugae,
Urnâ repoſtas tu lacrimas meas
    Servas, apud te certa conſtat
        Uſque mei ratio doloris.
Aurem vocanti tu facilem mihi
Das, atque inanes ſpes facis hoſtium:
    Et ſigna non obſcura amici
        Das animi, et ſtabilis favoris.
Te fretus uno, pollicitis tuis
Innixus unis, nil metuam dolos
    Mortalium caecos, minaſque
        Terrificas, et aperta bella.
Te ſemper ergo carmine patrio
Laudabo, vitae praeſidium meae:
    Ex hoſtium ferro doliſque
        Incolumis tibi vota reddam.
Te liberatus vindice, te meum
Firmante greſſum, ne titubent pedes,
    Dum ſpiritus fovebit artus,
        Juſſa ſequar tua, rector orbis.

Ps. LVII. *Miſerere mei, Deus, miſerere mei*, &c.

CARM. GEN. ii.

SAnctè parens miſerere animae pereuntis, et omnem
    In te ſalutis quae locavit ſpem ſuae:
Meque tuis alis tectum defende procellae
    Dum ſaevientis impetus deferveat.
Te voco, te, ſolum in rebus quod reſtat egenis,
    Appello, ſupplex et tuam imploro fidem:
Te voco, qui cumulata mihi promiſſa refundes,
    Et coepta duces proſperos ad exitus:

Qui mihi ſubſidium è coelo praebebis, et hoſtis
  Jamjam imminentis liberabis faucibus:
Qui dabis auxilium ex adyto ſublimis Olympi,
  Memorque fidei et preſtinae clementiae.
Inter enim ſaevos habito feritate leones:
  Flammam vomentes verſor inter belluas,
Lingua quibus ſaevo proſcindit accutiùs enſe,
  Dentes ſagittis, lancaeque cuſpide.
O Deus auguſtum celſo caput exſere coelo:
  Oſtende terris gloriae jubar tuae.
Explicuere meis pedibus ſua retia: terrae
  Me ſaevus hoſtis penitus afflictum premit,
Et ſcrobibus foſſis iter obſedere: ſed ipſi
  Mihi paratas in ſcrobes caeci ruent.
Mens invicta malis, animi vigor integer, orbis
  Te voce rector, te celebrabit lyrâ.
Eia age depoſitis mens expergiſcere curis,
  Et tu canora barbitos cum nabliis.
Ociùs aurorae quàm lucifer excitet ignes,
  Aurora cantus quàm volucrum exſuſcitet;
Te, pater alme, canam: populos tua facta per omnes,
  Quacunque tellus panditur, vates feram.
Nam tua ſiderei bonitas faſtigia coeli,
  Fideſque tractus nubium ſupervolat.
O Deus auguſtum nitido caput exſere coelo,
  Oſtende terris gloriae jubar tuae.

Ps. LVIII. *Si vere utique juſtitiam loquimini*, &c.

CARM. GEN. VI.

QUi jura celſo de ſolio datis,
  Qui frena legum flectitis, en erit
    De plebis ut cauſſis engenae
      Judicio ſtatuatis aequo?
Quin mente pravâ nequitiam et dolos
Verſant, ſub umbra juſtitiae tegunt
    Injuriam: factis honeſti
      Objiciunt ſpeciem pudendis.
Materna ab alvo flagitii viam

Senſim ſequuntur: perque ſuos gradus
Obliqua ſectandi libido
Cum teneris adoleſcit annis.
Linguâ venenum peſtiferâ gerunt:
Aureſque claudunt conſiliis; velut
Obturat aures callida aſpis,
Quae magicos metuit ſuſurros.
Confringe malas, ô Deus, impudens
Os comminutis contere dentibus:
Et rectibus ſaevis hiantes
Hos inhibi catulos leonum.
Emiſſa fractâ cuſpide ſpicula
Intercidant, nec vulnera perferant:
Ipſique vaneſcant repente.
Per bibulas velut unda arenas.
Senſim liqueſcant, tardigradus velut
Limax: acerbo funere deſerant
Vitale lumen, more foetûs
Ante ſuum pereuntis ortum.
Florentis aevi in limine, turbinis
Vis atra tollat progeniem, prius
Quam ſurculus ſpinas tenellus
Exſerat, et ſtimulis acutis,
Foecunda late brachia porrigat.
Juſtique poenae vindicis exitum
Laeti videbunt, impiique
Sub pedibus fluvium cruoris.
Vitae bene actae gens hominum ſciet
Manere juſtos praemia: at impios
Manere, poenas, arbitrumque
Eſſe Deum ſciet orbis aequum.

Ps. LIX. *Eripe me de inimicis meis*, &c.

CARM. GEN. X.

AB hoſtis inclementia
Me rector orbis aſſere:
Defende vim crudeliter
Me ſemper oppugnantium.

Ab improbis me protege
Laetis cruore innoxio,
Meae ſaluti per dolum
Qui caeca tendunt retia.
Ultro immerentis in caput
Conſilia cuncta conferunt:
Exſurge, teque peſſimis
Fer obviam conatibus.
O arbiter mortalium,
Et agminum coeleſtium,
Favore ſemper qui pios
Peculiari amplecteris,
Exſurge, poenis impias
Compeſce gentes: perfidis
Neu parce, qui ſibi favent
Nefanda quum patraverint.
A ſole Eoo ad Heſperum
Perambulabunt compita,
Et inſtar oblatrantium
Canum feroces obſtrepent.
Nihil niſi merum crepant
Ferrum, cruorem, vulnera:
Et quae loquuntur propalam,
Clam poſſe rentur obrui.
Meae ſalutis tu Deus
Tutela praeſens, irritas
Ridebis iras, et tuâ
Me dexterâ tueberis.
Tu robur es meum, meae
Vires, et arx fiduciae:
Ergo quieto pectore
Exſpecto ſpe tui auxili.
Diſcrimina imminentia
Ope antevertes: et malis
Fractâ hoſtium ſuperbiâ,
Laeto fruar ſpectaculo.
Ne prorſus impios tamen
Unâ ruina elemina,

Obli-

Obliviofo ne pii
Torpore recta negligant:
Sed error illos diſſipet
Vagos per orbis ultimas
Oras: tuaque dextera
Semen piorum protege.
Ob oris arrogantiam,
Viruſque linguae noxium,
Mendacia et perjuria,
Conſume ſemen impium:
Evelle ſtirpe ab ultima
Juſti furoris impetu,
Ut nôrit orbis ultimus
Deum bonorum vindicem
A ſole Eoo ad Heſperum
Perambulabunt compita,
Et inſtar oblatrantium
Canum procaces obſtrepent.
Paſſim vagati, pauperem
Victum ut parent, ſub veſperum
Serum petant cubilia,
Victûs egentes pauperis.
Ego interim Deum canam,
Fortem, bonumque in aſperis
Rebus ſuorem vindicem,
Fidumque propugnaculum.
Deum canam, qui robore
Me fulcit, auget viribus,
Benignitate ſublevat,
Tuetur arx ut aenea.

Ps. LX. *Deus repuliſti nos*, &c.

CARM. GEN. ii.

Sancte parens, noſtris vitiis offenſus, abactos
Preſſoſque duris diſſipaſti nos malis:
Placatus mitiſque veni, jamque immemor irae
Salutis auctor ad tuos revertere.

Omnis

Omnis ager rimis te concutiente dehiſcit:
  Committe rimas, refice quaſſatum ſolum.
Dura tuae genti ſpectacula ferre dediſti
  Inebriatae poculo formidinis:
At trepidos tandemque animi miſeratus egenos,
  Signum ſalutis efferes: qui te colunt,
Veridicis freti oraclis, formidine merſum
  Erigere rurſus audeant ut verticem:
Eripiaſque tuos gelidi formidine lethi
  Praeſens, et opifer invocantes audias.
Audiit, ex adytoque Deus flammantis Olympi
  Vocem rependit gaudii praenuntiam.
En tibi frugiferos Sichimae diſpertiar agros:
  Vallem Sucothi metiar decempedâ.
Nonne mihi parent Jacobi pignora, quiſquis
  Vel pecore tondet arva, vel vomere ſecat?
Oppida ſub pedibus Syriae calcabo ſuperbae,
  Moabum, Idumen, et Paleſtinas domos,
Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?
  Muros Idumes divitis quis diruet?
Quis? niſi tu noſtrae gentis, Deus, unice tutor,
  Qui nos premendos hoſtibus reliqueras,
Offenſus vitiis pravis; nec in arma ruentes
  Noſtros praeibus dux, ut ante, exercitus.
Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:
  Humana fallax credulos ſpes decipit.
Te duce, victrici decorati tempora lauro,
  Pedibus prememus hoſtis arrogantium.

Ps. LXI. *Exaudi Deus deprecationem meam*, &c.

CARM. GEN. XV.

AUdi vocantem me bonus, et meis
  Intentus aurem da precibus, Deus.
Projectus oris orbis in ultimis,
Ad te recurram rebus in aſperis.
  Me ſiſte rupis culmine in arduo
Procul periclis: ſemper enim tui
Spe fretus, hoſtis tutus ab impetu,

Munitae

Munitae ut arcis praeſidio fui.
Tentorio fac ſemper ut in tuo
Degam, ſub alis protegar et tuis:
Qui lenis aurem das precibus meis,
Qui vota laetum ducis ad exitum.
Frenare ſceptris te metuentium
Hereditatem das mihi: regiae
Tu longa vitae tempore porrigens
Nectes peractis ſecula ſeculis.
Securus ut te perpetuo colat
Rex, liberalem porrige dexteram
Fortuna in omni: quâque ſoles fide
Fac ut fruatur pollicitis tuis.
Ac tum periclis liber ab aſperis,
Te voce, dulci te citharâ canam,
Pacti tenacem, et munificum tuis;
Et vota ad aras perpetuo feram,

Ps. LXII. *Nonne Deo ſubjecta erit anima mea*, &c.

CARM. GEN. iii.

MEns acquieſcit unice mea in Deo:
Hinc ſpes ſalutis, arduis
In rebus arx haec: tutus hoc munimine
Nullum tremiſcam ad impetum.
Quouſque tectis fraudibus ſubvertere
Innoxium tenabitis?
Poenas daturi mox et ipſi, improvidi
Jamjam imminentes exitûs.
Proni in ruinam incumbitis, ceu moenia
Saxis ſolutis putria:
Et interim omnes corporiſque et ingenî
Vires eo contenditis:
Vobis placetis fabulis vanis, gradu
Turbetis impii ut pium.
Clam devovetis corde tacito, propalam
Laudatis ore ſubdolo.
At tu acquieſce mens mea in Deo tamen:
Hinc ſpes ſalutis, arduis

In rebus arx haec; tutus hoc munimine
  Nullum tremiſcam ad impetum.
Spes inde vitae et gloriae pendet meae,
  Et roboris fiducia.
Quocunque coeli gens colis ſub ſidere,
  Huic crede rem, ſobolem, domum;
Omnes ad illum mentis aegritudines,
  Et laeta defer et refer:
Semperque praeſens numen ejus omnibus
  Adeſſecoeptis ſenties.
Ventoſa regum et principum potentia
  Eſt vanitate vanior,
Adeoque fumo levior; ut ſi principum
  Hac lance vires omnium,
Inanitatem hac colloces, cunctis ſimul
  Inanitas praeponderet.
Ne firma ſpera parta per vim, ne nimis
  Confide ſtultis viribus.
Opes abundant affluenter? ne bonis
  Da rebus animum credulum.
Semel eſt profeſſus, nec ſemel tantum Deum
  Id profitentum audivimus,
Se poſſe ſolum cuncta, ſe ſolem bonum,
  Et arbitrum rerum unicum;
Bonus benignum ſemper et placabilem,
  Maliſque formidabilem.

Ps. LXIII. *Deus, Deus meus, ad te,* &c.

CARM. GEN. xviii.

DEus, ſalutis auctor et cuſtos meae,
  Te veneror roſeus quum fugat aſtra dies.
Te mens anhelat, membra ſitiunt languida,
  Terra velut pluvias arida quaerit aquas.
Quamvis arenas aridas aeſtu colam,
  Praeſentem Dominum mens videt uſque meum;
Non aliter adyta arcana quam ſi conſpicer
  Numinis adſervant quae monumenta tui.
Nec dulcis aeque eſt vita quam benignitas,

Qua

Quâ vitem munis proſequeriſque meam.
Ergo remotis diſſitus quamvis locis,
Praeſidio turis te celebrabo tua :
Tui ſonabunt nominis praeconia,
Quae dederis vitae tempore cunque meae.
Nec victus aeque recreat corpus, tuo
Excitat ut mentem laus celebrata meam.
Tu nocte carmen, mane tu carmen mihi es:
Tu trepido praeſens fers mihi ſemper opem.
Securus alis conquieſco ſub tuis ;
Teque procul curis et tua facta canam.
Te quaerit animus, te colet, te deperit ;
Tu valida fulcis me, pater alme, manu.
At qui laborant per nefas me perdere,
Conſiliis pravis digna ruina premet.
Ferro profundent ſpiritum nefarium ;
Membra dabunt avidis dilanianda lupis.
Rex laetus autem vindicem agnoſcet Deum,
Et quicunque Dei numina rite colunt ;
Metu ſtupentes conticeſcent impii,
Spe ſtolida fluxis que tumuere bonis.

Ps. LXIV. *Exaudi Deus orationem meam*, &c.

CARM. GEN. viii.

AUdi, ſancte parens, non tetricus preces
Te poſcentis opem rebus in aſperis;
Et fallacis ab hoſtis
Vitam fraudibus eripe.
Pravorum tacitis factio me dolis
Oppugnat, trucibus conſiliis fremunt,
Conſpirantque ſceleſti;
Tu me dux bonus eripe.
Linguas ceu gladios exacuunt ſuas;
Oris peſtifera verba nefaria
Intentant, medicata
Tanquam ſpicula toxico;
Ut rectos animi ex inſidiis petant;
Et ſecuri avida mente coquunt nefas;

Nec

Nec quenquam malefacti
Formidant fore vindicem.
Deſignant animis horificum ſcelus,
Et ſaevo laqueos conſilio parant;
Inter ſeque loquuntur,
Nemo conſcius haec ſciet.
Cor, mens, ingenium, conſilium, labor,
Huc tendunt, facis ut ſcelerum novas
Et fraudum meditentur:
Hoc unum ſtudium fuit.
Aſt illos ſubiti cuſpide ſpiculi
Incantos feriet magna Dei manus.
Et lethalia certa
Figet vulnera dextera.
Spectantes gelidus corripiet timor,
Auctori exitium quum videant ſuae
Dirum immittere linguae
Viroſae mala toxica.
Gens humana tuae robora dexterae
Agnoſcet, meritis laudibus efferet;
Et mirabitur altae
Lumen perſpicientiae.
Juſti ſpes animos eriget, et Dei
Tutus praeſidio laetitia fremit:
Et gaudentia corda
Vero ſimplice geſtient.

Ps. LXV. *Te decet hymnus, Deus, in Sion,* &c.

CARM. GEN. V.

TE manent laudes, Deus, in Sione:
Hic tibi caſtis operata ſacris
Vota gens ſolvet tua, victimiſque
Imbuet aras.
Quique tam praeſens tibi ſupplicantûm
Exitus votis tribuas ſecundos,
Te petent gentes ſub utroque mundi
Axe jacentes.
Noſtra nunc juſtis ſcelerata facta

Nos

Nos premunt poenis; facilis querelis
Tu tamen flecti, mala ſervitutis
Vincula franges.
O quater, pluſquam quater ô beatos,
Quos leges, lectos facies amicos:
Ut colant puri tibi dedicati
Attia templi.
Illa lux felix, cumulata cunctis
Lux bonis, pectus ſatiabit aegrum
Gaudio, quae nos reduces ſacrata
Siſtet in aede.
Annues noſtris facilis querelis,
Finium terrae Deus ultimorum
Spes, et extremas maris ambientis
Gurgite terras.
Tum ſtupor mentes quatiet tuentûm,
O Deus noſtrae columen ſalutis,
Te malis durum, miſeris benignum,
Omnibus aequum.
Tu potens rerum, validiſque pollens
Viribus, firmas ſtabili catenâ
Montium tractus, jugaque inquietis
Tunſa procellis.
Tu maris nigris agitata ventis
Terga componis: cohibes rebelles
Gentium motus, placidâque mutas
Pace tumultus.
Ultimi rerum tua ſigna nôrunt
Et pavent fines, quoties coruſcis
Turgidum flammis fremunt ſonoro
Murmure coelum.
Quique Phoebaeos habitant ad ortus,
Et quibus ſerâ face Phoebus undas
Tingit, auctorem te hilares fatentur
Lucis et umbrae.
Tu ſolum terrae ſitientis imbrem
Laetus inviſis, gravidaeque nubis
De ſinu fundis genitale pigros

Semen in agros.
Alveus pleno tibi ſemper amne
Turgidus laetâ novat arve fruge,
Floribus campos, nemorum virentes
Fronde receſſus,
Rore tu leni ſola contuameis
Maceras terrae, ſubigiſque glebas:
Ebrios ſulcos viridante amictu
Meſſis inumbras.
Qua feres greſſus, renovabis annum
Fertilem frugum: vegetanſque foetus
Per cavas valles riguoſque ſaltus
Implcet humor.
Geſtiet pauper tugurî colonus,
Lacte diſtentas comitans capellas:
Mugiènt colles, et amica feſſis
Silva juvencis.
Spes aratoris cupidas fovebit
Fluctuans latis ſeges alma campis:
Ut canat feſtâ tibi feriatus
Carmen in umbra.

Ps. LXVI. *Jubilate Deo omnis terra*, &c.

Carm. Gen. xix.

INcolae terrarum ab ortu
Solis ultimum ad cubile,
Eia Domino pſallite.
Eia Domino jubilate;
Nomen ejus, numen ejus
Ferte in aſtra laudibus.
Dicite illi; Rector orbis
Sancte, quam ſtupenda rerum
Eſt tuarum gloria!
Quanta virtus, qua protervos,
Mente fracta, cogis hoſtes
Supplices procumbere!
Te parentem laeta honoret,
Te potentem prona adoret

Tota

Tota rerum machina.
Voce blanda te canamus,
Barbito dulci ſonemus,
Carminumque cantibus.
Eia adeſte, facta cunctis
Cernite admiranda ſeclis:
Acriterque expendite
Facta providi parentis,
Facta Domini conſulentis
Arte mira ſervulis.
Vertit aequor aeſtuoſum
Aridae in campos arenae;
Fluminis per alveum
Agmen ire gratulantûm,
Ceu per arva ſicca, fecit,
Stante fluctu languido.
Frenat unus orbem habenis
Sempiternis; intuetur
Et pios et impios.
Nec ſinit ſibi rebelles,
Viribus fretos ſuperbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo noſtro per omnes
Orbis oras; omnis unum
Laudet illum natio.
Morte liberavit unus
Nos propinqua; fulcit unus
Liberos firmo gradu.
ne ut aurum, examinaſti
os periclis; illigaſti
Hoſtium nos caſſibus.
ncla lumbis, frena malis
b tyrannis induiſti
Impotentis imperî;
1 per ignes, ſed per undas,
vitis tamen dediſti
Uber agri exercitis.
go ſupplex introibo

 Templa

Templa, victimaſque caedam
  Vota ſupplex offeram,
Vota duris in periclis
Nuncupata; pinguis agnus,
  Cornigerque agni parens,
Bos et hircus ſanguine aras
Imbuent; nec thura deerunt
  De Sabaeo ſtipite.
Dum Dei benignitatem
Explico in me, cuncti adeſte
  Qui Deum veremini.
Audiit ſtatim vocantem;
Nos vocantes audientem
  Proſequamur laudibus.
Conſcios ſceleris nefandi
Supplicantes rector orbis
  Aure ſurda reſpuit;
At mihi, lenis bonuſque,
Supplicanti ſemper aurem
  Non ſeveram commodat.
Gratias ago parenti
Optimo, que ſe roganti
  Aſperum non praebuit;
Qui ſua benignitate
Deſtitutum non reliquit
Rebus unquam in aſperis.

Ps. LXVII. *Deus miſereatur noſtri*, &c.

CARM. GEN. V.

ARbiter mundi, placidus bonuſque
  Parce delictis, ſolito et favore
Terra fac laetis ſegetem pecuſque
    Nutriat arvis:
Nota per terras bonitas ut omnes
Sit tua, et noſtrae ſtudium ſalutis,
Mente qnos curas patriâ, tegiſque
    Rebus in arctis.
Ut tuas laudes populi per omnes

Prae-

Praedicent terras, bonitatis uſque ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.
Omnis exſultet locus, omnis aetas
Geſtiat plauſu et fremitu ſecundo,
Res quod humanas modereris aequi
Juris habenis.
Ut tuas laudes populi per omnes
Praedicent terras, bonitatis uſque ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.
Si tuae genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, meſſis agros
Veſtiet, vites oleaque colles
Gramina campos.
Si tuae genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, te pavebunt
Et colent gentes ſub utroque mundi
Axe jacentes.

Ps. LXVIII. *Exſurgat Deus*, &c.

Carm. Gen. xx.

O Qui perpetuis orbem moderaris habenis,
Placidos bonus exſere vultus;
Impietaſque exoſa tuas, pater optime, leges,
Tremefacta repente faceſſet;
Ut levis in tenues fumi vapor effugit auras,
Ut fera liqueſcit ab igni.
At laetis pia turba animis ſua gaudia plauſu
Teſtabitur, et tibi, rerum
Sancte parens, paeana canet, qui lucida coeli
Veheris ſuper aſtra, nec aevi
Incluſus ſpatiis, aeternis legibus orbem
Aeternas et ipſe gubernas.
Te canimus laeti, et laetos renovamus honores,
Qui celſi e vertice mundi
Reſpicis humanas curas; et patribus orbos
Pueros, viduaſque maritis

Proſequeris patrio affectu: qui prole beatâ
Steriles ſolare hymenaeos;
Compedibos vinctos ſolvis; populi arva rebellis
Bibulis obducis ârenis.
Iſacidae Nilo quum, te ductore, relicto,
Arabum per inhoſpita ſaxa
Errarent, tremuere ſoli penetralia: coelum
Maduit ſudoris anheli
Imbribus: à vultu Domini conterrita durae
Tremuere cacumina Sinae.
Arva ſibi ſelecta bonus rigat imbre benigno;
Et quum labefacta fatiſcunt,
Confirmat, recreatque afflicta: ſuoque fruenda
Dat habere gregi: nec egenam
Temporibus duris virtutem deſerit. Arma
Trepida formidine belli
Quum quatient animos, laetum celebrare triumphum
Tenebris dabit ille puellis:
Sufficietque ſuas iu laudes carmina: reges
Numeroſo milite freti
Terga dabunt, latebraſque petent: ſpoliiſque fruetur
Imbellis turba relictis.
Veſtra licet ſomno ſternantur corpora nigrae
Inter fuliginis ollas,
Illa tamen vincent nitidam candore columbam
Rutilae cervicis honore,
Quae nunç argentum nitidum, nunc lumina blandum
Radiantis provocat auri.
Quum Deus omuipotens traduceret agmina regum
Longo ſpectanda triumpho,
Squalida quae luctu et tenebris Solyma ante jacebat,
Niveâ tum luce refulſit;
Ceu nive vicinos inter cadentia colles
Salmonis culmina fulgent.
Uſque ſibi Baſan placeat, jactetque ſuperbus
Faſtigia proxima coelo;
Ne tamen herbiferos ſaltus, ne paſcua ſacro
Auſit conferre Sioni:

Quam

Quam propriam pater omnipotens in ſecula ſedem
    Legit, lectamque tuetur:
Ille pater quem coelitum tot millia currûm,
    Equitum tot millia ſtipant.
Sive ille excelſae vehitur per culmina Sinae,
    Sua ſeu ſacraria viſit:
Seu ſcelerum vindex celebri petit aſtra triumpho,
    Captivaque colla catenis
Vincta trahit: victae paſſim donaria gentes
    Cumulant: paullo ante rebelles,
Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
    Igitur celebramus honores
Jure tuos, nullam nobis qui munere lucem
    Vacuam ſinis ire: ſalutis
Unica ſpes noſtrae: nempe unus frena gubernas
    Vitae, irremeabilis Orci
Unus clauſtra tenes, et nutum fata ſequuntur.
    Inimicos vulnere certo
Tu figis longâ ſcelerum tu ſorde ſepultis
    Lethali tempora plagâ
Dividis. At caros ſic conſolaris amicos,
    Extremo a littore ponti
Vos ego crudeli incolumes ex hoſte reducam,
    Rubri ceu trans freta ductos
Aequoris a ſaevo incolumes ſervavimus Ogo.
    Caeſorum in ſanguine regum
Tingent crura: canes hoſtilia vulnera lambent.
    Laetae ſpectacula pompae
Adſpicient, pater alme: tuo, pater alme, triumpho
    Plaudent tua templa petentes.
Anteibunt qui voce canant, qui cymbala pulſent,
    Citharae tuba juncta, tubaeque
Tibia, quaeque tuas celebrent, fortiſſime, laudes,
    Doctae pulſare puellae
Tympana: te populi coetu fremituque ſecundo
    Et plauſu ad ſidera tollent:
Iſacidaeque tuas iu laudes ora reſolvent:
    Juvenis de ſtirpe creatus

Benjamini,

Benjamini, Judaeque aderit generoſa propago.
Neque clarus Zabulo deerit,
Nephthalidaeque duces. Nam tu tua juſſa ſecutis
Vireſque animoſque miniſtras;
Claraque victrici das tempora cingere lauro.
Solymae victoria praepes
Ex adytis volat. Ergo ferent tibi munera reges,
Atque ad tua templa ferentes
Munera, te ſuper aſtra ferent. Tu freta ſagittis
Lethalibus agmina fundis;
Tu fortesque domas dextras, animoſque rebelles:
Humiles tibi pendere cogis
Vectigal fractoſque duces, avidique cruoris
Vindex populi agmina perdis.
Quique bibunt Nilum, qua mergitur aequoris undis,
Quique ipſo fontis in ortu,
Accurrent, pacemque petent, opulenta ferentes
Tibi munera ſupplice dextrâ.
Regna hominum celebrate Deum: date carmina Regi,
Quî templa gubernat Olympi
Aeterna aeternus: cujus mortalia cuncta
Vocem tremefacta paveſcunt.
Hunc fortem celebrate, unique accepta referte
Bene geſti proſpera belli:
Cujus in Iſcadis reſplendet gloria, cujus
Teſtantur robora nubes:
Cujus ab arcano templo venerabilis horror
Stupefacta in pectora manat.
Iſacidûm Deus ille, Deus qui robore nervos,
Animoſque vigore ſuorum
Implet: ei laudes Jacobi dicite proles:
Etenim Deus ille deorum eſt.

Ps. LXIX. *Salvum me fac, Deus, &c.*

Carm. Gen. ii.

SAncte parens fer opem laſſo: torrentibus undis
Pène obruerunt me malorum flumina.
Pes nequit in molli veſtigia figere limo:

Pro-

Pronumque inundans vertici fluctus rapit.
Dum clamo, arentes urit ſitis arida fauces:
Spectando laſſa torpuere lumina.
Me vexant odiiſque premunt immanibus hoſtes,
Plures inumbrant quam capilli tempora.
Inque dies creſcunt numero: et, ceu rapta rependam,
Bene parta per vim cogor illis reddere.
Simplicitas tibi nota mea eſt, bone conditor orbis,
Meaeque teſtis ſemper innocentiae es.
Fac, pater alme, bonis ne ſint mea damna pudori,
Dum te colentes clade cernunt opprimi.
Te propter maledicta tuli et ludibria vulgi:
Te propter ora turpis infecit pudor.
Me vitant fratres, et eadem è matre creati
Meu ceu ſceleſtum abominantur filii.
Uror, et ira coquit penitus praecordia, leges
Tuſque ritus impii quum negligunt.
In tua quae jactant proba et convicia ſacra,
In me recurrent, corque vulnerant meum.
Si fleo jejunos, ſi macero pectora curis,
Rident, probriſque proſequuntur lacrimas,
Si tegor incultos ſaccis ſqualentibus artus,
Fio repente fabula et ludibrium.
Me ſalibus petit e portae ſtatione ſenectus;
Et ebrioſae ſum tabernae cantio.
Interea curis, genitor, confectus acerbis,
Ad te recurro; tu benignus reſpice.
O genitor, ſine fine bonus, ſine fraude fidelis,
In rebus arctis da ſalutarem manum.
Erige pene luto abſorptum; da figere greſſum;
Crudelis hoſtis me eripe impotentiae.
Neu rapiat torrentis aquae violentia, neu me
Mergatve gurges, aut vorago abſorbeat.
Sancte parens, nullos cujus clementia fines
Novit, vocantem et deſtitutum reſpice.
Ne faciem ſervo avertas, qui rebus egenis
Supplex opem orat; ſubito miſerm ſubleva.
Mitis ades; ſerva hanc animam, ut pudor abruat hoſtes,

Qui

Qui ceu relictum me enecaut conviciis.
Tu teſtis mihi probri ignominiaeque ſuperbae:
Tu teſtis hoſtes quam proterve illuſerint.
Cor dolor urebat; ſocius mihi nemo doloris,
Nemo dolorem qui levaret anxium.
Dulcia felle mihi ringebant fercula amaro:
Pro vino aceti porrigebant pocula.
Ergo victum illis vitient acconita viciſſim;
Moerorque laeta obnubilet convivia.
Unde ſibi placidae promittunt otia pacis,
Hinc ſemen illis pullulet diſcordiae.
Caligent oculi, et nutent veſtigia: vires
Elumbe corpos deſerant. Iram tuam
Sic meritos effunde ſuper: tuus hauriat illos
Furor: colonis tecta vidua moereant:
Qui deſerta habitet tenoria nemo ſuperſit,
Quia perſequuntur dexterâ afflictos tuâ.
Afflictos miſeroſque procaciter inſultantes,
Verbis acerbant vulnera atque injuriis.
Tu ſine peccatis cumulent peccata, nec unquam
Dulcem aequitatis ſentiant fructum tuae.
Impia de tabulis viventûm nomina dele:
Tuos nec inter hos recenſe filios.
Me tenuem afflictumque tuâ, pater optime, dextrâ
Erige, locoque ſiſte tutum in arduo.
Hic ego carminibus rerum ſuper aſtra parentem
Tollam, et celebri gratis in coetu agam.
Gratius hoc ille eſt, quam ſi cadat hoſtia ad aram
Vitulus tenellus jam coniſcans cornibus.
Adſpicient mites, et pectore gaudia volvent,
Deum colentûm laeta corda geſtient.
Audit enim Dominus tenues, nec deſpicit aegros
Ob nomen ejus vinculis coercitos,
Unum igitur tellus colat hunc, et pontus, et aether,
Et quicquid aether, terra, pontus continet:
Qui facit incolumeu pulchram florere Sionem,
Urbeſque Judae moenibus cinget novis:
Metiturque ſuis rura ante inculta colonis,

Tenenda

Tenenda blandis quae relinquant liberis:
Quae placidâ teneat ſeries in pace nepotum,
Quicunque Domini nomen et numen colunt.

Ps. LXX. *Deus in adjutorium meum intende*, &c.

Carm. Gen. xvii.

O Deus, praeſens ades, et periclis
Me praeſentibus eripe:
O Deus, duros propera labores
Confeſtim auxilio ut leves.
Qui meam quaerunt animam, erubeſcant,
Foedam ignominiam ferant;
Et fugâ turpi doleant, malignis
Qui me conſiliis petunt:
Terga dent, fuſos pudor ut perurat,
Qui rident gemitus meos.
Teque clementi et placido fruantur,
Qui gaudent placitis tuis.
Qui ſalutis ſpem poſuere in uno
Te certam penitus Deo,
Gaudeant, ſemperque canent: Perennis
Majeſtas et honor Deo.
Sunt meae vires et opes puſillae:
Sed tu me Deus adjuva.
Tu meae vires, mea ſpes, opeſque;
Feſtinus fer opem mihi.

Ps. LXXI. *In te Domine ſperavi, non confundar*, &c.

Carm. Gen. xv.

IN te ſalutis ſpem poſui meae,
Fac me perennis ne pudor obruat.
Audi vocantem lenis, et eripe
Hoſtis cruenti me violentiae.
Vitaeque cuſtos et columen meae,
Turriſque rebus ſemper in aſperis,
Nunc turris eſto et perfugium mihi,
Et ſaevientûm ſubtrahe dexterae.
A vi ſceleſtae ſubtrahe dexterae

Pen-

Pendentem ab uno ſubſidio tuo;
Et qui juventae tutor eras meae.
Orbam ſenectam viribus aſſere.
Tu me tundum matris ab ubere
Spes noſtra de te; materies meis
Una eſt perennis laus tua cantibus.
Ceu continenter prodigium malis
Natum ferendis, rideor impiis;
Sed me malorum fluctibus obrutum
Spes una fulcit praeſidii tui.
Me lux videbit, me tenebrae tuas
Laudes canentem; jam ſenio gravem,
Fractiſque laſſo corpore viribus,
Ne me impiorum trade libidini.
Et clam ſuſurrant, et caput in meum
Occulta tendunt retia per ſcelus;
Et dum ſceleſtum propoſitum premunt,
Ajunt, Ope illum deſtituit Deus;
Inſtate fracto, prendite, perdite
Nudum ſalutis vindice. Tu Deus
Ne linque fretum praeſidio tuo;
Praeſenſque ſaevis hoſtibus eripe.
Pudore vultus inficiat rubor
Hoſti doloſo, fraude nefariâ
Qui me aucupatur; moereat irrita
Conata, vanum lugeat exitum.
Liber periclis, carmine te novo
Pangam tenacem polliciti, et tuis
Promptum juvandis; et numeris meis
Aptabo laudes innumeras tuas.
Canam potentem te dare proſpera
Eventa, belli quum fremuit timor;
Canam fidelem reddere foederum
Promiſſa, largo non ſine foenore.
Abuſque primo flore puertiae
Laudum tuarum tu mihi carmina
Semper praeiſti; ne ſenio gravem
Canumque nunc me, ſpes mea, deſere;

Done

Donec nepotum ſecula noverint,
Me vate, quanto robore, quâ fide
Me liberâris. Juſtitiae tuae
Convexa mundi gloria tranſvolat.
Rerum creator, quis ſimilis tui?
Qui me malorum gurgite merſeras,
Mitiſque vitâ rurſus amabili
Tracto e profundo gurgite das frui:
Opeſqui honoreſque accumulas bonus,
Irâ remiſsâ: et pectora turbida
Solaris. Ergo te cithara canam
Nabloque, certa conſpicuum fide.
O ſancte noſtrae gentibus ab ultimo
Protector ortu, vox mea te canet:
Te ſpiritus, te vita laboribus
Exemta duris, laudibus efferet.
Lux nulla ſolem proferet aureum,
Quae praedicantem juſtitiam tuam
Non audiet me, Rex bone, qui meis
Rubore vultum offenderis hoſtibus.

Ps. LXXII. *Deus judicium tuum Regi da*, &c.

CARM. GEN. V.

DA tuae Regi, Deus, aequitatis
Jus ad exemplum dare, filioque
Regis, ut legum patriae ad ſalutem
Flectat habenas.
Ut regat juſtis populum inſtitutis,
Pauperum queſtus facili tuorum
Aure cognoſcat, dirimatque lites
Legibus aequis.
Pace laetentur juga montiumque
Horridi ſaltus: genitrix quietis
Aequitas collies amet, aſperoſque
Ruris alumnos.
Jus ſuum et pauperibus, potentûm
Curet ut ne vi tenues premantur,
Deſtruat quiſquis miſeros doloſis

Litibus urget.
Ut reformidet venientis aevi
Gens tuum nomen, ſua ſol diei
Donec effundet, ſua luna donec
Lumina nocti.
Aequitas et jus veniens olympo
Recreet terras, veluti ſub aeſtu
Imber, et rores pluvi beatos
Ruris honores.
Floreat, rerum hoc moderante habenas,
Jus, bonae paces vigeant, perenni
Luna dum curſu rediens novabit
Menſtrua vultus.
Imperî fines maris unda fluctu
Hinc et hinc claudat; ſpatiumque latis
Quod modum regnis faciat, ſit idem
Terminus orbis.
Ad pedes illi cadat advolutus
Aethiops: hoſtes veniam precati
Supplices, vultus humiles comamque in
Pulvere verrant.
Qui tenent pontum, refluique beati,
Inſulas, regeſque Arabum beati,
Thuris et dites venient Sabaei,
Dona ferentes.
Illum adorabant, mare qua remotis
Obſtrepit terris, metuentque reges:
Servient gentes ſub utroque mundi
Axe jacentes.
Ille deſertos ope ſublevabit;
Eximit curis querulos, egeno et
Pauperi dextram dabit, obrutoſque
Foenore ſolvet.
Nec velut vilem tenuis cruorem
Plebis effundi ſinet; ergo vivat,
Deque theſauris Arabum beatis
Munera ſumat.
Ac ſuo Regi bene comprecatus,

Illius

Illius laudes canat, illum honoret,
Largam opum dextram celebret, patremque
    Vulgos adoret.
Per feros montes ſegetem refundat
Terra, tam denſis crepitans ariſtis,
Quam gravi cedros Libani flagellant
    Murmure venti.
Augeat prolem numero carentem
Per vias urbis bona pax beatae;
Laetae ceu campis riguis per imbrem
    Gremina ſurgunt.
Nomen aeterno juveneſcat aevo:
Filii nomen, jubar uſque ſolis
Dum vagae fundet radiata terris
    Lumina flammae.
Ille Rex gentes faciet beatas
Quas ſinu claudet refugo Amphitrite,
Omnes hunc tellus canet Amphitrite
    Cincta beatum.
Iſaci gentis Domino Deoque
Laus, honor, virtus: opis haud egenus,
Illa quae cuncti attoniti intuentur,
    Perficit unus.
Nomen auguſtum canat omnis aetas,
Ulla quod uunquam taceat vetuſtas;
Nominis ſancti penetret per omnes
    Gloria terras.

PSALMORUM

LIBER TERTIUS.

Ps. LXXIII. *Quam bonus Iſrael Deus*, &c.

CARM. GEN. XV.

TELLUS ut undis hoſpitium neget,
Undaeque terras fluctibus obruant,
Aer coruſcis fulminet ignibus,
Ruina mundi ſidera miſceat:
Dei potentis non bonitas tamen
In rebus arctis deſtituet pios,
Puraſve mentes nequitia ſinet
Moeroris aeſtu funditus opprimi.
Quam pene lapſu pes mihi lubrico
Greſſum fefellit, dum pede metior
Immenſa parvo, dum rutinâ meâ
Expendo ſtultus judicium Dei!
Fervebat ira pectus, et aemulo
Livoris aeſtu, quum ſcelerum omnium
Contaminatos ſordibus impios,
Florere cunctus conſpicerem bonis.
Sors illa cunctis invida, mobilis,
Infida, ſervat perpetuâ fide
Iſtis tenorem, et robore vivido
Firmos ſenectam ducit ad ultimam.
Exemta duris vita moleſtiis
Curiſque (pectus quae reliquis coquunt
Mortalibus) per laetitiam fluit
Luxumque, et egris pura laboribus.
Ergo inſolenti foeta ſuperbiâ
Corda intumeſcunt: pectora ſpiritus
Ventoſa tendunt: caecus amor ſui
Frena impotenti dat violentiae.
Tecta invidendas non capiunt opes,

Feli-

Felicitatem non animus ſuam:
Et vota vincens ſpemque ſuperfluus
Luxus fatigat, nec ſatiat tamen.
  Verbis minores terrificant feris,
Et faſtuoſae mole potentiae:
Vultu procaci et vocibus improbis
Adblandiuntur nequitiae ſuae.
  Nec impudentis garrula vanitas
Contenta linguae fundere toxica
Terras per omnes, aſtra laceſſere
Audet Deumque inſana ſuperbia.
  Haec mente ſpectant attonita pii,
Et aeſtuanti pectore fluctuant:
Secumque muſſant, Scilicet haec Deus
Quum cernat, atris abſtinent ignibus?
  Opes abundè ſuppeditant malis,
Creſcitque nullo fine pecunia:
Secura pacis mollitur otia,
Quaſſante nullo turbine, tranſigunt.
  Fruſtra innocentem contineo manum;
Fruſtra labores perfero, torqueor
Dolore, nullis non crucior malis.
  Rurſus verebar ne temerario
Auſu improbarem conſilium Dei,
Ac arbitrarer forte miſerrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.
  Cauſſas latentas dum ſequor anxius,
Et pertinacis viribus ingenî
Pugno, profundum ſe chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.
  Labore tandem feſſus inutili
Ad te recurro, Rex bone coelitum:
Quietus exſpecto ex adytis tuis
Quis hos et illos ſeparet exitus.
  Vidi repente quam pede lubrico
Starent ſuperbi, quam ſtabiles parum
Opes tenerent, quam fragili loco
Fultos ruina praecipiti trahas.

Procella vindex ut ſonuit tuae
Irae, fugaces cum domino ſuo
Evanuerunt divitiae; manet
Umbra invidendae nulla potentiae.
Sic nocte mentes ludificans fugit
Imago ſomni; et quae modò pectora
Sopita vano terruerat metu,
Riſus per urbem mox ciet omnibus.
Donec viderem haec, moeror et anxiae
Mentem obruebant ſollicitudines:
Aut haeſitantem, ceu ſtupidum pecus,
Torpor ligabat pectore marcido.
Arcana ſed vis interea tui
Me fulciebat numinis, ac manum
Dextram regebas: auſpicio tuo
Ductuque clarus fulgeo gloriâ.
Quid terra, praeter te, mihi, quid polus
Offert colendum? cor mihi tabuit,
Infracta mens deſiderio tui
Languebat, aegrum corpus inaruit:
Tu rurſus artus robore vivido
Firmâſti, opimas ſuppeditâſti opes.
Qui, te relicto, ſpe ſtolida Deos
Vanos adorant, cladibus obruis,
Te ſector unum, tu ſuperas meis
Spes una rebus: praeſidio tuo
Liber periclis, auctus honoribus,
Te ſempiternis laudibus efferam.

Ps. LXXIV. *Ut quid, Deus, repuliſti*, &c.

CARM. GEN. iii.

CUr nos relinquis penitus, ô rerum parens,
Hoſtique dedis impio?
Lupis vorandum cur gregem paſtor tuum
Ira obſtinata deſeris?
Memento coetûs ſervitute ab aſpera
Quem vindicaſti: quem tibi
Peculiari ſorte, patrimonium

Cen

Ceu proprium, receperas.
Colles Sionis, numinis ſedem tui,
Bonus favenſque reſpice
Tandem reſurge, et hoſtium ſuperbiam
Compeſce : perde funditùs
Hoſtes protervos, qui tuum ſacrarium
Manu nefanda polluunt
Clangunt ſonora buccina, non quae tuas
Laudes canat, ludibrio
Sed feſta acerbo quae profanet: in tuis
Vexilla figunt turribus.
Bacchatur audax ira frenis libera :
Aedis ruentis it fragor,
Quales ſub altis murmurant quercus jugis,
Caeſae bipenni quum ruunt.
Demoliuntur malleis et vectibus
Caelata templi limina.
Populatur ignis adyta : nominis tui
Contaminant ſacrarium ;
Secumque tacito comminantur pectore
Si diruturos omnia.
Nec temere : flammis ſtrata fumant omnia
Tuo dicata cultui
Loca : ſigna nuſquam, nulla jam miracula :
Propheta nullus perditos
Solatur, et, ſpe quamlibet lenta, tamen
Spondet malorem terminum.
Quouſque tandem nomini ſines tuo
Hoſtem protervum illudere ?
Quouſque acerbis facta dira et impia
Exaſperabit jurgiis ?
Cur otioſus retrahis manum ? exſere
Tandem potentem dexteram.
Tu noſter olim rector et cuſtos, Deus,
Priſcis abuſque ſeculis.
Te vidit orbis vindicantem ab omnibus
Semper tuos periculis.

Seceſſit unda te jubente, et vitreo
  Muro liquor coercuit
Curſum, feroces viribus ſuis duces
  Ponti recurſus obruit:
Ipſum marinis vaſtiorem belluis
  Hauſit tirannum, et aſperis
Afflicta ſaxis, fluctibus cadavera
  Ejecta vultur Aethiops
Voravit: inter aeſtu arenas torridas,
  De cote dura limpidi
Fluxere rivi: te imperante ſubſtitit
  Arente flumen alveo.
Tuus dies eſt, nox tua eſt; ſolis jubar
  Radiis adornas aureis.
Aequorque claudis littorum repagulis,
  Terraſque cingis fluctibus:
Aeſtate lenis frigus acre, frigoris
  Aeſtum rigore temperas.
Domine, intuere probra, contumelias,
  Et hoſtium ludibria,
Qui te laceſſunt impiis conviciis,
  Moleſtiis nos opprimunt.
Ne trade vitam turturis tuae feris:
  Turbam tuorum pauperum
Ne ſempiterna oblivione deſere:
  Memor tui ſis foederis;
Nam nec tenebrae nos tegunt, nec pellimus
  Obſcuritate injurias.
Ope deſtituti et omnibus fracti malis
  Populi pudori conſule:
Ut te merentem proſequantur laudibus
  Miſeri levati luctibus.
Exſurge, rector orbis optime, et tuam
  Cauſſam tuere: ſis memor
Quae probra paſſim nomini ſemper tuo
  Stulta ingerat procacitas.
Voces ſuperbas et tumultus improbos
  Silentio ne ſupprime:

Curamque

Curamque rerum gerere te mortalium,
Qui negligunt te, ſentiant.

Ps. LXXV. *Confitebimur tibi, Deus*, &c.

CARM. GEN. xiii.

TE nos carminibus, Rex bone, patriis
Dicemus merito: te celebrabimus
Praeſentem miſeris; et memorabimus
Facta illuſtria poſteris.
Quum plenis venient tempora ſeculis,
Cogam, inquit Dominus, conſilium meum:
Juſtis ſuppliciis proſequar impios,
Juſtis muneribus pios.
Fundamenta ſoli diſſiliant licet,
Turbetur trepidis gens hominum minis,
Fundamenta ſoli fluxa admantinis
Nectam rurſum ego vinculis.
O ſtultos quoties admonui modum
Veſanae ut facerent nequitiae ſuae!
In coelum quoties admonui impios
Ne ſtulte arma capeſſerent!
Quid coelum ſtolidâ voce laceſſitis?
Quâ ſpe ſic furitis? ſpiritus arrogans
Cujus praeſidio fretus in aethera
Criſtas erigit impias?
Eois coeat viribus occidens,
Coujurent calidae cum borea plagae,
Fruſtra divitias, ſceptra, potentiam
Cuiquam conciliaverint.
Unus Rex hominum, res hominum ſuo
Verſans arbitrio, praecipitem trahit
Illum de ſolio, plebis ab infimae
Hunc faece ad ſolium erigit.
Nam cratera meri purpurei Deus
Jam dextra tenet, et vindice pharmaco
Undantem pateram temperat, et malis
Juſtum ſupplicium parat.
Illinc impietas uudique ab ultimis

Ter-

Terrarum ſpatiis hauriet, et mero
Conſumto, cupido gutture turbida
De faece exitium bibet.
At me vate, Dei, quem genue Iſaci
Ft thure et precibus placat et hoſtiis,
Omnis poſteritas munificentiam
Et vim numinis audiet.
Confringam tumidae tela ſuperbiae
Formidata bonis: cladibus obruta
Emerget pietas, et ſuper aethera
Tollet conſpicuum caput.

Ps. LXXVI. *Notus in Judaea Deus:* &c.

Carm. Gen. iij.

GEntes profanae numinis loco colunt
Sibi quiſque quem finxit Deum:
Judaea verum novit et colit Deum,
Laudatque feſtis cantibus:
Deum Sionis incolam, Solymae ſacris
Cui templa fumant ignibus.
Illic minaces fregit arcus, lucida
Fregit ſagittae ſpicula;
Clypea ſiniſtris rapuit, enſes dexteris;
Funeſta bella ſuſtulit.
Tu praepotentes fortior tyrannidas
Virtute frangis: tu feram
Compeſcuiſti fortium ſuperbiam
Regum, potenti dexterâ.
Fractâ minacis ſpiritûs ferociâ,
Praedae fuere: aut ferreo
Somno gravati condidere lumina
Obtorpuere dexterae
Fortes virorum, vis equorum et curruum
Elanguerunt impetus.
Tuum verendum nomen et numen; tuae
Quando aeſtus irae incanduit,
Quis obviam auſit irae? quis miſerum caput
Tuo furori objecerit?

Quum

Quum templa mundi fulminum quateret fragor,
Ut, impia tyrannide
Poenis repreſſa, ſupplicem modeſtiam
E ſervitute abduceres,
Attonita tellus ſiluit: imbellis pavor
Mentes ſuperbas perculit.
Ultricis irae ſcelera poenis obruta
Humana gens quum cerneret,
Boni efferebant laudibus te, conſcius
Premebat horror impios.
Vota ergo Domino nuncupate, et reddite:
Domino verendo munera
Ferte univerſi civitatis incolae
Sanctae, Deumque agnoſcite,
Reges ſuperbi quem pavent, qui ſpiritus
Feros retundit impiis.

Ps. LXXVII. *Voce mea ad Dominum clamavi*, &c.

CARM. GEN. vi.

TE voce ſemper, te prece ſupplice,
Rerum invocabo conditor optime:
Nam lenis ac placatus aurem
Das facilem miſeris querelis.
Ad te refugi quum premerer malis,
Ad te tetendi ſollicitus manus
Sub nocte ſola, donec atras
Lux tenebras rediens fugaret.
Mens inquietis fracta doloribus,
Surdâ abnuebat aure fidelium
Voces amicorum, medelae
Impatiens: animuſque ſolum
ntentus in te, cum lacrimis preces
Miſcens fremebat: pectora flebili
Concuſſa ſingultu ſonabant;
Cura animi cruciabat artus:
Aeſtus vetabat ſollicitudinum
Dulcem ſoporem carpere lumina;
Segnis ligabat membra torpor:

Vocis

Vocis iter dolor obſtruebat.
Tum mente verſâ volvere ſecula
Coepi anteacti temporis, ac Dei
Numen bonis praeſens, nec unquam
Auxilii miſeris avarum.
Laudum ſubibat quas tibi carmine
Lyrae canebam ſuaviloquae ad modos:
Secumque veſtigabat aegra
Mens vario labefacta motu;
Num, me relicto, in perpetuum Deus
Opis benignam jam retrahit manum?
Nec amplius ſuum tenebit
Largâ Dei bonitas tenorem?
Nec ore vutum leniet anxias
Curas ſuorum? nec miſeris erit
Placabilis? nec ſiſtet irae
Praecipitem bonitate curſum?
Tandem remiſſo pectore, Quo dolor
Impellis? inquam: ſtant adamantinis
Decreta coeli fixa vinclis,
Nec dubio labefacta caſu,
Nec fracta vi, nec temporis invidis
Obliviosſi obnoxia dentibus.
Rurſus tuae mentem ſubibant,
Sancte parens monimenta dextrae:
Qui templa picti ſideribus poli,
Frugumque campos germine fertiles,
Et ſecla tot noſtros ad uſus
Condideris pecudum et ferarum.
Quam ſaepe, poenis dum premis improbos,
Tutoque fulcis praeſidio probos,
Mortalibus clementiaeque et
Juſtitiae ſpecimen dediſti,
Aeterne rerum conditor! omnia
Conſulta cujus factaque ſanctitas
Illuſtrat: haud quidquam tibi ingens
Orbis habet ſimile aut ſecundum.
Mirante mundo tu Deus unice

Mirae dediſti ſigna potentiae,
Ergaſtulis quum liberâſti
Abramidas Pharri tyranni.
Vidêre fluctus te tumidi, Deus,
Vidère fluctus, et trepido gradu
Fugêre: turbavit profundas
Horror aquae vitreae lacunas.
Fudere aquoſas imperio tuo
Nubes procellas de gravido ſinu,
Sonore rauco; grandiniſque
Infremuit lapidoſus imber.
Coeli tonantis vaſtificus fragor
Implebat aures: lumina fulgurum
Terrebat ardor, et pavore
Attonitae tremuere terrae.
Sali rubentis pervia vaſtitas,
Ductore te, tot millibus obruit
Veſtigia, et fluctu refuſo
Clauſit iter Phariis quadrigis.
Moſes et Aron (ceu pecudum greges
Paſtor reducit) praeſidio tuo
Duxere tranquillas per undas
Incolumes populi catervas.

Ps. LXXVIII. *Attendite popule meus*, &c.

Carm. Gen. i.

Udite Iſacidae, et rerum pietate parentem
Qui colitis purâ, huc animos advertite veſtros
Mira canam, ſed vera canam: quae longa vetuſtas
Occulit arcanis oracula merſa tenebris
Evolvam: priſcis accepta parentibus olim
Veriloquis dictis, in ſecula ſera nepotum
Tranſmittam: laudeſque Dei, mirandaque facta
Cognita de proavis diſcent me vate minores.
Namque parens mundi, ſancto quum foedere gentem
Iungeret Iſacidûm ſibi, patres prodere natis
Per ſeriem, et ſeris venientia ſecula ſeclis,
Et legum monitus et facta ingentia juſſit.

Scilicet ut memori benefacta priora tenentes
Pectore, conſilium vitae auxiliumque regendae
A Domino exſpectent, trepido turbante tumultu
Ne tam caeca animos condant oblivia, legum
Irrita ventoſis ut dent praeſcripta procellis
Neu ſimiles patrum, malè grata mente rebelles,
Deficiant animi inſtabiles, dubioque labantes
Pectore. Cur ſoboles Ephraemi, docta ſagittis
Figere vel jaculo quamvis diſtantia certo,
Terga dedit pene ante tubas? latebriſque ſalutem
(O pudor!) abjectis quaeſivit turpiter armis?
Nemque quod averſos flexere per avia greſſus,
Obliti legum et monitorum, et foederis icti,
Obliti tantorum operum, quae, teſtibus olim
Patribus, in Phariis Dominus patraverat oris

Quum mare diviſit ſeſe cumulante profundo,
Inter et aggeſtos undae ſtagnantis acervos
Incolumem eduxit populum, duce nube, ſerena
Luce per obſcuras flamma praeeunte tenebras.
Flumina de ſolidi patefecit vulnere ſaxi,
Damnatiſque ſiti rivos donavit arenis.
Nec ſatiati undis linguas tenuere procaces:
Auſi immane ſcelus, deſerta per avia rurſus
Tentavere Deum; et, ventris ſtimulante voracis
Ingluvie, petîere cibos: ac talibus ora
Solverunt; Silicis durae qui flumina venis
Elicuit, ſubitoque ſitem torrente levavit,
Non potis eſt panem, non lautae fercula menſae
Addere? non epulis convivia larga profuſis.

Audiit omnipotens, calidaque accenſus ab ira eſt,
In Judamque hauſit flammato corde furorem.
Et populo tamen ingrato, totieſque ſalutis
Immemori acceptae, victum dedit eſſe petitum.
Caſtra ſuper latè aetherei patefecit olympi
Horrea: dein gravidas coeleſti ſemine nubes
Ambroſia largos ſuper agmina ſolvit in imbres:
Coeleſtiſque cibi indulſit mortalibus uſum.

Cedere tum juſſo campis ex aeris euro,
Mox tepidis volucrum pulvias notus attulit alis,
Non ſecus ac ſiccae cumulos quum verrit arenae,
Pulvereamque trahit deſerta per arida pallam.
Caſtra ſuper, tenſiſque ſuper tentoria velis,
Alituum tremulis reſonabant agmina pennis,
Et circum affuſis cumulabant ſtragibus argos.
Jamque epulis exempta fames: ſed prava libido
Non exempta tamen; ſed adhuc ſine fine petitae
Faucibus haerebant epulae: Deus ecce repente
Ultor adeſt; late ſubito graſſante ruina,
Robora ſelectae paſſim cecidere juventae.
Sed neque tot poenae, neque tot benefacta rebelles
Continuere animos, nec tot miracula, rerum
Natura monſtrante Deum. Pater ergo procaces
Caſibus aſſiduis fregitque, et, robore fracto,
Ante diem tremulae ſuccidit fila ſenectae.
Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
Omnibus exauſti prope cladibus, omnium egeni,
Agnovêre Deum: per tot diſcrimina tecti,
Ereptique malis, ſaevoque ex hoſte recepti
Verba tamen blandis fundebant ſubdola linguis,
Ore pii, mendace animo; neque foederis icti
Servavêre fidem. Verùm clementior ille
Sontibus ignovit, patria pietate remiſit
Offenſas, meritamque ultrò compeſcuit iram:
Quippe homines memor eſſe animi modò flabra fugacis,
Que fragiles agitent morituri corporis artus.
O quoties inter viduas cultoris arenas,
Inter ſaxa ſiti ſqualentia, numinis iram
Languentem inſanis irritavere querelis!
Et ſua divinas dimenſi ad robora vires,
Virtutem brevibus volucre includere metis,
Quae mare, quae terras, quae coeli continet orbes!
Scilicet obliti benefacta priora, ſalutem
Acceptam, et duri nuper juga demta tyranni,
Et que per Pharias miracula plurima gentes
Edidit, in vitreos ſuffuſa ſanguine rivos,

Damnatiſque ſiti laticum ſine munere menſis
Et modò peſtiferae per celſa palatia muſcae
Spicula figebant liventi tincta veneno;
Et modò flumineis ſqualebant atria ranis.
Et nunc bruchus edax hominumque boumque labores,
Agmine nunc denſo dirae exedêre locuſtae.
Grandinis imbre hortos, lapidoſa grandine vites,
Grandini ſilvarum Dominus decuſſit honorem:
Grandini proſtrati fortes jacuêre juvenci:
Et ſegetum gravidos ruit igneus imber in argos.
Ira Dei, laxiſque furor bacchatus habenis,
Euemenidumque faces, et conſcius horror oberrans
Pectora, turbabat ſtimulis praecordia caecis.
Tum letho patefacta via eſt; mors ſaevae per omne
Paſſim hominum pecundumque caput nulli aequa cucurrit:
Primitias ſobolis, cariſſima pignora, florem
Roboris, et ferae ſpem praeſidiumque ſenectae
Proſtravit, qua Nilus aqua ſe divite volvit.
Et ſeptemgeminis refluum mare ſubmovet undis
Interea, ceu paſtor oves in paſcua ducit,
Ipſe ſuum Dominus populum deduxit, ab omni
Vi procul et trepida formidine: fluctibus aequor
Obruit infeſtos in ſe redeuntibus hoſtes.
At ſancti tenuêre patres loca ſancta, Deique
Parta manu, excluſit gentes priùs unde profanas,
Aut proſtravit humi victas; et jugera menſus
Abramidis habitare dedit. Nec ſegniùs illi
Irritare Deum, et rerum tentare parentem,
Foedera negligere: et patrum de more rebelles,
Avertêre ſuos recto de tramite greſſus.
Non ſecus ac arcus curvat ſe in cornua nervo
Adducto, dextraque iterum nervoque remiſſo
In faciem ſubitò flectit ſe ſponte priorem:
Libera ſic iterum gens impia vindice poena
Ad ſeſe rediit, cunctiſque in collibus aras
Erexit, finxitque ſibi ſimulacra deorum,
Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.
Audiit omnipotens pater impia vote preceſque,

Et ſibi dilectam gentem contemſit: et aras
Ipſe ſuas, ac Silonis tentoria liquit,
Sola ſibi è cunctis electa habitacula terris.
Deſeruitque ſui monumentum foederis Arcam
Hoſtibus in praedam; monimentum roboris, unde
Clara Dei in cunctas ſplendebat gloria terras.
Hos ferro, terrae iratus ſibi nuper amatae,
Objecit, flammis alios; cecidere cruento
Enſe ſacerdotes; non connubialia feſtis
Carmina ſunt cantata toris, carique mariti
Indeploratis viduae jacuêre ſepulchris.
Aſt ubi jam poenis meritam ſatiaverat iram,
Ceu crapula excuſſa miles, lentoque ſopore
Excitus, arma iterum fugientes vertit in hoſtes:
Tergaque vulneribus figens imbellia caecis,
Perpetuam adſperſit ventura in ſecula labem.
Non tamen Ephraemum praeſtantem fortibus armis
Elegit, cui ſceptra daret; non ille Manaſſae
Pignora: ſed Judam, ſe celſae tecta Sionis,
Templa ſibi et ſolido fundata ſacraria ſaxo,
Cumque polo et ſtellis manſuram in ſecula ſedem.
Quiqui ſequebatur pecudes in paſcua David,
Suſtulit, è caulis, caram et ſibi paſcere gentem,
Impoſitum ſolio, et ſanctae jus dicere terrae
Juſſit: et ille gregem ſtudio curaque fideli
Rexit, et infeſtis defendit ab hoſtibus armis.

Ps. LXXIX. *Deus, venerunt gentes*, &c.

CARM. GEN. iii.

HÆreditatem, rector orbis, cur tuam
 Invadit hoſtis impios?
Ritu profano polluit ſacraria
 Tuo dicata nomini,
Soloque ſtratam funditùs Solymam ſuae
 Tegit ruinae molibus.
Truncata ferro membra te colentium
 Paſſim per agros objacent,
Lanianda roſtris vulturum, crudelibus

Aut belluarum dentibus.
Rivi cruoris perluunt vias, velut
Torrens adauctus imbribus.
Nec uſquam amicus oſſa ſparſa qui legat,
Aut lecta tumulis obruat.
Functique fato pariter et ſuperſtites
Ludibrio accolis ſumus.
Parens benigne, quem modum tandem tuae
Speremus iracundiae?
An continenter inſtar ignis omnia
Vorantis in nos ſaeviet?
Tui furoris verte potiùs impetum
In impiarum gentium
Tot regna, nomen quae tuum vel neſciunt,
Vel, ſi ſciant, non invocant:
Semen piorum quae laborant perdere
Armis, et urbes ignibus.
Revocando vetera, parce, genitor, crimina,
Faces furori ſubdere:
Sed penè cunctis obrutos malis, tua
Nos praeveni clementia.
Offenſionum mitis obliviſcere,
Noſtrae ſalutis anchora.
Placatus adſis, ſplendor ut cunctis tuae
Clareſcat oris gloriae.
Os obſtruatur impiis, quaerentibus
Num noſter hic ceſſet Deus.
O juſte vindex, impios exercitos
Poenis viciſſim cernere
Fac nos, cruore qui piorum ſordidi
Nunc inſolenter geſtiunt.
Audi gementes, carcerum qui vinculis
Marcent: potente dextera
De fauce mortis libera, quos caedibus
Jamjam tyranni deſtinant:
Et quam intulerunt contumeliam tibi,
Et quam tuis injuriam,
Multiplicatam redde noſtris accolis,

Rerum

Rerum perennis arbiter.
Et nos, ovilis grex tui, quem pabulo
Alis, tueris numine,
Et poſterorum poſteri, laudes tuas
Cunctis canemus ſeculis.

Ps. LXXX. *Qui regis Iſrael, intende*, &c.

Carm. Gen. xvi.

HEbraei generis paſtor, uti gregem,
Blandè progeniem qui regis Iſaci,
Inter qui geminos aligeros tuo
Praeſcribis populo jura ſalubria:
Selectae ſoboli da bonus ac favens
Lumen poſſe tuae cernere gloriae,
Da vim poſſe tuae nôſſe potentiae,
Ac feſtis properè porrigè dexteram.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuò cetera proſpere.
O Rex armipotens, quem ſtatues modum
Irae quando humiles ſuſcipies preces?
Irroras lacrimis fercula, lacrimis
Miſces continuis pocula: jurgia
Noſtris finitimi de ſpoliis ferunt,
Et noſtra exagitant ludibrio mala.
O Rex armipotens, agmina coelitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuo cetera proſpere.
Traduxti Pharia de ſcrobe vineam;
Pravarum expuleras ſemina gentium,
Ut puro ſereres purius hanc ſolo.
Jam radix teneras ſuderat undique
Fibras; jam tremulo frigore texerat
Montes; aequa cedris brachia ſparſerat;
Tangebant teretes aequora palmites,
Euphratem teneri germina ſurculi.
Nudatam ſolitis cur modo ſepibus
In praedam hoſpitibus deſeris hanc vagis?

Cur

Cur hanc ſaevus aper proterit? alites
Carpunt? omnigenae depopulant ferae?
  O Rex armipotens, obſecro jam redi
Tandem, et ſidereo proſpice de throno:
Placatuſque tuam reſpice vineam
Plantaras propria quam tibi dextera.
  Hunc ſaltem placidus reſpice ramulum,
Cui cultu aſſiduo conciliaveras
Robur, clara tui gloria nominis
Terrarum ut populis nota ſit omnium.
  Illic flamma vorat brachia vitium
Hic convulſa gemunt, caeſa bipennibus
Hic duris reſonant: omnia peſſum eunt.
Irae juſta tuae nos premit ultio.
  Indulgens genitor, nunc ope ſubleva;
Firma praeſidio nunc propius tuo
Hunc, vires et opes et decus antea
Affectu patrio cui cumulaveras.
  Vitam redde tuis, ſancte parens, quibus
Semper mors avidis faucibus imminet.
At nos uſque ducem te comitabimur,
Praeſentem miſeris te celebrabimus.
  O Rex armipotens, agmina coelitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuo cetera proſpere.

Ps. LXXXI. *Exſultate Deo adjutori noſtro*, &c.

CARM. GEN. xxi.

EXſultate Deo noſtro, bona dicite verba
    Noſtrae ſalutis vindici:
Iſacidum laudate Deum, paeana canentes
    Ad tympani dulces modos.
Nec lyra, nec ceſſent genialia nablia: feſtis
    Tuba calendis clangite.
Hunc laeti celebrate diem, ſtata ſacra ferentes.
    Nam ſic ſtatutum eſt patribus:
Sic lex ſancta jubet, ſic ſacra foedera pacti

Per.

Percuſſa cum majoribus.
Haec eſt illa dies ventura in ſecula teſtis
Memphiticae tyrannidis:
Quum Peluſiacis Hebri gens hoſpes in oris
Erraret, et linguae ſonum
Attonita ignotum audiret, nec nota viciſſim
In verba fruſtra os ſolveret:
Quumque humeros curvaret onus ſervile, manuſque
Laſſaret olla fictilis:
Excuſſi manibuſque ollas, humeroſque levavi
Luto, inquit optimus parens:
Auxiliumque tuli poſcenti in rebus egenis:
Et nube denſa conditus
Intonui: Meribam propter, tua jurgia paſſus,
Feci tui periculum.
Nunc etiam ſelecta mihi gens auribus hauri,
Et quae paciſcor accipe:
Sic mea dicta vagis non tradas irrita ventis;
Nec alterum colas Deum
Nec proſtratus humi ſupplex nova numina adores:
Sed unicum tibi me Deum
Eſſe velis, domini qui ruptâ compede Nili,
Juris tui te reddidi:
Poſce modò; ſpe plura feres, potiora petitis,
Majora votis auferes.
Haec neque dicta ſuas populus demiſit in aures,
Bene nec monenti paruit.
Ergo ipſus ſibi permiſi, frenoque remiſſo
Solvi vagam libidinem.
O potiùs monita audiſſent mea! me duce rectum
Utinam inſtitiſſent tramitem!
Namque humiles illis ſubito fractoſque dediſſem
Hoſtes, meamque dexteram
Vertiſſem in gentes, quae recta odêre, profanas:
Et ſupplices mendacibus
Vultibus Iſacidûm ambîſſent verbiſque favorem:
Felicium omne in ſeculum
Iſacidûm, quibus almus ager fudiſſet abunde

Fru-

Frugum benignam copiam,
Mellaque de duri fluxiſſent viſceri ſaxi
Per arva cultûs inſcia.

Ps. LXXXII. *Deus ſletit in ſynagoga*, &c.

CARM. GEN. vi.

REgum timendorum in proprios greges,
Reges in ipſos imperium eſt Jovae,
Qui judicantûm examinabit
Nequitiam trutinâ ſeverâ.
Num fraudulentos ſemper et impios,
Inquit, dolosâ lance fovebitis ?
Pauperque pupilluſque veſtrum,
Ceu ſcopulum, metuet tribunal ?
Quin orbitatem cernitis anxiam ?
Aurem querelis quin inopum datis ?
Cur pauperes non a ſuperbo
Ludibrio aſſeritis potentûm ?
Fruſtra monemus : lumina caecitas,
Errorque mentes obſidet ; ut neque
Compaginem rerum ſolutam
Juſtitiâ pereunte cernant.
Deos vocavi vos, dominos necis
Vitaeque feci : ſceptriferâ manu
Pacem dedi tueri, et armis
Lethiferum cohibere bellum.
At mors iniquae juſta ſuperbiae
Ultrix honores detrahet, et pari
Ignobili cum plebe fato
Purpureos rapiet tyrannos.
Exſurge, legum frena manu Deus
Capeſſe, cunctis arbitrio tuo
Qui regna diſpenſas, ut orbi
Imperio domineris aequo.

Ps. LXXXIII. *Deus, quis ſimilis erit tibi?* &c.

CARM. GEN. ii.

NE taceas, ne cuncteris, pater optime, neve
Preces tuorum ſperne duris auribus.

Ecce fremunt hoſtes circum, et miſcere tumultu
  Saevo parati cuncta, criſtas erigunt.
Concilia occulte coeunt, populoque minantur,
  Tu quem tuendum proprie ſuſceperas,
Eia, aiunt, properate, omnem ſuccidite ſilvam
  A ſtirpe ſobolem deleamus Iſaci.
En ſceleri jurata manus coit omnis in unum,
  Tua inſtituta ut deleant et foedera.
En cum palmifera junctus Nabathaeus Idume,
  Soboles Moabi, et Agareni, et Gabala,
Cumque Palaeſtinis Tyriiſque Amalecus et Ammon,
  Syruſque jungit caſtra Lothi poſteris.
At tu ſterne ſolvo victos, Madiana juventus
  Ut caeſa texit ſemitas te vindice :
Siſara ceu tumidus cecidit, mileſque Jabini:
  Ciſſontis undas turbidas quum ſanguine
Tinxêre; inflctae paſſim jacuêre catervae,
  Laetamen agris : nec fuga eripuit duces
Orebum et Zebum : nec ſubtraxêre latebrae
  A falce mortis Zebeamque et Salmanam :
Dicere non veritos animo votoque ſuperbo,
  Dominos futuros ſe tui ſacrarii.
At tu, ſancte parens, ſic hos vertigine torque,
  Ut rotula clivo, ſtipula vento volvitur :
Flamma velut ſiccae populatur brachia ſilvae,
  Per alta ſtridens montium cacumina :
Sic urge attonitos conſternatoſque procellâ,
  Tui furoris diſſipa ſic turbine :
Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
  Suis miſeriis numen ut probent tuum :
Sic ignominiâ faſtum preme, damna timorque
  Sic continenter territos exerceant ;
Te ſolum ut noſcant Dominum, rerumque potentem,
  Quacunque terras ambit axis ignifer.

Ps. LXXXIV. *Quam dilecta tabernacula tua*, &c.

CARM. GEN. viii.

O Rex armipotens, qui creperos tuo
  Bellorum arbitrio dividis exitus,

Ergo limina templi
Laetus conſpiciam tui?
Hic cor laetitiâ palpitat, hic bonis
Languet mens nimiis ebria, geſtiunt
Artus, atria vivi
Viſuri propius Dei.
Hic paſſer latebras invenit, hic locat
Nidum veris avis nuntia. O atria
Regis bellipotentis,
Ut vos adſpiciam libens!
Felix qui domui perpetuo tuae
Haerens te celebrat: qui penitus ſuam
In te ſpem poſuerunt,
Felices ter et amplius.
Felices ſtudio qui properant pio
Templo ſacra tuo ferre: per aridas
Valles fontis amoeni
De rivis liquidis bibent.
Nec deerit pluviae quae repleat cavas
Foſſas agmen aquae, dum properat premens
Turmam turma, parentum
Ritu caedere victimas.
O Rex armipotens, da placidum tuo
Te Regi, capitis cui decus inclytum
Induſti? bonus aurem
Ne duram abnue ſupplici.
Tu noſter clypeus, rebus in aſperis
Spes et praeſidium: juxta adytum tuum
Unius mora lucis
Pro mille eſt mihi ſeculis.
Sim cuſtos potius liminis in tuo
Templo, ſanctae parens, quam Solyma procul
Degam inter ſceleratos
Multis clarus honoribus.
Tu ſol, tu clypeus, tu Dominus: tuis
Tu das conſpicua fulgere gloriâ;
Nec puro ſcelerum unquam
Claudis munificam manum.

O

O Rex armipotens, quem penes exitus
Bellorum, et poſitis enſibus otia:
O bis terque beatos
Qui te ſpe ſolidâ colunt!

Ps. LXXXVI. *Iuclina, Domine, aurem tuam*, &c.

CARM. GEN. X.

DA mitis aurem ſupplici
Deus: ſaluti conſule
Ope deſtituti et pauperis,
Nec ſemper irae vindicis.
Servum tuum ſerva Deus,
Cui ſpes ſalutis unica es:
Serva invocantem jugiter
A ſolus ortu ad veſperum.
Depelle mentis nubila
Pendentis à te ſervuli.
Blandae parens clementiae,
Promtus vocanti parcere;
Intentus audi ſupplicem:
Nam te vocamus arduis
In rebus, invocantibus
Opem benignus quod feras.
Nullus deorum par tibi:
Nullus ſecundus; exſerit
Nullus ſuam potentiam
Tam ſplendidis miraculis.
Rerum creator, ultimis
Ab orbis oris affluent,
Flexoque gentes poplite
Te proſequentur laudibus
Solus nec aevi termino
Incluſus aut poteutiae,
Deus deorum, geutibus
Miranda cunctis perpetras.
Legum tuaram ſemitam
Fac ingredi me: pectoris
Compone fluctus tnrbidos,

Tranquilla mens ut te colat;
  Ut ſpiritus contagio
Emancipatus corporis,
Tuam celebrat gloriam,
Dum vita voxque ſuppetet.
  Vivo tuâ clementiâ,
De fauce mortis erutus,
Quum virium fiduciâ
Saeviret hoſtis ibſolens.
  Secura quum vis numinis
Mihi immineret, tu Deus
Es lenis et placabilis,
Et pacta fidus reddere.
  Mitis bonuſque reſpice
Qui pendet ex te ſervulum:
Opem fer, et vernaculum
Tuum periclis exime.
  In me favorem ſentiant
Hoſtes tuum: ora decolor
Mutet pudor, quum viderint
Mihi te ſalutes vindicem.

Ps. LXXXVII. *Fundamenta ejus in montibus*, &c.

CARM. GEN. iii.

ABramidarum ceteras urbes ſupra
  Dominus Sionis diligit
Portas; Sionis, imminet quae montium
  Fundata ſanctis collibus.
O praedicanda poſteris ſeclis Sion,
  Beata mater urbium!
Tecumne Babylon ſe audeat componere?
  Tecumne Memphis inſolens?
Ventura Babylon ſub jugum Dei, Deo
  Flexura Memphis poplitem.
Praeclara quamvis et Palaeſtina et Tyros
  Jactet virorum robora;
Nihil ad Sionem fortibus foetam viris,
  Favore tutam numinis.

Cenſore

Cenſore Domino humana gens quumnomina
 Ad profitenda confluet,
Quis non Sionis ſe feret civem? inſeri
 Quis non colonus ambiet?
Tum vox Sionem carminum, tum vox lyrae
 Canent Sionem et tibiae:
Et noſtra ſi quid audiendum vox ſonet,
 Laudem Sionis vox canet;
Et ſi quid animus voce dignum excogitet,
 Animus Sioni ſerviet.

Ps. LXXXVIII. *Domine Deus ſalutis meae*, &c.

Carm. Gen. xxii.

Luce voco te, nocte voco te, ſola ſalutis
 Spes, columen, vitae praeſidiumque meae
Alme parens, facilem ne vultum averte precanti.
 Neve humiles durâ reſpue mente preces.
Mens hebetata malis torpet, confecta dolore
 Funereas ſpectat languida vite faces.
Membra vigor liquit, mors unguibus imminet atris:
 De tumulo tantum jam mihi cura meo eſt.
Corpora non aliter pallent ſub mole ſepulchri,
 Vulnere quae ſubito mors inopina tulit:
Perpetuis quae ſub tenebris oblivia condunt
 Alta, ſalutiferam te retrahente manum,
Carcere ceu clauſum, et caecâ ſub nocte ſepultum,
 Me prope lethaeae gurgite mergis aquae.
Uſque premis, ſtratumque urges, ſupraque jacentem
 Accumulas irae flumina cuncta tuae.
Me vulti fugiunt ſcopulum horrentque ſodales,
 Quos portum afflictae ſpes erat eſſe rati.
Affixuſque toro jaceo, ceu compede vinctus:
 Languida ceſſerunt lumina victa malis.
Interea laſſas tendens ad ſidera palmas,
 Te veniente die, te fugiente voco.
Scilicet exſpectas ut acerbâ morte peremto
 Oſtentes vires me revocando tuas?
An rediviva tuas in laudes ora reſolvent

Quos gelido tellus claudit avara ſinu ?
An tua ſub tumuli bonitas cantabitur antro ?
Vulgabuntve tuam muta ſepulchra fidem ?
Juſtitiamne tuam taciturna ſilentia pandent ?
An referent vires nox tenebraeque tuas ?
Aſt ego, ſancte parens, ſupplex tua numina clamo :
Nec precibus vacua eſt hora locuſve meis.
Sancte parens, animae auxilium cur ſubtrahis aegrae ?
Cur ſurdâ miſeras reſpuis aure preces ?
Me dolor et primis labor anxius urit ab annis ;
Me trepidi exanimant corde micante metus,
Me furor exagitat tuus, opprimit undique terror;
Agmen hibernae, quod ſata mergit, aquae.
Aeger, inops, caris jaceo deſertus amicis ;
Nec noti aerumnis ingemuêre meis.

Ps. LXXXIX. *Miſericordias Domini*, &c.

Carm. Gen. i.

Tu mihi carmen eris, rerum pater optime, ſemper ;
Notaque erit populis bonitas, me vate, futuris,
Pollicitique immota fides, dum ſidera mundo
Volventur tacito : citiùs quoque ſidera credam
In chaos antiquum lapſo ſe condere mundo,
Irrata quàm ſacri credam foedere pacti,
His concepta tuo quondam cum Davide verbis :
Dum mare, dum tellus ſtaret, dum ſidera coeli,
Davidici generis manſuram in ſecula prolem,
Et ſtabilem regni ventura in tempora ſedem.
Te, pater, aetheri coetus, te jure piorum
Secla hominum celebrant, patrantem ingentia mundo
Mirante, et ſtabilis jus inviolabile pacti
Servantem. Quem terra tibi, quem conferet aether,
Magne parens ? quem ſiderei tremit omnis olympi
Coetus, et attoniti ſubmiſſa mente tyranni.
Armorum bellique potens, quocunque moveris,
Alma fides clarâ circum te luce refulget.
Tu maris irati furias compeſcis, ut undae
Dejicis inſanae tumidos ad ſidera fluctus.

Tu Pharon elatam lethali vulnere ſternis,
Et quicunque tuis miſerum caput objicit armis.
Tu terrae coelique opifex: quaecunque capaci
Complexu facies mundi revolubilis ambit,
Auctorem agnoſcunt: Aquilo tibi ſervit et Auſter;
Thabor et occiduum qui condit vertice ſolem,
Quique rubet radiis Hermon tepefactus Eois,
Laetitiâ exſultant: validae tu robore dextrae
Clara per immenſum ſpargis miracula mundum.
Ante tuum ſolium tibi juſtum apparet et aequum:
Ante oculos adſtat bonitas, er neſcia flecti
Promiſſa ſincera fides. O terque quaterque
Felices, quos feſtarum clangore tubarum
Ad tua ſacra vocas; quos ſacri lumine vultûs
Illuſtras, hilareſque ſub nominis umbra
Cuſtodis: bonitate tuâ ſuper aethera vectis
Das vires, decus, imperium; das impia contra
Agmina, ceu clypeum, per dura pericula Regem.
Tu tibi dilectum ſecreto numine vatem
Implêſti, ut ſeclis daret haec reponſa futuris.
Ipſe mihi legi media de plebe, meoque
Impoſui Regem ſolio, qui protegat armis
Iſacidas, populoque meo qui jura miniſtret:
Davidis et ſacro perfudi tempora olivo.
Huic animum vireſque dabo, praeſenſque tuebor
Perpetuo. ne fraude ſcelus, ne robur aperte
Exitium ferat; ipſe hoſtes, ipſe impia ſternet
Agmina: nulla meam vertet ſententia mentem.
Auxiliumque feram bonus, et ſuper aetheris axem
Nominis auſpicio noſtri ſe gloria tollet.
Jura dabit terris rapido quas gurgite claudit
Hinc mare Sidonio foecundum murice, et illinc
Palmifer Euphrates. Supplex me in vota vocabit
Ille patrem: Deus ille meus tu, dicet, et unum
Praeſidium, una meae cuſtodia certe ſalutis.
Hunc ego praecipuo contra dignabor honore,
Supra alioſque dabo rerum moderamina reges,
Quicunque immenſum populis dant jura per orbem.

Nec meus abſiſtet favor illi in ſecla, nec illi
Jurata aeterni ſolventur foedera pacti.
Quin ſobolem, et ſobolis ſeros in cuncta nepotes
Secla dabo, et ſtabilis ſceptrum immutabile regni,
Donec ab obſcuris lucem ſol dividet umbris.
Quod ſi poſteritas mea foedera ſancta profanet
Immemor, et legem ſpernat, juſſamque recuſet
Ire viam, domitos poenis duroque labore
Compeſcam, et plagis uſque exercebo rebelles.
At neque deſtituam Regem bonitate perenni,
Foedera nec ſolvam, nec quod ſemel ore profudi,
Ulla immutabit venturi temporis aetas.
Quippe ſemel ſancto firmavi foedere, jurans
Per me, Nulla dies initi cum Davide pacti
Immemorem arguerit: ſoboles, dum ſecula mundus
Volvet, ei patrii ſceptri moderamen habebit.
Eſto mî ſol teſtis ad haec, et conſcia luna,
Cum quibus aequaevum ſceptrum Judaea tenebit.
At nunc, ſancte parens, tumida inflammatus ab ira
Projicis electum Regem; rata foedera pacti
Negligis, et capiti ſacrum diadema revulſum
Sternis humi, et populis præbes calcare profanis
Nuda patent hóſti disjectis oppida muris;
Si qua manet, gelidâ formidine concutis arcem
Cunctis præda ſumus populis; rapiuntque feruntque
Vicini, inſultantque malis, miſeroſque protervis
Vocibus illudunt. Hoſtis tu robore dextram
Interea firmas, perfundis pectora dulci
Lætitiâ: ac gladios hebetas in vulnera noſtros;
Nec recreas fractos duro in diſcrimine belli.
Jam decus et regni ſplendor, jam proxima coelo
Majeſtas verſa in tenebras, ſoliique ſuperbi
Gloria ſtrata jacet: brevis immatura juventæ
Stamina præcidis; miſeræ pars ultima vitæ
In luctu, in ſqualore ignominiaque ſeneſcit.
Quem finem dabis aerumnis? nunquamne tuorum
Reſpicies clades vultu placatus, amico?
An, ceu flamma furens, ſemper tua ſæviet ira?

Ipſe

Ipſe memor tecum reputa quam concita noſtræ
Tempora prætereant vitæ: fruſtra ergo creâris
Humani generis ſobolem? ut brevis exigat ævi
Tempora, perpetuo curarum exercita fluctu,
Dum fractum luctu et morbis, ſeniove, ſepulchri
Clauſerit obſcuro mors illacrimabilis antro?
Heu bonitas ubi priſca? fides ubi priſtna? ubi illa
Foedera conceptis quondam cum Davide verbis
Facta tibi? Cerne opprobriis quibus impia ſervos
Turba tuos premat inſultans: quam multa ſilenti
Clauſa ſinu maledicta feram, dum turba profana,
Dum circum innumeræ gentes convicia fundunt,
Noſque tui Chriſti verbis petulanter amaris
Adventum ſperare jubent. At tu, bone rerum
Conditor, æterno verax celebraberis ævo.

PSALMORUM

LIBER QUARTUS.

Ps. XC. *Domine refugium factus es nobis*, &c.

Carm. Gen. v.

COelitum rector bone, abuſque primis
Seculis, mundi rudis et juventâ,
Qui laborantes ope ſublevâſti
Semper amicos.
Antequam tellus nova parturiret
Montium ſaltus, tegeretque montes
Lucidus coeli decor, ante metas
Lucis et umbrae:
Tu manes idem, pater orbis, unus
Nec vices rerum patiens, nec aevi
Termino clauſus brevis; unus expers
Finis et ortus.
At brevis nobis miſeraeque vitae
Fila paullatim tenuas, ſenecta

Donec

Donec in putrem cinerem caducos
Solverit artus
Tempus annorum tibi mille, lucis
Inſtar, heſternae, fluidique puncti,
Nulla decurſûs quod ubi receſſit
Signa relinquit.
Noſtra vaneſcit tenues in auras
Vita, per ſiccas velut unda arenas,
Aut velut ſenſus per opaca ludens
Noctis imago.
Herba ceu verno ſaturata rore
Mane, mox languet medio ſub aeſtu,
Mox humi comis jacet areſactis
Veſpere ſero.
Praeter et vitae mala tot fugacis,
Quae voluptates vitiant amaro,
Ira turbatis tua ſemper iuſtans
Pectora vexat.
Quicquid erramus temere aut maligne,
Quae timor celat tenebris pudorve,
Tu vides, nec te latet inquieti
Pectoris aeſtus.
Dum tui poenas meritas furoris
Mens reformidat, prope cogitatu
Ocius vitae ſpatium citatis
Aufugit alis.
Septies denos ſpatioſa in annos
Vita procurrit: quibus eſt ſenecta
Firmior, ferme in decimum ſuperſunt
Amplius annum.
Quid ſenectutis memorem labores?
Tranſvolat blandae breve ver juventae,
Inquies curis miſeriſque morbis,
Ocius Euro.
Deinde quis juſtae tolerabit irae
Impetum, ſi jam jubeas nocentes
Pro modo offenſae numeroque juſtas
Pendere poenas?

Sic

Sic pater, ſic ô, numerare fluxae
Nos doce vitae ſpatium, caducis
Mens ut a curis revocata, veri
Lumen honeſti
Cernat. O tandem placidus favenſque
Deſine irarum, propriuſque ſervis
Semper aſſuetâ tibi lenitate
Conſule, feſſis.
Fac tuae fructu bonitatis aucti,
Gaudio tandem ſatiemur; aegris
Liberi nt curis reliquos agamus
Suaviter annos.
Cedat et laetis fugiens viciſſim
Luctus; exacto modus et labori
Par voluptatis ſubiens amarum
Mitiget aevum.
Facta, majeſtas, opera, amplitudo
Nota ſint ſervis tua, poſteriſque
Nota ſervorum, tua qui libenter
Juſſa capeſſunt
Fac tuae ſemper bonitatis ut nos
Splendor illuſtret, bone rector orbis:
Gratiae adſpirans favor actiones
Proſperet omnes.

Ps. XCI. *Qui habitat in adjutorio altiſſimi*, &c.

CARM. GEN. VI.

SI protegendam praeſidio Dei
Credas ſalutem, rem, ſobolem, domum,
Inſana quum ſors intonabit,
Si Domini fugias ſub umbram;
Securus omnem fer violentiam
Sortiſque mortiſque, et tetricas minas
Contemne; ſecurus tumultum
Deſpicias creperi duelli:
E fraude caeca te Deus eximet,
Frangetque caſſes inſidiantium;
Nec ſaeviens late venenum

Lethi-

Lethiferae patiêre peſtis.
Expandet alas te ſuper, et ſuis
Pennis fovebit rebus in aſperis:
Certuſque promiſſae ſalutis
Sub clypei latitabis umbra.
Noctis per atrae caeca ſilentia
Non expaveſces caeca pericula;
Non luce graſſantem timebis
Perniciem, nec aperta bella:
Interque ſtrages mille cadaverum,
Dextrâ, ſiniſtra, mille cadaverum,
Periculorum exſors propinquam
Incolumis fugies ruinam.
Poenam luentes interea malos
Laetus videbis: praeſidio Dei
Securus armorum et tumultûs
Ceu validis tegerêre muris.
Nec te, nec aedes vis proprius tuas,
Aut damna tangent: nam Deus Angelos
Cuſtodiae tuae ſalutis
Praeficiet, vigileſque ad omnes
Motus, viarum qui referant moras:
Qui per ſalebras te manibus ferant,
Ne ſaucietur pes recuſſus
Objicibus ſcrupulorum acutis.
Securus aaras inter et aſpides
Deges, ferarum et pignora tigridum:
Tutuſque calcabis dracones,
Et Libycae catulos leaenae.
Obſervat, inquit, me Deus, unice et
Honore nomen proſequitur meum;
Laborioſis hunc viciſſim
Incolumem eripiam periclis.
Praeſens vocanti ſubſidium feram,
Et imminenti rebus in aſperis
Fato eximam; exemptoque honorum
Eximium decus arrogabo.
Faxo virenti robore tranſigat

Serae ſenectae tempora ſuaviter:
Meoſque monſtrabo beare
Quâ ſoleam ratione amicos.

Ps. XCII. *Bonus eſt confiteri Domino*, &c.

CARM. GEN. iii.

TE praedicare, laudibus te proſequi,
Rex alme coelitum, decet.
Seu ſol Eoâ luce terras purpuret,
Seu nox tenebris obruat,
Lux praedicantem me tuam clementiam,
Nox audiet conſtantiam:
Ne voce tantum, ſed canorâ barbito,
Sed cymalo, ſed nablio.
Operum tuorum tacita cogitatio
Animum jacentem exſuſcitat.
Quum facta reputo, geſtiunt praecordia
Perfuſa dulci gaudio.
O opera! facta ô magna vere! ô ſub cava
Conſilia nube condita!
Conſilia caecis mentibus mortalium
Ignota! qui non cogitant
Florere pravos inſtar herbae, quam ſovet
Sol lenis, humor educat,
Mox inſtar herbae frigorum afflatu levi
Marcentis evaneſcere.
Tu ſemper idem permanes, nec ſentiens
Rerum vices, nec temporum
Sceleris amicos ac tuos hoſtes premet
Ruina inevitabilis:
At me fovebis patriâ indulgentiâ,
Crudo vigentem robore;
Et rore mitis balſami vultum imbues,
Roſeo juventae lumine.
Oculis malignis qui tuentur me hoſtium
Paſcam ruinis lumina;
Et impiorum qui creant moleſtiam
Mihi laetus excidium audiam.

Ceu palma, juſtus germinabit interim,
Aut cedrus in Libani jugo,
Quam uon procellae, non calor, non frgora
Honore nudant frondium.
Quae planta firmis haeſerit radicibus
In aede Domini aut atriis,
Se flore amoeno frondibuſque veſtiet;
Fluxiquə lapſu temporis
Aegrae ſenectae damna nulla ſentiet,
Onerata largis fructibus:
Ut nota cunctis gentibus ſit aequitas.
Domini potentis; qui mea
Arx eſt ſalutis una, qui nunquam malae
Affinis eſt injuriae.

Ps. XCIII, *Dominus regnavit*, &c.

Carm. Gen. ii.

JAM Dominus rerum imperium ſuſcepit, amictns
Decore multo et dignitate: robore
Jam ſeſe accinxit Dominus, qui moenia mnndi
Firmavit ullo non movenda ſeculo.
Cujus ab aeterno ſolium eſt immobile regni,
Ut ipſe, nullas temporum metuens vices.
Flumina praecipites volvant cum murmure fluctus,
Et aequor undis aeſtuet minacibus;
Compeſcit Dominus gravidis, turgentia nimbis
Flnmina, minacis ſternit undas aequoris.
Stat fixum, et cunctis manet invariabile ſeclis,
Quodcunque Dominus ore ſancto protulit.
Quaeque aedem exornant Domini ſacra myſtica,
Oblivionis damna ſerae ſentient.

Ps. XCIV. *Deus ultionum Dominus*, &c.

Carm. Gen. xiv.

O Fraudis ultor, ſceleris ô vindex Deus,
Oſtende numen impios contra tuum.
O juſte judex orbis, expergiſcere,
Meritiſque poenis reprime arrogantiam.

Quouſque

Quouſque tandem, rector orbis optime,
Seſe ſuperbe jactitabunt impii?
Devota ſceleri factio in ſcelere ſuo
Plaudit, ſibique fabulis ſtultis placet:
Tuumque populum pedibus interim premunt,
Tuam proterve hereditatem proteruut:
Viduam trucidant advenamque, et omnibus
Parente caſſos obruunt moleſtiis:
Secumque muſſant, Haec Deus non adſpicit,
Nec fanda prorſus et nefanda intelligit.
Gens ergo bruta, penitus ignorantia
Obſeſſa pectus ſomnolentum, diſcute
Animi veternum, et cogita tecum, Deus
Qui fecit aurem, ſurdus eſt? qui luminum
Formavit orbes, ipſe nil videt? vagas
Sine lege gentes recta qui ſequi docet,
Non is ſuorum puniet ſcelera, quibus
Oracla legum ſacroſancta credidit?
Arcana noſtri pectoris novit Deus,
Conſilia vana, ſpes innanes, turbidos
Æſtus. Beatus ille demum, quem parens
Erudit amore patrio, legis ſuae
Cui ſcita monſtrat: rebus in duris aget
Securus aevum, dum paratur impio
Naſſa, in lacunam incogitantem quae trahat.
Hereditatem nec Dominus unquam ſuam
Ope deſtitutam negliget, nec impiis
Praedae relinquet; ſed tribunal judicum,
Ad aequitatis diriget normam ſuae:
Vitamque ad illam dirigent boni ſuam.
Contra ſceleſtos quis mihi auxilium feret?
Mecum impiorum quis premet ſuperbiam?
Nam jam ſepulchri frigidus ſub frigido
Cumulo jacerem, niſi Dominus opem mihi
Praeſens tuliſſet, et ſua clementia
Firmaſſet animum, et jam vacillantem gradum
Fulſiſſet, et me pene ſubmerſum malis
Solatus eſſet, anxiaeque nubibus

O Curae

Curae remotis reddidiſſet gaudium.
Mecum loquebar, Quid ſceleſtis cum Deo
Commune? ſcelera legis umbra qui ſua
Tegunt, bonorum fradulenta qui in caput
Conſilia coeunt, factione innoxium
Premunt, iniquiſque obruunt ſententiis.
At rector orbis me tuebitur, meae
Cuſtos ſalutis, arx meae fiduciae,
Pro ſcelere pravis digna reddet praemia:
Suis et ipſos artibus peſſundabit
Rerum creator Dominus, ac noſter Deus.

Ps. XCV. *Venite, exſultemus Domino*, &c.

Carm. Gen. ii.

Eia alacres cuncti Domini celebremus honores:
 Salute parta Domino agamus gratias.
Eia alacres rapiamus iter, mora ſegnis abeſto:
 Dominum canora perſonemus barbito.
Magnus enim Dominus Deus eſt: Rex magnus, et orbis
 Longe univerſus eſt deis potentior.
Ille manu fulcit vaſtae penetralia terrae,
 Et nube cincta montium faſtigia.
Ille vagum fecitque, et factum temperat aequor,
 Terramque falſis innatantem fluctibus.
Eia igitur genibus flexis manibuſque ſupinis,
 Dominoque noſtro ſupplicemus et patri,
Noſter enim Deus eſt, nos grex illius; ab uno
 Pendemus illo, ſpiritumque ducimus:
Si modo non lentam verbis damus illius aurem,
 Nec reſpuamus monita pertinaciter:
Nec, velut ad Meribam, me rixis, inquit, acerbis
 Et arroganti provocetis murmure;
Aut, Arabum veluti quondam per inhoſpita ſaxa,
 Vires rebelli voce tentetis meas.
Quum proavi veſtri me exploravere, meamque
 Didicêre factis plurimis potentiam.
Illa quater denis mihi natio reſtitit annis:
 Dixique ſemper interim, Haec gens deſipit,

Et

Et mea ſecuras tranſmittit dicta per aures.
Irâ ergo juſtâ in pertinaces concitus
Juravi, Terrae gens hæc ingrata beatae
Promiſſa amicis commoda haud carpet meis.

Ps. XCVI. *Cantate Domino canticum*, &c.

CARM. GEN. X.

NON uſitato pangite
Orbis parentem carmine,
Orbis coloni, incognitis
Abuſque terrae finibus.
Cantate Dominum, laudibus
Nomen beatum tollite,
Et mente gratâ agnoſcite
Veſtrae ſalutis vindicem.
Sol qua recurrit, audiant
Gentes Dei potentiam,
Stuporque dulci gaudio
Perfuſa oberret pectora.
Namque unus eſt vere Deus,
Cunctiſque major laudibus,
Et diis timendus ceteris,
Quos horret error credulus.
Veſana gentes ceterae
Pro diis colunt ludibria:
Dominus potenti dexterâ
Coelum ſolumque condidit.
Apparet illi dignitas,
Auctoritas, potentia;
Ejuſque templa ſiderum
Fulgore lucent gloriae.
Tribuite Domino gentium
Terras colentum ſecula,
Tribuite Regi coelitum,
Et robur et potentiam.
Tribuite magnitudinem
Tanto decoram numini:
Auguſta templi ad atria

 Adferte

Adferte promti munera.
  Adeſte, pompam adducite,
Et ſupplices procumbite :
Omneſque rerum termini
Deum tremant et diligant.
  Narrate cunctis gentibus
Regnare Dominum, qui ligat
Orbem catena immobili, et
Aequis gubernat legibus.
  Laetetur aether, geſtiat
Tellus, fretum præ gaudio
Exſaltet, et quicquid freti
Salſas lacunas incolit.
  Campi vireſcant avii,
Se culta fruge veſtiant ;
Arrideantque floribus
Silvae, et graventur fructibus.
  Natura rerum geſtiens,
Cunctos per artus ſentiat
Dei ſui praeſentiam,
Et promta juſſis pareat.
  Jus namque venitt dicere,
A vi ſuos ut aſſerat,
Mundumque juſtis legibus
Et veritate temperet.

Ps. XCVII. *Dominus regnavit, exſultet terra,* &c.

CARM. GEN. ii.

IPſe ſui Dominus regni moderatur habenas :
  Laetare tellus continens, et inſulae
Quas vagus Oceanus refluis complectitur undis,
  Cuicunque coeli ſubjacetis cardini.
Hunc circum umbriferae nubis praetexit amictus,
  Pallenſque multâ fuſca nox caligne.
Apparent famulae juxta, firmantque tribunal,
  Severitaſque dura, mitiſque aequitas.
Ante volant ſaevum rutilantes fulminis ignes,
  Hoſteſque flammis obruunt ſequacibus.

Ful-

Fulguribuſque micat late flagrantibus aether :
  Attonita tellus intremiſcit : montium
Saxa fluunt, rapido ceu cera liqueſcit ab igne,
  A ſempiterni pavida vultu numinis.
Terra ſui a vultu Domini tremefacta liqueſcit :
  Et aequitatem templa coeli praedicant.
Et quicunque habitant terras ubicunque remotas,
  Novere numen et Dei praeſentiam.
Illis ora pudor turbis confundat, inanes
  Quicunque mentis ſtipites pro diis colunt
Dumque ſacris placant picti ludibria trunci,
  Se gloriantur impio in ſcelere pios.
Quicquid ubique Dei ſub nomine credulus erro
  Honorat, unum adoret, unum diligat.
Laeta Sion tenebras errorum cernet abactas
  Judæa dulci delibuta gaudio,
Sacrilega adſpiciet vani ſacraria ritus
  Everſa, poenas luere meritas impios.
Nam procul aſtriferi trans ignea moenia mundi
  Tu frena rerum juſtus arbiter tenes.
Teque deos infra longe premis altior omnes
  Tuique obumbras numinis faſtigio.
Ergo Deum quicunque pio complectere amore,
  A ſcelere mentem contine puram et manum.
Nam Domino cordi eſt pietas, vitamque bonorum
  A vi tuetur impiae tyrannidis.
Et laetum offundit lumen cultoribus aequi,
  Et pura ſceleris corda recreat gaudio.
Vos quibus eſt cordi reverentia juris et aequi,
  Gaudete, Domiui ſpe favoris ac opis
Securi : gratoque Deum ſuper aethera cantu
  Sanctumque nomen ejus uſque tollite.

Ps. XCVIII. *Cantate Domino, canticum novum*, &c.

CARM. GEN. X.

NOn uſitato carmine
  Rerum parentem pangite,
Virtute qui victoriam

Non uſitatâ rettulit.
Sua ipſe ſolus dexterâ,
Externae opis nil indigus,
Nos liberando, poſteris
Miranda geſſit ſeculis.
Senſêre gentes impiae
Bello Dei potentiam :
Poenas luendo, judicem
Senſere juſtum et vindicem.
Promiſſa ſolvit optimâ
Fide Iſaci nepotibus,
Partae ſalutis teſtibus
Totius orbis incolis.
Huic ergo laeti pſallite
Totius orbis incolae.
Hunc ferte in aſtra laudibus
Laetis tubae et clangoribus.
Laudate Dominum barbito,
Nerviſque carmen jungite;
Leniſque tibiae modis
Adſit ſonora buccina.
Teſtetur aequor gaudium,
Et quicquid aequor occulit;
Orbiſque terrae geſtiat,
Et quicquid orbis educat.
Exſultet unda fluminum,
Leni ſuſurrans murmure :
Monteſque laeti plauſibus
Deum venire gaudeant.
En ipſe Dominus advenit,
Cunctis ut orbis incolis
Det aequa juſtus praemia,
Et facta plectat impia.

Ps. XCIX. *Dominus regnavit, iraſcantur populi*, &c.

CARM. GEN. xiii.

JAM regnum Dominus, ſpirituum piis
Qui dat jura choris, ſuſcipit: impiis

Horror

Horror terrificet pectora gentibus,
Tellurem quatiat tremor.
Nec tantum Solymae vim Dominus ſui
Fecit conſpicuam numinis, et ſuae
Majeſtatis opes cernere finibus
Terrarum dedit ultimis.
Ergo te meritis tollat honoribus,
Auguſtum celebret gens hominum tuum
Nomen, qui ſalubri temperie modum
Sceptris conſtituas tuis.
Selectae ſoboli qui populi tui
Jus nullis dederis mobile ſeculis;
Frenas juſtitiae qui moderamine
Aequali genus Iſaci.
Sublimem Dominum laudibus et Deum,
Solus qui liquido regnat in aethere,
Ferte, et ſcamna pedum, ſanctus enim Deus
Eſt noſter, veneramini.
Huic Moſes et Aron, et Samuel bonus,
Docti legitimis tingere victimis
Aras, conſilium quum peterent, data
Sæpe oracla petentibus.
De pila tereti nubis eis dabat
Reſponſa ambiguis ſollicito metu,
Legum quod monitus pactaque foedera
Servâſſent ſtabili fide.
Aurem ſupplicibus tu facilem dabas,
O rerum genitor maxime et optime,
Indulgenſque bonis, et ſcelerum ſimul
Vindex, durus in impios.
Sublimem Dominum tollite laudibus,
Solus qui liquido regnat in aethere; et
Montem quo colitur ſanctus enim Deus
Eſt noſter veneramini.

Ps. C. *Jubilate Deo omnis terra*, &c.

CARM. GEN. xxiij.

ORbis omnes incolae
A ſol Eoo ad Heſperum

Jubilate,

Jubilate, et optimo
Rerum parenti plaudite
Mente laetâ, et ritibus
Servite puris numini,
Geſtientes gaudio
Adite ſancta limina.
Ille noſter eſt Deus,
Noſter parens et conditor :
Non enim nos ſinximus
Ipſi, ſed illius ſumus,
Qui levi de pulvere
Alit creatos et regit,
Ad fores ergo illius
Adite laeti, gratias
Agite : feſtis laudibus
Benignitatem pangite.
Praedicate ceteris
Numen beatum 'g ntibus.
Nam benignitas Dei,
Et in ſuos clementia
Clauſu nullo eſt termino :
Et firma ſtat pactis fides
Poſterorum poſteris
In ſempiterna ſecula.

Ps. CI. *Miſericordiam et judicium cantabo*, &c.

CARM. GEN. V.

TE ſalus rerum cano, qui precanti
Lenis irarum es, facilisque flecti,
Impiorum idem tetricus rebelles
Frangere faſtus.
Huc meae vires vigilant, labores
Huc ferent omnes, opis in tuae ſpem
Semper ut caſtis domus inſtitutis
Culta niteſcat.
Si ſalutarem mihi tu ſerenus
Porrigis dextram, tibi corde puro
Serviam : fraudum ſcelerisque pura

Serviet

Serviet aula.
Nec mihi exemplum ſtatuam ſequendum,
Litibus ſi quis miſeros iniquis
Vexet, aut cauſſam tenuis clientis
Prodidit hoſti.
Sponte qui pravis ſtudiis inhæret,
Sit procul: ſaevi ſceleris miniſter
Candidos nunquam mihi cenſeatur
Inter amicos.
Quiſquis incautum lacerat ſodalem,
Clam venenato jaculatus ictu,
Perſequar, plectam, penituſque ab ima
Stirpe revellam.
Nec meae menſae dapibus fruetur
Mentis elatae tumor, arroganſque
Vultus, et cunctos veluti minores
Lumine ſpernens,
Veritas ſimplex quibus eſt amori,
Hos amo, amplector, video libenter:
His mihi feros ſociis ſenectus
Impleat annos.
Integer vitae mihi ſit miniſter:
Tecta non intret mea fraudulentus:
Nemo mecum intra mea commoretur
Limina mendax.
Impios longe, mora nulla, terrae
Finibus pellam: procul omne monſtrum
Civitas ſancta ut Domini releget
Flagitiorum.

Ps. CII, *Domine exaudi orationem*, &c.

CARM. GEN. xiii.

EXaudi genitor ſancte meas preces,
Clamoriſque ſonum percipe lugubris:
Neu vultum miſero ſubtrahe, cladibus
Omni ex parte prementibus.
Aures ſuppliciis nunc adhibe meis:
Da votis facilem te, pater optime,

Et

Et preſſo celerem porrige dexteram,
Et praeſenti ope ſubleva.
Ceu fumi nebulae tempora tranſvolant,
Ut lentis coquitur torris ab ignibus,
Paullatim tacitus ſic dolor aridis
Humorem ebibit artubus.
Dum luctu crucio me dapis immemor,
Ut ſecta e viridi gramina ceſpite
Areſcunt nimio torrida ſole, cor
Exſuccum mihi tabuit.
Crebro ſic remeans ſpiritus ilia
Tendit, ſic gemitus pectora concutit
Moeſtus continuo, tabida uti cutis
Jam vix haereat oſſibus.
Ut ſaltus habitans cuculus avios,
Aut tectis latitans noctua dirutis,
Aut turtur viduus, ſolus, inops, dies
Et noctes vigiles gemo.
Dum ceu ludibrium rideor improbris,
Irriſumque petunt fraude nefariâ.
Nec panis cinere eſt gratior arido, et
Potum tempero fletibus.
Iſtis ira malis me cumulat tua,
Qui me ſuſtuleras ex humili loco,
Sublimi gravius rurſus ut e gradu
Tractum praecipitem dares.
Ut ſero in tenebras umbra crepuſculo
Vaneſcit, celeres deproperant dies
In mortem : veluti ſub medio die
Foenum, corpus inaruit.
At te perpetuis ſecula ſeculis
Nectentem volucris non fuga temporis
Carpit, nec memorem nominis obruet
Famam poſteritas tui.
Tandem ſurge, pater, tecta Sionia
Jam lenis placido reſpice lumine :
Jam pleno redeunt tempora circulo,
Promiſſumque ferunt diem.

Jam

Jam ſervi lapides reſpiciunt tui
Disjectos faciles, ſparſaque rudera,
Incultique ſoli jam miſerabilem
Verſa mente dolent vicem.
Ut vertat populos terror in exteros,
Ut nomen Domini ſit celebre omnibus
Et numen, trifidum qua colitur ſolum,
Formidabile regibus.
Verſam reſtituet quum Solymam, ſuae
Majeſtatis opes quum dabit adſpici:
Lugentûm miſeris quum querimoniis
Flectet ſe, et prece ſupplice.
Scribentur tabulis iſta fidelibus,
Seris ut Domini nota nepotibus
Sit laus, nec ſenium prodita poſteris
Norit gloria ſeculis.
De ſanctis adytis aethereae domus,
Templi ſepoſitis de penetralibus,
Coeleſtis Dominum non piguit ſoli
Curas reſpicere ad leves.
Nexarum utgemitus audiat, et neci
Addictos tetrica compede liberet:
Laudes ut Solymae templa Deo ſonent,
Et nomen recinat Sion
In coetu celebri. Tum procul ultimis
Terrarum populi finibus exciti
Illuc ſacra ferent, et Domino dabunt
Reges munera ſupplices.
Quamvis in medio curriculo meum
Robur comminuit, deſtituit manum,
Atque aevi ſpatiis tempora lubrici
Contraxit brevioribus:
Clamabo tamen, O mi Deus unice,
In vitae medio ne ſtadio brevem
Curſum ſiſte rotae: quantulum ad ultimam
Jam metam ſupereſt mihi?
Te nunquam brevibus clauſa recurſibus
Aſtrorum ſenio conficit dies:

Tu terrae ſtabilis mole, volucribus
Tu coeli prior ignibus.
Illis interitus ſtant ſua tempora:
Tu nullo interitum tempore ſenties.
Annorum ſeries cetera deterit,
Ut veſtis territur vetus;
Ut detrita novis pallia veſtibus
Permutat locuples; ſic abit et redit,
Et mutat facies imperio tuo
Mundi daedala machina.
At tu, qui fueras, ſemper es atque eris:
In te ipſoque habitas; nec varias vices
Decurſo patiens tempore, permanes
Metae ſecula neſcia.
Sed ſervi ſoboles, et ſobolis tui
Servi poſteritas per ſeriem, tuis
Tecum perpetuis aemula ſeculis,
Aevi tempora tranſigent.

Ps. CIII. *Benedic anima mea Domino*, &c.

Carm. Gen. v.

SIT parens rerum mihi carmen: illum
Vox canat, ſenſus petat, et remotis
Quiſquis eſt fibris vigor, et ſacratum
Nomen honoret.
Mens Deo laudes cane, redde grates
Mens Deo: nullis benefacta ſeclis
Excidant, et quae tribuit benigna
Munera dextra.
Qui ſcelus tollit maculoſum, et aegros
Sanat angores, animoque vires
Reddit, et vitae properante fato
Prorogat annos.
Qui manu largâ tibi plura donat,
Ore quam poſcas, animo vel optes:
Servat ac in morem aquilae virentem
Flore juventam.
Integer judex, ſcelerumque vindex,
Tradidit ſancto ſua jura Moſi;

Iſaci prolem docuit piarum
Dogmata legum.
Lenis et blandus, dare dona largus,
Tardus iraſci: neque ſempiternae
Saevit offenſae memor, aut perennes
Ardet in iras.
Nec modus poenae numeruſve noſtris
Æquus eſt culpis: bonitas redundat
Latius, terrae plaga quam remoto
Diſtat olympo.
Tam procul noſtri maculas removit
Criminis, quam ſe procul a cubili
Gaditano ſol oriens Eois
Exſerit undis.
Qualis in natos placidi parentis
Lenitas, talis Domini benigni eſt,
Quiſquis illius pietate verâ
Nomen adorat.
Tu ſinus mentis penitus repoſtos,
Tu pater noſti penetrale cordis:
Quippe nos terrae memor e rubenti
Pulvere factos.
Herba ceu, lactens pueri venuſtas
Prodit, ocultoque adoleſcit aevo,
Donec ut foenum cadat arefactum
Falce ſenectae:
Inſtaraut floris Tyrio comantis
Murice, ut vultu modice ſereno
Riſit, afflatu tepidi repente
Concidit auſtri.
Sed Dei aeterna bonitate in aevum
Tutus aeternum remanet piorum
Coetus, et longa ſerie propago
Sera nepotum:
Si nec aeternas violabit icti
Foederis leges, memorique juſſa
Mente ſervârit, referatque vita
Puriter actâ.

Ille flamantis ſuper alta coeli
Culmina immotum ſolium locavit,
Et ſuo nutu facile univerſum
Temperat orbem.
Angeli juſſis Domini miniſtri,
Sub jugum jus eſt quibus et poteſtas
Cuncta cogendi, Domino Deoque
Pangite laudes.
Quique caſtrorum comites meretis
Sub ducis tanti imperio, audientes
Sedulo dictis, Domino Deoque
Pangite laudes.
Quaeque per vaſtos ubicunque fines
Imperi pollens opifex creavit,
Plaudite, auctori Domino Deoque
Pangite Laudes.
Mens Deo grates cane; redde grates
Mens Deo: hunc ſenſus petat, et remotis
Quiſquis eſt fibris vigor, et beatum
Nomen honoret.

Ps. CIV. *Benedic anima mea Domino*, &c.

CARM. GEN. i.

TE rerum, Deus alme, canam Dominumque patremque:
Magne parens, ſancta quam majeſtate verendus,
Aetheris aeternas rector moliris habenas!
Te decor, auratis ambit te gloria pennis,
Et circumfuſum veſtit pro tegmine lumen.
Tu tibi pro velo nitidi tentoria coeli,
Et liquidas curvo ſuſpendis fornice lymphas:
Et levibus ventorum olis per inania vectus,
Frenas ceu celeres volitantia nubila currus.
Apparent accinctae aurae flammaeque miniſtrae,
Ut juſſa accipiant. Stat nullo mobilis aevo
Terra, ſuper ſolidae nitens fundamina molis,
Pollenti ſtabilita manu: teraa obruta quondam
Fluctibus, ut fuſo ſuper ardua culmina velo:

Sed

Sed ſimul increpuit tua vox, tonitruque tremendo
Inſonuere aurae, paullatim aſcendere montes
Cernere erat, ſenſimque cavas ſubſidere valles,
Inque cavas valles trepidas decurrere lymphas.
Neve iterum immiſſa tellus ſtagnaret ab unda,
Limitibus compreſſa ſuis reſonantia plangit
Littora, praeſcriptas metuens tranſcendere metas.
Tum liquidi fontes imis de collibus augent
Flumina, per virides undas volventia campos,
Unde ſitim ſedent pecudes, quae pinguia tondent
Paſcua, quique feris onager ſaxa invia ſilvis
Incolit : hic levibus quae tranant aera pennis,
Per virides paſſim ramos ſua tecta volucres
Concelebrant, mulcentque vagis loca ſola querelis
Tu pater aereos montes, campoſque jacentes
Nectare coeleſti ſaturas, foecundaque rerum
Semina vitales in luminis eliciis oras.
Unde pecus carpat viridis nova pabula fœni :
Unde olus humanos geniale aſſurgat in uſus :
Quaeque novent feſſas cerealia munera vires,
Quaeque hilarent mentes jucundi pocula vini,
Quique hilaret vultus ſuccus viridantis olivi.
Nec minus arboribus ſucci genitabilis humor
Sufficitur : cedro Libanum frondente coronas,
Alitibus nidos : abiès tibi conſita ſurgit,
Nutrit ubi implumes peregrina ciconia foetus.
Tu timidis montes damis; cava ſaxa dediſti,
Tutus ut abſtruſis habitaret echinus in antris.
Tu lunae incertos vultus per tempora certa
Circumagis : puroque accenſum lumine ſolem
Ducis ad occiduas conſtanti tramite metas :
Inde ſuperfuſis cuncta involentibus umbris,
Per tacitas ſpargis nocturna ſilentia terras.
Tum fera prorepit latebris, ſilviſque relictis
Praedator vacuis errare leunculus arvis
Audet, et e coelo mugitu pabula rauco
Te patrem expoſcit : dein rurſus ſole renato,
Abditur occulris praedatrix turba cavernis ;

Inque vicem ſubeunt hominumque boumque labores,
Donec ſera rubens accendat lumina veſper.
Sic pater in cunctes didis te commodus uſus.
Nec tantum tellus, genitor, tua munera ſentit,
Tam variis foecunda bonis; ſed et aequora ponti
Fluctibus immenſas circumplectentia terras,
Tam laxo ſpatioſa ſinu; tot millia gentis
Squamigerae tremula per ſtagna liquentia cauda
Exſultant; tot monſtra ingentia et horrida viſu
Veliferas circum nant puppes; grandia cete
Effingunt molles vitreo ſub marmore luſus.
Atque adeo quae terra arvis, quae fluctibus aequor
Educat, a te uno pendent, pater optime, teque
Quaeque ſuo proprium poſcunt in tempore victum.
Te magnum pandente manum, ſaturantur abunde
Omnia: te rurſus vultum condente, fatiſcunt.
Te tollente animam, ſubito exanimata recurrunt
In cinerem: inſpirante animam te denuo, ſurgit
Illico foecundae ſobolis generoſa propago,
Et deſolatas gens incolit aurea terras.
Sic eat, ô nullo regnet cum fine per aevum
Majeſtas divina: ſuumque in ſecula laetus
Servet opus Deus: Ille Deus, quo territa tellus
Concutiente tremit, montes tangente vaporant,
Fumifera trepidum nebula teſtante pavorem.
Hunc ego, dum vivam, dum ſpiritus hos reget artus,
Uſque colam: tantum ille meas facilisque bonuſque
Accipiat voces: nempe illo oblector in uno.
At vero impietas plane exſtirpetur ab ima
Radice, et ſcelerum ſtirps nulla repullulet: ac nos
Te rerum, Deus alme, patrem Dominumque canemus.

Ps. CV. *Conſitemini Domino, et invocate*, &c.

Carm. Gen. xxiv.

CAnite Dominum, et invocate nomen ejus: exteris
Facta gentibus per orbem praedicate illuſtria.
Ille ſermo, carmen ille, et illius miracula:
Nomen ejus, numen ejus una nobis gloria.

Hunc

Hunc amantum et hunc petentum palpitet cor gaudio.
Robur ejus, pignus ejus ſacroſanctum roboris
Petite; vultum ejus beatum continenter quaerite.
Subeat animum quanta noſtris edidit majoribus
Signa, quae portenta; legum ſcita quae reliquerit.
Vos Abrahami, vos Jacobi poſteri, ſervi Dei
Separati, ſorte lecta natio, vos alloquor.
Ille rerum rector unus, orbis unus arbiter,
Pacta noſtris firma ſervat facta cum majoribus;
Verba meminit; mille ſancta in ſecla nectit foedera,
Icta primitus cum Abramo, deinde jurata Iſaco:
Iſaci ſancita nato, lege non mutabili;
Poſteriſque ſempiterno roborata vinculo;
Quum, Tibi Chananea, dixit, arva ſorte dividam.
Turba numero parva quamvis advena illic degeret,
Aucta nondum ſtirpe longis temporum decurſibus;
Regna quanquam et nationes exſul errans verteret;
Hos tamen Dei benigna fovit indulgentia;
Vimque duram praepotenti dextra ab illis arcuit;
Et minis reges potentes tetricis compeſcuit;
Ne mihi inquit conſecratos, ne mihi unctos tangite.
A meis, moneo, prophetis abſtinete injuriam.
Quum famem voracem in orbem contumacem indu-
Gentibuſque alimenta late noxiis ſubduceret, (ceret,
Praevium miſit miniſtrum Nili ad arva fertilis:
Filium pulchrae Rachelis mango turpis vendidit:
Carceris latuit tenebris, crura vinctus compede,
Somnii donec ſoluti nota regi veritas,
Crura ferro liberavit, ſolvit animum crimine;
Et nova ſortis benignae jam viciſſitudine.
Regiorum ſervulorum ſervus ante ignobilis,
Frena rerum tractat unus: nuper e cuſtodia
Miſſus, aulae purpuratos nunc coercet vinculis:
Et ſenum juvenis ſeverae praeſidet prudentiae.
Iſaci tandem propago culta linquens patria,
Pinguis ad fluenta Nili caſtra fixit advena.
Ac, Deo fovente, laeta ſtirpe ſic refloruit,
Viribus brevi ut praeiret inquilinus incolas.

Tum Phari rector ſuperbae mente verſa Abramidas
Fraude molitus nefanda ſtirpitus revellere :
Circulo donec voluto deſtinati temporis.
Legifer cum fratre Moſes miſſus eſt divinitus;
Ac Pharon Pharique regem terruit miraculis.
Ergo natura, imperantis non rebellis juſſibus,
Veſtiit polum tenebris, et ſolum caligine
Condidit, ceu nocte caeca ſole juſſo cedere.
Unda decolor, cruoris tabe rivos polluit,
Squameaeque ſtrage gentis inquinavit littora.
Terra felix ante frugum, more nunc praepoſtero,
Turpibus foecunda ranis, ſqualet : ipſa regia
Foeta ranis, ipſa regum foeta ſunt cubilia.
Fuſa deinde nube denſa muſca Memphin occulit:
Et pediculorum ubique foeda erant examina.
Inſtar imbrium ruebat miſta flamma grandini,
Arbores nudans comantes fronde, flore, fructibus.
Quod reliquit atra grando, mox locuſta perdidit :
Bruchus abſtulit, locuſtas quod voraces fugerat.
Tot malis ſubinde ſaevis icta Nili regia,
Quum ferox non mitigaret contumaces ſpiritus,
Dira populum mox in ipſum verſa poena ſaeviit.
Prima pignorum repente per penates omnium
Occidere : cuncta planctu, cuncta fletu perſonant.
Rege tandem pertinace cladibus perterrito,
Sancta Memphin gens reliquit, jam tyrranno libera,
Dives auro argenteiſque barbarorum poculis.
Nec tot inter millia ullum languor attentaverat.
Ergo Nili jam pavore liberata regia,
Voce, vultu, plauſibuſque praeferebat gaudium.

At parens memor benignus gentis electae ſibi,
Per ſiticuloſae arenae vaſtitatem imperviam
Caſtra nubis texit umbra, luce; noctem luridam
Ignium late coruſco temperavit lumine.
Arva, victum cum rogarent, texit imber alitum :
Panis impluit per auras more denſae grandinis:
Petra juſſa fudit undas : deque rupis viſcere
Ante ſicca ſolitudo flumen hauſit. Scilicet

·E3 ⅔

Foederis parens benignus immemor nunquam ſui,
Quod ſibi caro cum Abramo ſempiternum fecerat.
Sic parentum ſtirps piorum, tuta ductu numinis,
Arva liquit fraudulenta perfidi Peluſii:
Occupatis efferarum nationum ſedibus,
Tradidit Deus labores impiorum eis carpere:
Sanctiones ut tenerent ſacroſancti foederis,
Et piarum ad juſſa legum facta cuncta fingerent.
Laus, honor, decuſque Regi ſempiterno coelitum.

Ps. CVI. *Confitemini Domino, quoniam bonus, &c.*

CARM. GEN. xiv.

Laudate Regem coelitum, Regem bonum.
Suiſque nullo non benignum tempore.
Quis facta verbis aequet? eloquentia
Quis aſſequetur illius potentiam?
O ter beatos aequi amantes, et tuae
Praeſcripta legis qui tuentur jugiter!
Memento noſtri facilis et favens, tuum
Proſpicere populum qua clementia:
Et me reviſe lenis ac ſalutifer:
Ut ſeparati tibi bonis populi fruar,
Carpamque laetus quo fruuntur gaudio,
Haereditatique comes applaudam tuae.
Sceleſta proles cum ſceleſtis patribus
In te rebelles multa iniqua fecimus:
Abominanda, dira perpetravimus.
Nam nec tyranni Ægyptii ex ergaſtulo
Noſtri parentes liberi per te, tua
Oſtenta graviter ponderarunt, nec tuae
Meminere gratis mentibus clementiae:
Sed propter undas aequoris rubri, duces
Adverſus animis turba contumacibus
Obmurmuravit. At parens malis bonus
Poenas remittis, ut tuam clementiam
Agnoſcat orbis, et tremat potentiam.
Nam comminanti ceſſit unda fluctuum:
Suſpenſa moles hinc et inde per ſali

Tranquilli

Tranquilli arenas aridam dedit viam,
Ceu ſolida campis figerent veſtigia:
Donec tyranno liberati et hoſtium
Crudelitate, tuta tuti littora
Tenuere: at hoſtes vorticoſo gurgite
Abſorpſit unda, cladis ut nec nuntius
Supereſſet. Illic tum ſalutis compotes
Fidemque verbis praebûere, et cantibus
Cecinêre feſtis numinis potentiam.
Metu repulſo, protinus laſcivia
Animos pebelles perculit: nec amplius
Meminêre ſigna nec pericla priſtina.
Repente pravâ perciti libidine
Arsêre, verbis et Deum procacibus
Irae impulerunt frena juſtae ſolvere:
Ac flagitatos impie dedit cibos,
Juſtiſque poenis impios coercuit.
Nec poena mentes, nec benignitas feras
Mollire potuit, quin procaciter ducem
Duciſque fratrem peteret aemulatio,
Et freta ſtudiis ſemper ambitio malis.
Sed factionis terra vaſto condidit
Sinu dehiſcens, flammeique gurgitis
Torrens vorago devoravit impios.

Nec noxiorum monita tot poenis modum
Gens prava ſceleri fecit. Horebi in jugo,
Proh facinus! ante imaginem bovis Dei
Imago ſeſe ſtravit, et fronde ſaturi
Simulacra tauri coluit inſtar numinis;
Partae ſalutis nuper ingrata, immemor
Miraculorum in urbibus Niloticis;
Et fluctu eodem ſoſpites ſe, ſubrutos
Hoſtes ſuperbos vorticoſis aeſtibus.
Ergo ſceleſtos ira juſta perdere
Ibat, furenti ni Deo carum caput
Pro gente Moſes obtuliſſet, et prece
Frenâſſet iras. Nec tamen turbae furor
Illic quievit, expetitum tam diu

Uber

Uber feracis ſprevit agri: nec fidem
Moſi docenti, pollicenti nec Deo
Habuit; tumultu caſtra complens, reſpuit
Imperia: donec ille munificus parens,
Delere promtus inter invia montium
Toties rebelles, extulit dextram, et genus
Per nationes impias diſperdere
Jam deſtinârat. Ante ſculpta numina
Iterum protervi procidêre, et mortuis
Diis thura, lectaſqne immolârunt hoſtías:
Deum ſceleribus provocaverunt novis,
Iramque rurſum exaſperârunt vindicem;
Juſtâ incitatus donec irâ Phineas
Ferro ſceleſtam puniit licentiam,
Et ſævientem dexteram compeſcuit
Domini, ſibique peperit æternum decus,
Quod nulla ſileant poſterorum ſecula.
Nec contumaces ſupplicia tot ſpiritus
Coercuerunt, Meribæ ad undas quin Dei
Rurſus furorem accenderent: nec publico
Moſes furore liber, etiam incredulâ
Oratione vertit iram numinis
In ſe. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum ſemen omne gentium
Diſperdiderunt funditus, nec juſſibus
Recte monentis paruerunt numinis;
Sed ſe profanis miſcuêre gentibus,
Didicêre ritus, ſerviêre ludicris
Diis; ac, eorum mancipati cultibus,
Tenuêre puras a ſcelere nullo manus.
Quippe immolârunt filios ac filias
Ad dæmonum aras: et ſuæ propaginis
Tinxêre ſculptos ſanguine innocuo deos,
Terramque ſanctam polluerunt cædibus.
In ſcelera proni abominanda, dum ſuæ
Manûs adorant opera, patrium Deum
Juſtas ad iras provocârunt, ut ſuam
Hereditatem abominatus, impiis

In

In ſervitutem manciparet hoſtibus:
Quorum ſevero pene contriti jugo,
Poſuêre ſævam ſpiritûs ferociam.
Ac liberati ſæpe Domino vindice,
Rurſus rebelles ſpiritus in vindicem
Sumsêre; rurſus ob ſcelera pœnas ſua
Dedêre; mitis nec Dei bonitas tamen
In rebus arctis innocentium a prece
Avertit aurem: fœderis memor ſui
Pœnas remiſit lenis et placabilis.
Quin et ſuperba corda gentis barbarae,
Cui ſerviebant dirntâ jam patriâ,
Lenivit: animos omnium ut perſtringeret
Imago fortis flebilis vel hoſtibus.
Tu nos tuere, Domine noſter et Deus,
Et e profanis gentibus recollige;
Ut te canamus, nomen ut ſanctum tuum
Celebremus unum; populus omnis ut ſimul
Dicat, Deo, quem poſteri Abrami colunt,
Sit laus, honorque in ſeculorum ſecula.
Amen, amen.

PSALMORUM

LIBER QUINTUS.

Ps. CVII. *Confitemini Domino, quoniam*, &c.

CARM. GEN. i.

CAntemus Dominumque bonum, facilemque parentem,
Cujus habet nullas larga indulgentia metas.
Hunc grato ſimul ore canant, quos, dira tyrannis
Quum premeret ſævo incolumes ex hoſte recepit,
Et juga captivo excuſſit ſervilia collo.
Perque feras gentes ſparſos, qua ſurgit ab undis,
Et qua diverſas abiens ſe condit in undas
Phœbus,

Phœbus, ab arctoæ campis glacialibus urſæ
Collegit, tepidoque domum revocavit ab auſtro
Per ſteriles ſaltus et inhoſpita ſaxa vagantes,
Qua nulla ad cultas ducunt veſtigia terras,
Fracti animos mœrore, inopes undæque cibique,
Auxilium miſeris imploravere querelis ;
Audiit orantes, et opis miſeratus egenos,
Omnibus exſolvit mœrentia pectora curis,
Monſtravitque viam cultas quæ ferret ad urbes.
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris, [tem,
Quippe ſitim victuque famem compeſcuit ægram,
Reddidit et membris vires animoque vigorem.
Quique Dei monitis ingratâ mente relictis,
Carceris in tenebris et cæcâ nocte jacebant,
Quum tremerent gelidæ exanimes formidine mortis,
Afflictique malis humiles fractique jacerent,
Auxilium miſeris imploravere querelis;
Audiit orantes, et opis miſeratus egenos,
Omnibus exſolvit mœrentia pectora curis:
Vincla manu validâ rupit, mortiſque timorem
Reppulit, et tetris pavidos eduxit ab umbris.
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris: [tem,
Liminaque et portæ qui clauſtra refregit ahenæ
Deliciis animi vires quum ſtulta libido
Affligit, corpusque gravi languore ſolutum
Stultitiae pendit poenas, et morte propinquâ
Rejiciunt omnem faſtidia marcida victum;
Auxilium miſeris qui imploravere querelis,
Adſpicit orantes, et opis miſeratus egenos,
Omnibus exſolvit moerentia pectora curis;
Ereptiſque ſuo lethi de limine verbo,
Reſtituit laetumque novat per membra vigorem.
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris; [tem,
Et meritis cumulent memores altaria donis,
Et gratâ acceptam teſtentur voce ſalutem.

Qui

Qui mare fluctiſonum ſulcat, curviſque carinis
Admovet externas vaga per commercia gentes,
Non ignota illi divina potentia, nec quae
Monſtrat in immenſo miracula ſaepe profundo.
Quum jubet, irrumpunt venti ſtridente procellâ,
Et mare nunc ſpumis canentibus aſtra laceſſit,
Et nunc tartarei ſubſidit ad ima barathri:
Pallent ora, metus trepidantia pectora pulſat,
Et velut oppreſſis vino veſtigia nutant:
Callida nec cani juvat ars aut cura magiſtri.
At Dominum ut moeſtis imploravere querelis,
Exaudit trepidos, et opis miſeratur egenos.
Jam venti ponunt, ſtratâque aequaliter undâ,
Arrident taciti tranquilla ſilentia ponti.
Jam poſitâ laeti gaudent formidine nautae,
Cum lacerae optatum portum tetigere carinae.
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris [tem,
Hunc populi coetus laudent, ſanctique ſenatûs
Concilium ſuper aſtra ferat, qui flumina ſiccat,
Et riguos paſſim rivis bullantibus agros,
Fontibus occluſis, ſilenti damnat arenâ:
Et foecunda, ſui facta ob ſcelerata coloni,
Arva jubet ſalſis ſubito ſterileſcere glebis.
At contra in ſterili campo male pinguis arenae
Stare lacus, pingueſque facit ſtagnare paludes:
Et fluviis ſiccos riviſque fugacibus agros
Irrigat, atque inopi tranſmittit habere colono:
Quique novas ſanctis moderetur legibus urbes,
Et ſcrobibus credat vites, et ſemina ſulcis,
Unde legat dulces maturo in tempore fructus,
Quos pater omnipotens alit, et proventibus auget
Aſſiduis pecorum foetus. Ubi neſcia rurſus
Commoda fortunae modice mens ferre ſecundae,
Frena dedit vitiis, retrahit ſua munera juſtus
Arbiter: indomitos animos et corda ſuperba
Cladibus affligit: ſaevis punire tyrannis
Tradit, et ignavo petulans ſub principe vulgus
Contemtum,

Contemtum, populis praedam jubet eſſe propinquis.
Perque inopes victûs terras traducit, ubi ante
Nulla hominum tritam monſtrant veſtigia collem.
Avertit mala pauperibuſque, animique modeſtis,
Atque hilares multa foecundat prole penates.
Haec ſpectant gaudentque boni: male conſcia muſſat
Turba metu. Aſt, animi quibus eſt ſolertia, cura
Aſſidua volvunt, memorique haec mente recondunt,
Luceat ut cunctis Domini clementia terris.

Ps. CVIII. *Paratum cor meum, Deus,* &c.

CARM. GEN. ii.

MEns invicta malis, animi vigor integer, orbis
  Te voce, rector, te celebrabit lyra.
Eia age, depoſitis mens expergiſcere curis,
  Et tu canora barbitos cum nabliis.
Ocius aurorae quam lucifer excitet ignes,
  Aurora cantus quam volucrum exſuſcitet,
Te pater alme canam: populos tua facta per omnes,
  Quacunque tellus panditur, vates feram.
Nam tua ſiderei bonitas faſtigia coeli,
  Fideſque tractus nubium ſupervolat.
O Deus auguſtum nitido caput exſere coelo,
  Oſtende terris gloriae jubar tuae.
Eripiaſque tuos gelidi formidine lethi
  Praeſens, et opifer invocantes audias.
Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
  Vocem rependit gaudii praenuntiam.
En tibi frugiferos Sichimae diſpertiar agros:
  Vallem Sucothi metiar decempeda.
Nonne mihi parent Jacobi pignora, quiſquis
  Vel pecore tondet arva, vel vomere ſecat?
Oppida ſub pedibus Syriae calcabo ſuperbae,
  Moabum, Idumen, et Palaeſtinas domos.
Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?
  Muros Idumes divitis quis diruet?
Quis? niſi tu noſtrae gentis, Deus unice, tutor?
  Qui nos premendos hoſtibus reliqueras,

Q Offenſus

Offenſus vitiis pravis: nec in arma ruentes
  Noſtros praeibas dux, ut ante, exercitus.
Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:
  Humana fallax credulos ſpes decipit.
Te duce, victrici decorati tempora lauro,
  Pedibus prememus hoſtis arrogantiam.

Ps. CIX. *Deus laudem meam ne tacueris*, &c.

Carm. Gen. ii.

NE ſileas, ne diſſimula, mea gloria, neve
  Sine veritatem ſupprimi mendacio.
Me ſcelerati oris fraus, et crudele venenum,
  Proterva fictis lingua me premit dolis.
In me odia occultis acuunt ſermonibus iras,
  Et immerenti fabricant moleſtiam.
Qui mihi debebant fidum ſolamen amici,
  Probra ingerebant clanculum et convicia.
Aſt ego, ſecretae tibi qui penetralia mentis
  Cernis, dolente corde fundebam preces.
Omnibus officiis culti mihi damna rependunt,
  Remunerantur odio amorem ſimplicem.
Tu pater hunc ſaevo vexandum trade tyranno:
  Vaſtator illi ad dexteram adſtet Angelus.
Judicis adſtiterit cum ſordidus ante tribunal,
  Damnatus aſpris exeat ſententiis.
Quum volet iratos animos inflectere fando,
  Oratione judices exaſperet.
Ante diem fato pereat praereptus acerbo:
  Locumque vacuum dominus occupet novus.
Orba fleat ſoboles, viduâ gemat uxor in aulâ:
  Ejecta proles patrio exſulet ſolo:
Inſtabilis, mendica, vagis erroribus orbem
  Luſtret; quietum reperiat nuſquam locum.
Conturbetque domum miſeram, inſcribatque penates,
  Scrutatus omnes foenerator arculas.
Ignotuſque heres longo congeſta labore
  Rapiat, opemque nemo poſcenti ferat:
Nullaque progeniem miſeratio ſublevet orbam.

Mors

Mors falce totam demetat ſemel domum :
Proxima gentem omnem cum nomine deleat aetas.
Apudque Dominum, patris erratum, ut recens,
Ante oculos interque manus verſetur et erret :
Nec vitia matris tollat ulla oblivio.
Utque erat oblitus miſerandi, oblivio gentem
Ejus perenni ſupprimat ſilentio :
Qui dejectum, inopem, et curis mordacibus aegrum,
Pertrahere mortis nixus eſt in retia.
Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,
Maledicta in illum et exſecratio cadent.
Ac veluti ſtudio fugit benedicere pravo,
Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
Et velut obtegitur talari corpus amictu,
Totus miſeriis ille ſordeat obſitus :
Sic in cuncta illi paſſim ſe viſcera fundant,
Ut oleum in oſſa penetrat, unda in viſcera.
Hoc ergo incedat ſemper veſtitus amictu ;
Haec zona lumbos cingat illi et ilia.
Ante Deum tales pendat detractio poenas,
Et clam ſalutem quiſquis oppugnat meam.
Alme pater, pater alme, tua me protege dextra,
Et invidorum libera calumniis.
Ut nomen latus omne tuum telluris honoret,
Et ſuavitatem ſentiat clementiae.
Eripe me invidiae : ſum pauper, egenus et exſpes,
Animumque curae turbidum urunt anxiae.
Non aliter pereo, ſpeciès quam futilis umbrae,
Pallent tenebris ſera quum crepuſcula :
Aut ubi decuſſis ſolerti indagine ramis,
Locuſta tectis pulſa frondeis cadit.
Genua labant infirmant ; artus jejuna ſolvunt :
Exſangue ſiccis corpus aret oſſibus.
Me tumidi probris hoſtes petiêre ſuperbis :
Me conſpicati capita quaſſarunt ſua.
Adfer opem, ſervumque tuum, pater optime, ſerva
Pro lenitate ſemper aſſueta tibi.
Agnoſcantque tuam, rerum pater optime, dextram :

Tuaque ſalvum me ſciant clementia.
Dum maledicta voment hoſtes, dum probra loquentur,
Bonuſque placiduſque benedices tu mihi.
Dum confuſa illis turpis pudor ora notabit,
Laetitia ſervi pectus hilarabit tui.
Hos pudor, ut talos a vertice veſtis ad imos
Effuſa late corpus omne contegit;
Hos pudor, et moerens turbato infamia vultu,
Qui me maligno dente rodunt, obruat.
Aſt ego tum Domino grates memor ore ſonabo,
Coetuque laudes in celebri concinam;
Qui ſtetit auxilio dexter cum paupere, vitamque
Eripuit ejus hoſtium ludibrio.

Ps. CX. *Dixit Dominus Domino meo*, &c.

CARM. GEN. iii.

SIC alloquutus Dominus eſt Dominum meum,
Aſſide dexteram ad meam,
Dum proterendos, ceu ſcabellum, ſub pedes
Hoſtes tibi provolvero.
Ad orbis oras ultimas faſces tuos
Alta ab Sione proferam:
Ut juris aequi vinculis coerceas
Faſtus rebelles hoſtium.
Te pompa laetis quum reducet plauſibus
Ad templa voti compotem,
Sancto decorus apparatu exercitus
Laetum celebrabit diem.
Non roris imber ante lucem argenteis
Tot veſtit arva gemmulis,
Quam multa cunctis gentium de finibus
Ad te propago confluet.
Juravit et ſe adſtrinxit immutabili
Dominus ſacramento tibi,
Tete futurum Melchiſedecis ſibi
Ritu ſacrorum antiſtitem,
Sol inquieto lucis orbe dum diem,
Dum luna noctem illuminet.

Ad dexteram ille ſemper adſiſtet tuam:
Ferro tyrannos vindice
Compeſcet: iram commodans ſuam tibi,
Gentes rebelles comprimet;
Ducesque regnis imperantes ditibus
Sternet ſolo: torrentibus
E fortuitis, dum fugam premet, ſitim
Victor levabit igneam.
Ergo ſubactis hoſtibus, coelo caput
Tollet decorum gloria.

Ps. CXI. *Confitebor tibi, Domine,* &c.

CARM. GEN. IV.

SIVE inter fidos tractem ſecreta ſodales,
Seu ſancti ſtipante catervâ
Me populi loquar, alme parens, te pectore toto
Uſque canam: tua munera grato
Ore feram, magna aeternae miracula dextrae:
Magna quidem, ſed et inclyta certe,
Et manifeſta bonis, ſtudio ſcrutante fideli.
Quicquid enim gerit, omnia ſplendor,
Omnia divinâ majeſtas luce refulgens
Illuſtrat: dum ſidera terras
Ignea luſtrabunt, hunc juſtum ſemper et aequum
Sera agnoſcent ſecla nepotum.
Nec quae primaevi quondam ſtupuêre parentes
Attoniti, mirandaque natis,
Invida delebunt oblivia: parcere largus
Nempe parens, faciliſque querelis
Flectere cor miſeris: ſpoliis ex hoſte ſuperbo
Direptis decoravit amicos.
Nec cum gente ſua percuſſi foederis illum
Immemorem ulla redarguet aetas.
Oſtenditque ſuas per facta illuſtria vires,
Quum populatus regna ſuperba,
Dimenſuſque novis hoſtilia rura colonis,
Dilectae dedit oppida genti.
Quicquid agit loquiturque, fides immobilis actus

Æqui et regula dirigit omnes.
Quae jubet, aequa jubet, nulloque interlita fuco,
Aut tacitam celantia fraudem;
Quaeque nec aeterno volventia ſecula lapſu
Interimant, aut tempore carpant.
Quippe adſtans fidei firmae conſtantia et aequum
Perpetuo rata juſſa tuentur.
Quum premeret Pharii imperium crudele tyranni
Selecta de gente nepotes:
Excuſſitque jugum, et regis fera juſſa ſuperbi
Exuit: aeternâque beatis
Libertate frui donârat, pignora ſera
Si jurata parentibus olim
Intemerata piae ſervâſſent foedera legis:
Foedera nullis irrita ſeclis.
Quippe Dei ſanctum eſt et formidabile nomen,
Ac ſancte ſua pacta tuetur:
Exigit et duras violato foedere poenas.
Hunc colere animoque vereri,
Vivendi recte fons et ſapientia prima eſt.
Hanc cunctos qui dirigit actus
Ad metam, vere ſapit: hunc ventura nepotum
Semper dicent ſecla beatum.

Ps. CXII. *Beatus vir, qui timet Dominum*, &c.

Carm. Gen. iii.

BEatus ille, qui Deum rerum patrem
Pietate non fictâ colit:
Deique gaudet legibus: mores ſuos
Formare ad illas nititur.
Late per urbes divites potentiam
Ejus propago proferet:
Prolem piorum numinis benignitas
Larga beabit dextera.
Res affluenter ſuppetet ſemper domi
Illi: nec aetas longior
Obliterabit aequitatis gloriam
Fructumque. Quum premet malos

Fortuna,

Fortuna, ſaevo geſtiens ludibrio
Mutare ſummis infima,
Benignitatis tum ſuae juſtis Deus
Lucem in tenebris offeret.
Clemens bonuſque in omnibus periculis
Stirpem piorum muniet.
Miſertus inopis vir bonus, largâ manu
Succurret indigentiae:
Sic cuncta juſto temperans examine,
Nec verba temere ut excidant.
Non turbo ſortis cuncta quatientis, loco
Movebit illum, nec dies
Suprema famam condet ejus invido
Oblivii ſilentio.
Non livor illum falſa gaudens ſpargere
Terrebit, aut calumnia;
Bellive rumor, aut egeſtas lurida,
Fragorque lethi proximi:
Sed mente firmâ provocat diſcrimina,
Deoque ſolo nititur.
Ceu cana rupes murmurantis aequoris
Spernit minaces impetus;
Sic ille certâ interritus fiduciâ
Sortis procellas ſuſtinet:
Ac ſuſtinebit, dum ruinas hoſtium
Salvus ſuorum adſpexerit.
Opes volucris inſtar aurae mobiles
Largitus eſt egentibus:
Sibi aequitatis gloriam ſuperſtitem
Servavit: orbe gloriam
Vivaciorem, nec ſenectae dentibus
Aeruginoſae obnoxiam.
Dum laude clarum, reque lautum ſplendidâ
Spectabit impius pium,
Curaeque mentem vellicabunt anxiae,
Succumque carpent corporis;
Dentem fatigans dente ringetur, lue
Se macerabit tabida;

Dominus

Dominus malorum vota ridet irrita,
  Spes ut modeſtas promovet.

Ps. CXIII. *Laudate pueri Dominum*, &c.
CARM. GEN. xxv.

PSallite Dominum pueri, Domini
  Nomen feſto tollite cantu.
Nomen Domini ſic celebretur,
Ut ſeclorum in ſecula longi
Nulla oblivia ſentiat aevi.
Primo a carcere ſolis Eoi
Ad purpureos uſque occaſus,
Omnes Domni nomen adorent,
Qui gentes ſuper arduus omnes
Celſas aetheris incolit arces:
Cujus longe gloria mundi
Trans flammantia moenia vecta eſt.
O pietatis neſcia verae
Pectora! ritu ſacra nefando
O qui fingitis, anne deorum
Quenquam Domino ſimilem noſtro
Nôſtis? quem ſuper ardua coeli
Culmina poſitum nil latet imae
Sub cava clauſum viſcera terrae;
Nil humano procul adſpectu
Trans multiplices aetheris orbes.
Inôpem terrae qui proſtratum
Suſcitat, et de pulvere egenum
Tollit, ut alto poſitus ſolio
Populi primos carpat honores.
Qui maternos ſterili fructus
Exoratus donat, et orbos
Laeta renovat prole penates.

Ps. CXIV. *In exitu Iſrael de Ægypto*, &c.
CARM. GEN. xxii.

QUUM domus Iſacidûm patrias remearet ad oras,
  Barbaraque inviſae linqueret arva Phari:
Ipſe Deus Judam coeleſti numine tutum

Fecit;

Fecit: erat populi ſignifer ipſe ſui.
Vidit et attonitas trepidum mare diffidit undas:
Jordanis refugas in caput egit aquas.
Dura per intonſos ſalierunt culmina montes,
Ut ſaturas geſtit dux gregis inter oves:
Celſaque frondentes movêre cacumina colles,
Agnus ut in pratis luxuriare ſolet.
Quid mare vidiſti ſolito cur ceſſeris alveo?
Cur fugis in fontes fluminis unda tuos?
Cur ita concuſſo ſaliiſtis vertice montes,
Ut ſatur exſultat dux gregis inter oves?
Cur ita frondenti ſaliiſtis vertice colles,
Agnus ut in pratis luxuriare ſolet?
Nempe Dei trepidum praeſentia terruit orbem,
Cui cadit in Solymos victima multa focos.
Qui lapidum venas laticum laxavit in uſum,
Cui fluxit largo flumine dura ſilex.

Ps. CXV. *Non nobis, Domine, non nobis,* &c.

CARM. GEN. iii.

TE, magne rector orbis, haud victoriam
Ex hoſte ſaevo poſcimus,
Nos ut per omnes fama gentes differat,
Nec apparatu ut ſplendido
Per ora vulgi nos triumphus aureo
Curru ſuperbos transferat:
Sed impiarum ut ſecla gentium ſciant
Te largum opis cultoribus
Tuis, fideque ſemper immutabili
Promiſſa promtum ſolvere.
Ne forte rebus inſolentes proſperis,
Ubi nunc Deus veſter? rogent.
Deus aſtra noſter incolens, mortalium
Nutu ſuo res temperat.
At impiarum finxit error gentium
Manu deos inutiles:
Aurum caminis excoquens, aut malleis
Maſſa e ſequaci bracteas

Ducens,

Ducens, figura multiformi ludicra
  Affixit aris numina.
Inane vocis os habent: oculos habent,
  Orbes inanes luminis.
Naribus odores nec trahunt, nec auribus
  Surdis ſonores hauriunt:
Palpare manibus non queunt, torpentibus
  Nec ingredi veſtigiis.
Nec vox anhelis edita e pulmonibus,
  Cavo recurrit guttore.
Quicunque tales fingit aut colit deos,
  Diis ipſe ſimilis ſit ſuis.
At tu Jacobi gens, loca fiduciam
  Omnem ſalutis in Deo,
Qui te potenti ſublevabit dextera,
  Et in periclis proteget.
Et vos Aronis poſteri, ſpem ponite
  Omnem ſalutis in Deo,
Qui vos potenti ſublevabit dextera,
  Et in periclis proteget.
Quicunque cultor es Dei, fiduciam
  Loca ſalutis in Deo,
Qui te potenti ſublevabit dextera,
  Et in periclis proteget.
Qui nos favore ſemper amplexus memor
  Fovit fovetque ſedulo:
Cunctos Jacobi qui fovebit poſteros,
  Aronis et ſacrum genus.
Qui ſe colentes, ſive juvenes, ſeu ſenes,
  Fovebit et cuſtodiet.
Qui noſque donis ſemper augebit novis,
  Et liberorum liberos.
Nam nos profanis ſegregavit gentibus,
  Coeli ſolique conditor:
Coelum ſibi ipſe regiam fecit, ſolum
  Sedem dedit mortalibus:
Remunerantes muneribus illum ut ſuis
  Rerum parentem agnoſcerent.

Neque

Neque ora laudes in tuas ſolvent, pater,
  Quos mors tegit ſilentio.
Nos te parentem agnoſcimus, qui ſpiritu
  Vitalis aurae veſcimur.
Te proſequemur laudibus, dum lucido
  Sol axe terras ambiet.

Ps. CXVI. *Dilexi, quoniam exaudiet Dominus*, &c.

CARM. GEN. XXVI.

TOto pectore diligam
  Unice et Dominum colam,
Qui lenis mihi ſupplici
    Non duram appulit aurem.
Aurem qui mihi ſupplici
Non duram dedit; hunc ego,
Donec pectora ſpiritus
    Pulſet, ſemper amabo.
Jam mors ante oculos erat,
Jam ſtabam ſuper aggerem
Buſti, jam dolor anxius
    Omni ex parte premebat:
Exſpes tum prece ſupplice
Oravi Dominum: Pater,
Quaeſo, inquam, miſerabili
    Saltem conſule vitae.
O juſtum Dominum et bonum,
Et pronum veniae! auxilî
Is me et conſilii indigum
    Saevo texit ab hoſte.
Ergo mens tibi reddita
Moerorem cohibe; et Deus
Quae largâ tribuit manu
    Donis laeta fruare.
Vitam e faucibus eruit
Mortis, et lacrimas genis
Abſterſit, ſtabili et pede
    Firmavit tibi greſſum.
Tutus praeſidio Dei

Degam;

Degam; et polliciti fide
Fretus non dubiâ, canam
Grato pectore laudes.
Laſſus, rebus et aſperis
Afflictus, trepidâ fugâ
Vitae proſpiciens meae,
Sic mecum ipſe loquebar;
Nulli certa homini fides;
At rerum arbiter optimus,
Unus polliciti tenax,
Unus fallere neſcit.
Tot liber toties malis,
Tot auctus toties bonis,
Quo tandem officio tibi
Coner ſolvere grates?
Te feſtâ dape, te prece,
Te libamine proſequar,
Te vitae columen meae
Grata voce fatebor:
Te vitae columen meae
In coetu populi tui
Grata proſequar hoſtia,
Damnatus tibi voti.
Electos, genitor, tuo
Cuſtos praeſidio tegis,
Nec per vim pereuntium
Manes linquis inultos.
Tu ſervum Dominus tuum,
Ancillae ſobolem tuae
Me minacibus hoſtium
Vinclis eripuiſti.
Te, rerum pater optime,
Semper laudibus efferam:
Nomen in dubiis tuum
Uſurpabo periclis.
Te voti reus, erutus
Morte, proſequar hoſtia,
Sacri limen ad atrii,
Sacrae redditus urbi.

Ps. CXVII. *Laudate Dominum omnes gentes*, &c.

CARM. GEN. x.

OMnes ubiquc gentium
Quos ſolis ambit orbita,
Rerum parentis optimi
Laudes libenter pangite.
Agnoſcicte indulgentiam
Benignius nos in dies
Foventis, et conſtantiam
Promiſſa certam reddere.

Ps. CXVIII. *Confitemini Domino, quoniam*, &c.

CARM. GEN. ii.

EIA Deum laudate, Deum facilcmque bonumque,
Larga benignum ſemper indulgentia.
Eia Dei, ſoboles Jacobi, dicite laudes,
Largâ benigni ſemper indulgentiâ.
Eia Deum canat Aronis numeroſa propago,
Larga benignum ſemper indulgentia.
Eia Dei pura cultor pietate, ſatere,
Larga benignum ſemper indulgentia.
Audiit orantem Dominus me rebus in arctis;
Ac liberavit illico ex anguſtiis.
Ille mihi aſſiſtat ſolus: non arma, nec ulla
Humana mî vis adferet formidinem.
Ille mihi auxilio ſit ſolus: lumina damnis
Explebo, nec me decipit ſpes, hoſtium.
Tutius a rerum Domino eſt ſperare ſalutem,
Confidere armis quam virorum fortium:
Tutius a rerum Domino eſt ſperare ſalutem,
Confidere opibus quam potentûm principum.
In me conjurent populi omni ex parte propinqui;
Dei faventis conteram cunctos ope:
Circundent omnique premant ex parte licebit,
Dei faventis conteram cunctos ope:
Circundent omnique premant ex parte licebit,
Quam nube denſa vere ſe fundunt apes,

Non ſecus ac ſiccas ignis violentia ſpinas,
  Dei faventis conteram cunctos ope.
Improbe quid fruſtra labefactum evertere tentas?
  Dei potentis ſuſtinet me dextera.
Ille meae vires; illum mea carmina pangent
  Unum: ſalutis unus auctor eſt meae.
Cunctaque juſtorum pariter tentoria plaudent:
  Meae ſalutis pariter auctorem Deum
Laudabunt: cantuque ferent ad ſidera dextram
  Belli potentem, divitem victoriae.
Dextram armis, dextram praeſtantem robore, dextram
  Belli potentem, divitem victoriae;
Saeva quid inſultas mihi mors? tua tela reconde:
  Fruſtra minaci territas me ſpiculo.
Vivo equidem, vivuſque feram ſuper aethera cantu
  Raram benigni numinis clementiam.
Jure parens bonus aerumna me afflixit acerba;
  At imminentem reppulit mortem tamen.
Pandite pontifices ſacri mihi limina templi,
  Salute parta ut laude proſequar Deum.
Haec eſt illa Deo gratiſſima janua, juſtis
  Votis aperta dehinc futura janua.
Te merito, pater alme, canam: tu rebus in arctis
  Aurem applicaſti ſupplici placabilem:
Soſpes, et inſcio, duce te, ſum tutus ab hoſte:
  Et molientûm tecta quem rejecerat
Artificum improbitas lapidem, faſtigia ſummi
  Late refulgens jam coronat anguli.
Scilicet arcano factum eſt hoc numine, noſtra
  Attonita factum quod ſtupeſcunt lumina.
O lux feſta, ô lux jucunda ad gaudia nata,
  Coeleſtis in nos lux favoris conſcia!
Uſque fave, cuſtoſque tui, pater optime, Regis
  Sis, et ſecundos coepta duc ad exitus.
O felix, iterum ô felix, quem rector olympi
  Populo ſalutis miſit auctorem ſuo!
Nos, quibus eſt ſacri cuſtodia credita templi,
  Vobis precamur cuncta vertant proſpere.

Unus enim Dominus rerum moderatur habenas,
  Qui gratiae in nos lumen effundit ſuae.
Laetitiâ celebrate diem, foetuſque bidentis
  Tenellus arae vinctus aſtet cornibus.
Te Dominum, te mente colam, te voce fatebor;
  Tuumque ſemper laude nomen proſequar.
Eia Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
  Largâ benignum ſemper indulgentiâ.

Ps. CXIX. *Beati immaculati in via*, &c.

CARM. GEN. xxiv.

ALEPH.

O Beatos, qui ſequuntur orbitam legis Dei:
O beatos qui monenti ſponte parent numini,
Labe puri nec relinquunt lege juſſum tramitem,
Quem ſeveritate durâ nos tenere praecipis.
O gradum regas labentem ſic, monenti ut paream,
A tuis attenta juſſis nuſquam ut errent lumina:
Tum ducem canam aequitatis candido te pectore.
Obſequar tibi: obſequentem tu tibi ne deſere.

BETH.

Quid juventam, ne labaſcat, ſervat aeque ac lex tua?
Hinc ne aberrem, modo laboro: tu laborantem rege.
Ne vacillet pes, meo tua verba condo pectore.
Rector orbis, aequitatis regulam tuae doce
Me, tui oris verba ſemper ore mediter ut meo:
Illa longe cariora ſemper auro ut aeſtimem:
Illa cogitem, illa ſector, illa mirer unice;
Illa nulla e corde noſtro deleant oblivia.

GIMEL.

Da tuae legi obſequenti vivere: ut propius tui
Conſpicer pacti aequitatem, pande mentis lumina.
Inquilinum juſſa legis ne tuae celaveris.
Foederum leges tuorum aegra mens deſiderat.
O, tuae legis ſuperbum qui premis faſtidium,
Me tuae legis ſequacem vindica: cui divites
Arroganter obloquuntur, juſſa quod ſervem tua,
E tuo ſermone vitae quod capeſſam formulam.

DALETH.

Aeger animus languet: aegrum recrea verbo tuo.
Cordis arcanas latebras prodidi tibi: rudem
Tu doce, praeferque lucem, ſcita mediter ut tua:
Et cor anxium tui verbi erigas ſolatio.
Abſque fuco fac tuarum ſcita legum ut diligam.
Recta ſector, inſtituta ſpecto ſemper ad tua.
Lex tua animo ſculpta inhaeret: ſpem meam ne deſere.
Pande iter tuae aequitatis: te comes laetus ſequar.

HE.

Legum iter monſtra tuarum: foedus erudi tuum,
Foedus ut legemque totis imbibam praecordiis,
Cuncta ut inſtituta rectâ ſecter uſque ſemitâ,
Sordidis averte curis juſſa pectus ad tua:
Flecte lumina, impia ne vanitates hauriant.
Languidum excita: face ut te timeat animus ac amet.
Libera probro a pudendo me benignus arbiter:
Tua ſtatuta diligentem ſervet aequitas tua.

VAU.

Me bonus reſpice opiferque, foederis memor tui,
Ora claudam ut exprobranti ſpem tuae fiduciae.
Spes ſalutis, veritatem ab ore ne tuam eripe.
Semper ut tuis ſtatutis audiens, tuto gradu
Ambulem, tua juſſa quaero ſola. Coram regibus
Diſſeram, nec me pudebit, de tuis ſermonibus.
Hos amavi, et hos amabo, et obſequens his, brachia
Tollam: ut uſque et uſque volvam hos ore, mente co-
[gitem.

ZAIN.

Sis memor pacti, columna quae meae fiduciae eſt:
Quod levat moerentem, et aegrum e fauce mortis eripit.
Rideant licet ſuperbi, te ſequar: legem tuam
Uſque repetam, in rebus arctis hoc erit ſolatium.
Impios quum legis hoſtes cerno, totus horreo.
Carmen haec erit mihi, orbem donec hoſpes hunc colam.
Hanc ut obſervem tenebrae me ſilentes admonent:
Illa mentem cura ſemper unice exercet meam.

HETH.

Obſequi tibi, mihi una eſt ſpes, opes, hereditas.

Ut

Ut bonus praeſtes, unice unum id ambio.
Actiones vitae ut omnes ad tuam componerem
Legem; ad hanc cuſtodiendam, qua licet, me confero.
Impeditus impiorum vinculis hanc cogito.
Hujus ergô nocte ſurgens preſequar te laudibus.
Qui verentur hanc, amicis utor: hanc, parens bone,
Qui tua benignitate cuncta reples, edoce.

TETH.

Domine ades, pollicita ſervo fac benigne appareant.
In tua lege acquieſcam; me doce legem tuam.
Vix malo coacta leges mens ſequi didicit tuas.
Scita, fons benignitatis, tua benigne me doce.
Me ſuperbi criminantur: corde toto ego te ſequar.
Juſſa me juvant tua; illis mens hebeſcit proſperis.
Erudîſti me malis, ut legi adhaeream tuae,
Haeream ut legi, auri acervis gratiori ingentibus.

JOD.

Da manu tua creato nôſſe vim legis tuae.
Me pii laeti obſequentem legibus ſpectant tuis.
Juſta lex tua eſt: premis me jure juſtus arbiter.
At libenter audientem juſſa me tua recrea.
Tibi libenter obſequentem praeveni clementia.
Servulum tuum prementem comprime arrogantiam.
Me tuae legi obſequentes obſequentem diligant.
Nec ferat tibi obſecundans pura mens infamiam.

CAPH.

Deficit mens ſpe ſalutis, ſpes nec illam deficit.
Laſſa languent lumina: utris corpus inſtar aridi
Tabuit: ſolare promiſſi in malis memorem tui.
Quis ferendi finis? hoſtem quando punies meum?
Mihi tuae legis ſuperbus hoſtis effodit ſcrobem.
Aequa lex, promiſſa certa ſunt tua: hoſtes confice
Qui premunt me, quod te in uno collocem fiduciam.
Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

LAMED.

Certa eunt promiſſa, certa ſtat tuis verbis fides,
Dum polo ſtellae micabunt, herba terras veſtiet;
Sempiterno quae recurſu legibus parent tuis.

Obruiſſent me dolores, ni affuiſſet lex tua,
Lex ſalubris: nulla nobis tollet hanc oblivio.
Sum tuus, tua inſtituta diligentes diligo.
Impii mortem parabant ſcita meditanti tua.
Caeteris eſt finis: illa ſola ſemper permanent.

MEM.

O tuam quam legem amavi! ſemper illam cogito.
Hoſtibus prudentiorem me meis haec reddidit.
Factus huic fui obſequendo doctior doctoribus.
Huic quod audiam, ſenecta aſtutior ſum callida:
Huic ut obſequar, malorum flecto greſſum a ſemitis.
Te docente non recedo paullulum a verbis tuis,
Faucibus meis ſuavi melle ſuavioribus.
Eruditus his, recedo a ſemita mendacii.

NUN.

Sancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.
Obſtinavi animum tuis ut obſequar ſermonibus.
Obrutum malis, tuorum foederum memor, leva.
Edoce me juſſa, et oris hanc bonus cape victimam.
Juſſa non rejecta, quamvis undique inſtarent mala:
Haec nec abjeci impiorum pene clauſus retibus.
Haec voluptas, hoc mihi unum gaudium, haec hereditas.
Hic ſcopus mihi manebit, vivus aurâ dum fruar.

SAMECH.

Diligo legem tuam, ſicut malos abominor.
Unica es ſpes, una verbis in tuis fiducia.
Ut Dei mandata ſervem, hinc impii faceſſite.
Me tuo ſermone fulci, ne ſequar ſpes irritas,
Te regente ſalvus uſque juſſa diligam tua.
Perfugas calcas tuos, qui vana fruſtra cogitant.
Legem amo tuam, quod omnes impios extermines.
Corpus horret quum ſeverum cogito te judicem.

AIN.

Aequa ne me diligentem deſere opprimentibus:
Juſta fac amem ſuperbo tutus a ludibrio.
Dum ſalutem ſpero, ſcita ſpecto dum tua, lumina
Laſſa languent: tu benignus edoce ſervum tua
Placita: legum fac tuarum intelligat myſteria.

Tempus

Tempus inſtat puniendi legis adverſarios.
At tuum foedus mihi auro eſt carius cariſſimo:
Hoc amo, huc errore miſſo dirigo vitae ordinem.

Pe.

Mira rituum tuorum mens colit myſteria.
Verba pectori imperito luminis ſunt janua.
Faucibus tua verba apertis duco, vitae ut ſpiritum.
Ceu ſoles te diligentes, intuere me bonus.
Dirige ad tua verba greſſus: tum ſcelus non opprimet
Me. Tuae legi, impiorum liber a calumnia,
Obſequar; bonus intuere me, tuam ut legem ſequar.
Si quis hanc ſpernit, fluunt mihi more rivi lachrymae.

Zade.

Juſtus es creator orbis: juſta juſſa ſunt tua.
Plena lex eſt aequitatis: certa verbis veritas.
Rumpor irâ, quum ſceleſtis impie contemnitur.
Sermo purus inſtar ignis: ſervus hunc amat tuus.
Impii ſpernant licebit me, tuam legem ſequar.
Juſſa ſtant tua ſempiterna mota nullo turbine.
Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam: vitam mihi donaveris.

Coph.

Corde toto audi vocantem, legi ut obſequar tuae.
Invoco, adjuva invocantem, foedus ut colam tuum:
Invoco te mane, verbis in tuis fiducia eſt.
Nocte vigiles anteverto, verba mediter ut tua.
Me benigne audi, ut ſoles, et fauce mortis eripe.
Impii me perſequuntur, legis expertes tuae,
Tu propinqua, Domine, juſſa cujus omnia juſta ſunt.
Juſſa firma fine nullo, firma nullo exordio.

Res.

Adſpice afflictum: leva me, foederis memorem tui:
Foederis memor meam vitam patronus aſſere.
Impii male interibunt, juſſa qui tua negligunt.
O bonus ſine fine, robora, ut ſoles, vitam meam.
Me prementûm multitudo a lege non flectit tua.
Moeret animus intuendo pacta qui ſpernunt tua.
Tu bonus tua juſſa amantem me viciſſim recrea.

Cuncta

Cuncta promiſſa tua nullum fixa nôrunt terminum.

SIN.

Me premit tyrannis: at cor verba meditatur tua,
Verba gratiora gazis aureis animo meo.
Diligo legem tuam, ceu vanitatem abominor.
Septies tuam aequitatem me canentem lux videt.
Legem amantibus tuam pax multa, nulla offenſio.
Spectat a te mens ſalutem, nixa promiſſis tuis.
Mens amat promiſſiones unice et ſervat tuas.
Servo tua pacta, ut viciſſim tu vitam obſervas meam.

THAU.

Invocanti da tuarum ſcire legum abſcondita:
Invocantem libera me, foederis memor tui.
Te docente praedicabit os tuas laudes; tua
Juſſa lingua nuntiabit, juſſa longe aequiſſima.
Dexterâ tuâ obſequentem juſſihus juva tuis.
Abs te opem ſpero: tuarum ſcita legum diligo.
Soſpita me, ut praedicem te: lex juvabit me tua.
Me, vagam ut pecudem, require foederis memorem tui.

Ps. CXX. *Ad Dominum cum tribularer*, &c.

CARM. GEN. iii.

HINC me obſidebant bella, et hinc calumniae
    Livor faces admoverat:
Ad te refugi deſtitutus omnibus,
    Rerum creator optime.
Te voce ſupplex invocavi, tu meas
    Non lentus audîſti preces.
A fraudulentae toxico linguae Deus
    Me protege et mendaciis.
O lingua fraudis machinatrix impiae,
    Quâ ſpe meum oppugnas caput?
Scythae ferocis lingua peſtilentior
    Tinctis veneno ſpiculis:
Ignis voracis lingua flammis acrior,
    Quum ſilva flagrat arida.
Heu vita triſtis, vita dura et anxia,
    Per invios erratica

Montes,

Montes, latrones inter, atque inhoſpita
Gentis ferae mapalia:
Mens aegra vitae carpitur faſtidio,
Hoſtes quietis accolens;
Hoſtes quietis, blanda quos oratio
Ferociores efficit:
Quos innocentis mentio concordiae
Ad bella ſaeva exaſperat.

Ps. CXXI. *Levavi oculos meos in montes, &c.*

CARM. GEN. xvii.

DUM ferox armis inimicus inſtat,
Ad montes vaga lumina
Proximos circumfero, ſi quid illinc
Forte appareat auxilî.
At mihi coeli Dominus ſolique
Certam ſolus opem feret.
Ille (quid vano trepidans tumultu
Cor pulſas mihi pectora?)
Ille ſanctorum, mihi crede, cuſtos
Noctes excubat et dies:
Victa nec blandi illecebris ſoporis
Unquam lumina dimovet:
Leniter paſſis tibi ſemper alis
Umbrae more ſupervolat;
Ne cutem ſolis violentioris
Urant ſpicula de die,
Nocte ne lunae nebuloſioris
Artus degravet halitus.
Seu domi clauſus lateas, latentem
Clauſis ſervat in aedibus:
Seu foris pacis obeas amicae,
Seu belli fera munera,
Soſpitem e cunctis Dominus periclis
Semper te bonus eruet.

Ps. CXXII. *Laetatus ſum in his*, &c.

CARM. GEN. xxvi.

O Lux candida, lux mihi
Laetitia conſcia nuncii:
Jam pleno ſtata tempora
Reddit circulus anno:
Jam feſti revocant dies
Auguſtam Domini ad domum:
Jam ſacri pedibus premam
Laetus limina templi.
Jam viſam Solymae edita
Coelo culmina, et aedium
Moles nobilium, et ſuo
Anguſtam populo urbem:
Urbem, quam procul ultimis
Terrae finibus exciti
Petunt Iſacidae, ut Deum
Placent more parentum:
Juſſam coelitûs oppidis
Urbem jus dare caeteris;
Et ſedem fore Davidis
Cuncta in ſecula proli.
Mater nobilis urbium,
Semper te bona pax amet:
Et te ſemper amantibus
Cedant omnia recte.
Semper pax tua moenia
Colat; ſemper in aedibus
Tuis copia dexterâ
Largâ munera fundat.
Dulcis Iſacidûm domus,
Te pax incola ſoſpitet:
Sedes numinis, omnia
Succedant tibi fauſte.

Ps. CXXIII. *Ad te levavi oculos meos*, &c.

Carm. Gen. vi.

AD te levavi, Rex, pater, et Deus;
Ad te levavi lumina, qni procul
Contagio humano remotus,
Templa habitas radiata coeli.
Ut ſervus obſervat Domini manus,
Geſtus et omnes lumine mobili;
Arguta ceu nutus acutis
Serva oculis dominae tuetur:
Te noſtra ſpectant, te, Domine et Deus,
Intenta mentis lumina, dum graves
Iras remittas, ſervuliſque
Des veniam bonus atque pacem.
Jam lenis in nos reſpice; ſervulis
Jam parce tandem, parce fidelibus,
Quos hoſtis inſultans ſuperbo
Ludificatque premitque vultu.
Contemtus hoſti ac opprobrium ſumus,
Vitaeque taedet: ferre animus nequit
Supercilî faſtum ſuperbi,
Ludibriumque opibus tumentûm.

Ps. CXXIV. *Niſi quia Dominus*, &c.

Carm. Gen. xxiv.

NI faventis affuiſſet numinis praeſentia,
Dicat Iſaci propago, numinis praeſentia
Ni faventis affuiſſet, quum veniret perditum
Nos ſuperba multitudo, freta ſtultis viribus,
Forte vivos devorâſſent, debileſque et pauculos:
Ira fervidi furoris, avida noſtri ſanguinis,
Obruiſſet inſtar undae nos procellâ cladium:
More torrentis nivali ab imbre turgidi, impetus
Nos repente ſuſtuliſſet: uſque ad animam gurgites,
Uſque ad animam tranſiiſſent gurgites impervii.
Sempiterna laus Deo ſit, qui ſuos non tradidit
Dentibus praedam cruentis perfidarum gentium.

Caſſibus

Caſſibus fractis doloſis ſoſpites evaſimus;
Capta veluti jam volucris rete fugit aucupis.
In Deo noſtrae ſalutis ſpes repoſta eſt unico,
Qui ſolum coelumque fecit vi potentis dexterae.

Ps. CXXV. *Qui confidunt in Domino*, &c.

CARM. GEN. vi.

SIonis arcem non aquilo impotens
Saxo ſedentem perpetuo quatit,
Nigrantibus non auſter alis
Imbriferas glomerans procellas.
Quicunque vere ſpem locat in Deo,
Non hoſtis hunc vis, non quatiet dolus;
Si fractus illabatur orbis,
Incolumis fugiet ruinam.
Ut civitatem moenia montium
Sanctam tuentur, ſic Dominus ſuos
Vi cingit arcanâ, nec unquam
Praeſidii viduos relinquet.
Nec impiorum perpetuo jugo
Sinet piorum progeniem premi,
Ne turpibus contaminetur
Flagitiis labefacta mentem.
Ut affluenter fac bona ſint bonis:
Ut continenter fac male et malis,
De calle quos recti illecebris
Impietas male ſana flexit.
Fac, ſancte rerum conditor, ut domum
Beata ſemper pax colat Iſaci;
Tranquillitas ſecura pulchrae
Exhilaret Solymae colonos.

Ps. CXXVI. *In convertendo Dominus*, &c.

CARM. GEN. ii.

QUum pater omnipotens captam remeare Sionem,
Dulcemque juſſit patriam reviſere,
Attoniti ſtupuêre animi, nec opinaque ſecum
Metum librantes inter et ſpem gaudia.

Vixque

Vixque ſibi credunt: veluti qui noctis opacae
  Sopore pulſo mane verſat ſomnia.
Pro lacrymis redeunt riſus: ſua gaudia quiſque
  Sermone celebrat, patrium laudans Deum.
Nec minus attonito ſtetit ad miracula vultu
  Sic barbarorum turba ſecum muſſitans,
En pater ille Deûm quot ſigna oſtendit amoris!
  Hujus ſaluti gentis uſque ut proſpicit!
Nec falſo: nam ſigna Deus monſtravit amoris
  Praeclara, noſtrae dum ſaluti proſpicit.
Ergo alacres laeto teſtamur gaudia plauſu.
  At tu benigne fac parens ut caeteri
Jam redeant, pleniſque viis ſic agmen inundet,
  Ut aeſtuoſi quum flat auſtri ſpiritus,
Indignata ſuis cohiberi flumina ripis,
  Vagâ per agros murmurant licentiâ.
Qui male foecundae commiſit ſemina terrae,
  Et corde triſtis multa volvit anxio,
Si venit uberior ſeges imbribus aucta benignis,
  Exſultat hilari cor metentis gaudio.
Nos quoque longa fugae poſt taedia, poſtque labores,
  Laeti arva dulcis patriae reviſimus.
Te patrium canimuſque Denm, ſemperque canemus:
  Agimuſque memores atque agemus gratias.

Ps. CXXVII. *Niſi Dominus aedificaverit*, &c.

CARM GEN. iii.

NI coepta Dominus juverit, fruſtra ſtruis
  Moles ſuperbas aedium.
Ni Dominus urbem ſervet, incaſſûm excubat
    Muris vigil cuſtodia.
Fruſtra antevertis mane ſolem, et veſpere
    Sero domum reverteris:
Victum labore vix parabis anxio,
    Ni Dominus admôrit manum.
At ille amicis interim ſuis dabit
    Purum ſoporem ſomniis:
Domumque dulci prole foetam liberûm

Praebebit. Haec haereditas,
Haec illa merces, quâ beat caros ſibi
Rerum ille Dominus omnium.
Non ſic timori eſt dexteram telis gravis
Bellator hoſtis hoſtibus,
Ut quem parentem maſculae propaginis
Favor beavit numinis.
O ter beatum et amplius, qui talibus
Pharetram ſagittis impleat!
Non ad tribunal erubeſcet jurgia
Procacis adverſarii.

Ps. CXXVIII. *Beati omnes qui timent*, &c.

Carm. Gen. xxvi.

Felix ô ter et amplius,
Quem timor Domini tenet.
Quem non illius a via
Flectit devius error.
Felix, et tibi proſpere
Cedent omnia: nam tuo
Carpes dulcia fercula
Comparata labore.
Inſtar palmitis uberi
Proventu gravidi, et comâ
Cingentis viridi domum,
Te conjux hilarabit.
Ceu plantaria fertili
Pubeſcunt oleae ſolo,
Jucundo tibi liberi
Cingent agmine menſam.
Quem timor Domini tenet,
Inter talia commoda
Vitae tempora tranſiget.
At te ex arce Sionis
Ditabit Domini manus
Largâ: et conſpicies bonis
Florentem Solymam, tibi
Donec vita manebit.

Prolis

Prolis adſpicies tuae
Longâ ſtirpe propaginem:
Feſtâ ſemper et Iſaci
Laetos pace nepotes.

Ps. CXXIX. *Saepe expugnaverunt*, &c.

Carm. Gen. xxiv.

JUre dicat grex bonorum, Mille me moleſtiis
Factio preſſit malorum; primâ ab uſque origine
Factio preſſit malorum mille me moleſtiis:
Nec tamen ſubvertere unquam quivit ullis machinis.
Terga ſaevis exaravit verberum vibicibus:
Terga longis ſecta ſulcis, hoſtis ad faſtidium:
Sed parens rerum benignus vincla rupit impia,
Meque nervo liberavit ſervitutis aſperae.
Qui Sionis non amico ſpectat arces lumine,
Vota ſemper vana volvat, ſpes inanes nutriat:
Marceat, ceu ſole marcet herba languens torrido,
Herba ſummis nata tectis, quae repente corruit
Ante falcis plagam acutae, ſicca marcidis comis;
Unde nec ſinum replevit qui maniplos colligit;
Nec manum meſſor peruſtus, prata tondens florea:
Nec viator ominatus proſpera eſt metentibus,
Sic precatus, Arva laeta, et arva lauta, et roſcida,
Hunc in annum, et uſque in annos hunc ſequentes, nu-
Vos favor ſemper benigni ſervet, ornet, augeat. [minis

Ps. CXXX. *De profundis clamavi*, &c.

Carm. Gen. viii.

CUrarum rapidis fluctibus obrutus,
Arcanis animi de penetralibus,
Audi verba precantis,
Clamavi, pater optime:
Audi verba, pater, quae tibi ſupplices
Multo cum gemitu fundimus: applica
Intentam bonus aurem
Triſtes ad queremonias.
Si vindex tetricus facta nefarie

Poenis cuncta velis plectere, quis ſibi
Tam confidit, acerbum
Ut non horreat exitum?
At tu non furiis triſtis es aſperis,
Sed largus veniae, et munificus parens:
Ut te jure colamus,
Legum et juſſa ſalubria.
Nam ſpes polliciti me recreat tui,
Promiſſique fides fallere neſcii;
Et fiducia certa
Mentem ſuſtinet anxiam.
Non ſic praecipiti nocte vigil diem
Obſervat roſeum, non roſeum vigil
Phoebi ſic avet ortum,
Ut flagrat mea mens Deum.
Securi in Domino figite ſpem pii,
Non duro veniam ſupplicibus dare;
Et promto dare preſſis
Duro ſervitio manum.
Electi generis progeniem gravi
Preſſam ſervitio ex hoſtibus aſſeret:
Et de morte redemtam
Noxis eximet omnibus.

Ps. CXXXI. *Domine, non eſt exaltatum cor*, &c.

CARM. GEN. xxvii.

SI ſpiritu impotenti,
Si lumine inſolenti
Elatus ambulavi;
Si virium mearum
Fiduciâ ſuperbus
Deſpexerim minores:
Si mentis arrogantis
Sublime vectus alis,
Majora, quam liceret
Sperare, cogitavi:
Ni vota temperavi
Modeſtia ſalubri:

Nil

Nil deprecor rogove,
Nullam recuſo poenam.
Qualis puer tenellus
Vix lacte pulſus, unam
Suſpirat in parentem,
Hanc ſpectat, hac ab una
Dependet, ambit unam;
Aeterne rector orbis,
Te mens mea intuetur
Unum, uni adhaeret, unum
Te vindicem ſalutis
Agnoſcit. O piorum
Propago ſancta patrum,
Unum Deum parentum,
Spectate, ſpes in uno
Locate, cuncta ab uno
Sperate: ſpem nec unquam
Fovebitis caducam.

Ps. CXXXII. *Memento, Domine, David*, &c.

Carm. Gen. i.

DAvidis eſto memor, genitor, memor eſto laborum
Quos tulit, in rebus tua juſſa ſecutus egenis.
Ille tibi, Hebraeae gentis Deus unice, votis
Obſtrinxit caput, et promiſſis ora recluſit:
Non aedes prius ingrediar, mollive reponam
Membra toro, aut oculis dulcem indulgebo ſoporem,
Quam fanum inveniam, et ſacri fundamina templi
Deſignem, ſanctiſque locum dimetiar aris.
Fama licet patriae multum promitteret orae,
Inter ſaxa tamen ſilveſtribus obſita dumis
Monſtravit Deus ipſe locum. Deus ipſe perenne
Hic templum, templique ſacris ſedem innuit aris.
Ergo alacres gratam Domino properemus ad aedem:
Scamna pedum pronis veneremur vultibus; et tu
Sancte parens, bonus ac placidus cape vota, tuamque
Laetus adi ſedem: neu dedignare penates
Qui memorem aeterni ſervabunt foederis arcam.

Templa ſacerdotes caſti tueantur, et omnes
Qui tua rite piis venerantur numina ſacris
Laetitiâ exſultent. Si David pectore puro
Te coluit, ne Davidicae nunc reſpue prolis
Dona, tui populi cui frena tenenda dediſti.
Davidi enim quondam (neque jam ſententia vertet
Ulla tuam mentem) juràſti: E ſtirpe propago
Nata tuâ ſolium et ſceptrum retinebit avitum.
Quod ſi poſteritas ſervet mea foedera, pactis
Si ſteterit, leges ſi non temerârit avitas,
Nulla dies ſolio; vis nulla extrudet avito,
Et natos natorum, et qui naſcentur ab illis.
Ipſe mihi ſedem elegi ſine fine Sionem, [tas:
Quam colerem: hic mihi certa quies, hic certa volup-
Haec mihi grata domus: coeli indulgentia fruges
Faxo alat, et duros large ſaturabo colonos.
Templa tuebuntur caſti juſtique miniſtri,
Laetitiâque piis perfundam pectora certâ;
Davidicoque novum producam e ſemine germen,
Quod late in populos fundet ſua brachia: ſtirpi
Proſpiciam ſerae ſolium qui illuſtret avitum,
Claraque per cunctas diffundat lumina terras.
At pudor, et turpes maculas infamia ſpargens,
Hoſtibus inficiet vultus: Jeſſaea propago
Florebit, cingetque ſacrum diademate crinem,
Tranſmittetque ſuam longaeva in ſecula famam.

Ps. CXXXIII. *Ecce quam bonum*, &c.

Carm. Gen. iii.

NIL caritate mutua fratrum, nihil
Jucundius concordia;
Non aura ſuavis balſami, quum funditur
Aronis in ſacrum caput,
Et imbre laeto proluens barbam et ſinus
Limbum pererrat aureum:
Non ros, tenella gemmulis argenteis
Pingens Sionis gramina,
Aut verna dulci inebrians uligine

Hermonis

Hermonis intonſi juga.
Fraterna quam pax incolit, domum juvat
Dominus benigna dextera:
Et opibus auget: filiorum et filios
Multis propagat ſeculis.

Ps. CXXXIV. *Ecce nunc benedicite*, &c.

CARM. GEN. iii.

DOmini miniſtri, nocte qui cuſtodiae
Sancti excubatis atrii,
Laudate Dominum, laudibus donec ſacro
Nox annuit ſilentio.
Interque laudes mentibus puris manus
Coelo ſupinas tollite.
Et vos beabit Dominus invicem omnibus
Coeli ſolique commodis:
Dominus Sionem qui tuetur, unicus
Coeli ſolique conditor.

Ps. CXXXV. *Laudate nomen Domini*, &c.

CARM. GEN. i.

VOS quibus eſt ſacri cuſtodia credita templi,
Eia Deum laudate: Deum celebrate miniſtri,
Qui ſacra aſſidua vigilatis ad atria cura.
Eia Deum laudate bonum, nomenque beatum
Tollite perpetuo veſtro ſuper aethera cantu.
Quippe Jacobum ultro legit, lectumque dicavit
Hunc ſibi, ceu privam patrimoni in ſecula ſortem.
Nota quidem Domini eſt immenſa potentia, notum
Numen; quippe deos ſub ſe premit altior omnes,
Quos alii ſtolida placant ceu numina cura.
Verſat enim nutu coelo, terrâque, marique,
Aut ſi quod caecis clauſum eſt penetrale tenebris
Naturae, quodcunque libet: de viſcere terrae
Evocat, et liquido ſuſpendit in aere nubes:
Fulguribuſque vagis venientes praevenit imbres:
Deque ſuis promit ventorum flamina gazis.
Ille hominum primos foetus pecudumque per arva

Divitis

Divitis Aegypti ſtravit: regemque ſuperbum,
Et quicunque bibunt ſeptemflua flumina Nili,
Terruit oſtentis: validis ille oppida muris
Turrita evertit: numeroſo milite cinctos
Cum ſtirpe exſtinxit violento funere reges:
Stravit Amorhaeum valida virtute Seonem,
Quique Baſan Ogus magna ditione tenebat,
Regnaque non uni Cananeia ſubdita ſceptro:
Arvaque, dejectis nuper viduata tyrannis,
Accepêre novos Jacobi e ſtirpe colonos.
Sancte parens rerum, qui juſto examine nôſti
Parcere ſubjectis, et debellare ſuperbos,
Poſteritas te ſera canet: tua ſplendida facta
Nulla unquam ex animis tollent oblivia noſtris.
At ſibi quae variis finxit ſimulacra figuris
Vana ſuperſtitio, calidis fornacibus aurum
Argentumve liquans, nil ſunt niſi ludicra dextrae
Humanae commenta: illis os vocis inane:
Lucis egent oculi: ſurdas ſonus advolat aures:
Et patulas fruſtra nares jucundus odorum
Halitus incurſat: calidus non pectora pulſat
Spiritus. O quiſquis ludibria talia fingit,
Aut colit, ipſe ſuis ſimilis diis exigat aevum,
Mentis inops, et lucis egens: non aure nec ore
Accipiat reddatve ſonos: nec nare ſagaci
Sentiat halantes per prata nitentia flores.
Tu vero genus a magno Iſraele profectum,
Et domus Aronis, genitique e ſanguine Levi,
Et quicunque pio rerum venerare parentem
Obſequio, laudate Deum, qui tecta Sionis
Ardua, qui ſacram Solymae bonus incolit aedem.

Ps. CXXXVI. *Confitemini Domino*, &c.

Carm. Gen. ii.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
Largâ benignum ſemper indulgentiâ.
Eia Deum laudate: Deus namque ille deorum eſt,
Largâ benignus ſemper indulgentia.

Cui

Cui domini rerum ſubmittunt ſceptra tyranni,
Larga benigno ſemper indulgentia.
Qui facit attonito ſolus miracula mundo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui nitidos mira arte polum convolvit in orbes,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui liquidis terras emergere juſſit ab undis,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui vitreo accendit flammantia lumina coelo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui ſolem auricomum juſſit dare jura diei,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui lunam et ſtellas tenebras diſtinguere noctis
Juſſit, benigna ſemper indulgentia.
Pignora prima Phari qui fato exſtinxit acerbo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Iſacidas medio incolumes ex hoſte recepit,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui rubri Oceani torpentes diffidit undas,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Perque undas fiſſas ſobolem traduxit Abrami,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Pharonem et Pharios ſubmerſit gurgite currus,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Deduxitque ſuos deſerta per avia tutos,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Et validos merita proſtravit clade tyrannos,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Stravit Amorrhaeum valida virtute Seonem,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Stravit et incaſſum confiſum viribus Ogum,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Metatuſque novis agrum eſt utriuſque colonis,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Iſacidis habitare ſuis dedit hoſtica rura,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui nos in rebus miſeros reſpexit egenis,
Larga benignus ſemper indulgentia.

Avertitque

Avertitque ferum noſtris cervicibus hoſtem,
  Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui genti vitam humanae victumque miniſtrat,
  Larga benignus ſemper indulgentia.
Aſtrigeros laudate Deum qui temperat orbes,
  Larga benignus ſemper indulgentia.

Ps. CXXXVII. *Super flumina Babylonis*, &c.

Carm. Gen. xxii.

DUM procul a patria moeſti Babylonis in oris,
  Fluminis ad liquidas forte ſedemus aquas;
Illa animum ſubiit ſpecies miſeranda Sionis,
  Et nunquam patrii tecta videnda ſoli.
Flevimus, et gemitus luctantia verba repreſſit;
  Inque ſinus liquidae decidit imber aquae.
Muta ſuper virides pendebant nablia ramos,
  Et ſalices tacitas ſuſtinuêre lyras.
Ecce ferox dominus, Solymae populator opimae,
  Exigit in mediis carmina laeta malis:
Qui patriam exſilio nobis mutavit acerbo,
  Nos jubet ad patrios verba referre modos,
Quale canebamus, ſteterat dum celſa Sionis
  Regia, finitimis invidioſa locis.
Siccine divinos Babylon irrideat hymnos?
  Audiat et ſanctos terra profana modos?
O Solymae, ô adyta, et ſacri penetralia templi,
  Ullane vos animo deleat hora meo?
Comprecor, ante meae capiant me oblivia dextrae,
  Nec memor argutae ſit mea dextra lyrae:
Os mihi deſtituat vox; areſcente palato,
  Haereat ad fauces aſpera lingua meas:
Prima mihi veſtrae niſi ſint praeconia laudis;
  Hinc niſi laetitiae ſurgat origo meae.
At tu (quae noſtrae inſultavit laeta rapinae)
  Gentis Idumeae tu memor eſto, pater.
Diripite, ex imis evertite fundamentis,
  Æquaque, clamabant, reddite tecta ſolo.
Tu quoque crudeles Babylon dabis impia poenas,

Et rerum inſtabiles experiere vices.
Felix qui noſtris accedet cladibus ultor,
Reddet ad exemplum qui tibi damna tuum.
Felix qui tenero conſperget ſaxa cerebro,
Eripiens gremio pignora cara tuo.

Ps. CXXXVIII. *Confitebor tibi, Domine,* &c.

Carm. Gen. xxviii.

PEctore te grato Dominumque Deumque fatebor
Corâm ſuperbis regibus,
Et tua facta canam.
Ad tua templa oculis, animo ad tua numina ſpectans
Nomen celebrabo tuum,
Perpetuamque fidem:
Qui donis promiſſa novis cumulata rependis,
Audis, vocantem robora
Das animo trepido.
Te, quacunque pater tellus circumflua ponto,
Reges fatebuntur Deum,
Quum ſine labe fidem
Audierint: rituſque tuos ſuper aethera cantu
Ferent, tuaeque gloriae
Ad jubar attoniti.
Nam liquidi quanquam trans ignea moenia mundi
Beatus in te permanes:
Attamen haud humiles
Deſpicis; elatoſque premis: diſcrimina mille
Paſſim mihi circumſtrepant,
Te duce tutus ero.
Tu validâ obſiſtes dextrâ furialibus auſis
Qui me laceſſunt hoſtium:
Incolumique dabis
Quod ſupereſt, ſi quid ſupereſt: bonitate perenni,
Quo coeperas gradu, tuae
Facta tuere manûs.

Ps.

Ps. CXXXIX. *Domine probaſti me*, &c.

Carm. Gen. iii.

Momenta vitae nulla te latent meae,
  Rector benigne coelitum.
Seu ſedeo, ſive ſurgo, ſeu quid cogito,
  Tu cuncta praeſens adſpicis.
Lux ſive curam, ſeu quietem nox tulit,
  Curam et quietem temperas.
Nec te minutae voculae fugit ſonus,
  Quam lingua temere fuderit.
Et os et humeros, totiuſque corporis
  Sic arte mirâ fabricam
Finxiſti, acumen nullum ut humani ingenî
  Ratiove poſſit aſſequi.
Quonam ergo vultum fugero tuum? quibus
  Clauſus latebris ocular?
Petamne coelum? praeſto es hic: ad inferos
  Demergar? illinc non abes.
Aurora curru me volucri ut deferat
  Ad occidentis limitem,
Hic deprehendes me, nec hic tutus tuae
  Vitabo fulmen dexterae.
Incauta mens ſi forte ſecum cogitet,
  Nox me tenebris occulet,
Obſcura tenebris noſtra nox luce eſt tibi
  Meridiana clarior;
Tibi nec tenebrae ſunt tenebrae, nec tuae
  Nox ulla providentiae eſt.
Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
  Arcaua fabricatus es.
Qui me parentis ventre conditum, cutis
  Tenello amictu involveras.
Compago mira corporis noſtri, tuae
  Miraculum eſt ſolertiae:
Stupenda cujus opera nec noſtra aſſequi,
  Sed nec negare mens poteſt.
Nam nulla noſtri tam minuta eſt corporis

Pars

Pars, ut tuam ſcientiam
Fugiat: nec ulla clauſtra pectoris latent
Te conditorem pectoris.
Maſſae recentis rudia adhuc primordia,
Rudiſque maſſae ſemina,
Ceu ſcripta haberes, corporiſque lineas,
Motum ſtatumque noveras.
Et membra nondum quum forent, quid adderent
Dies ſciebas ſinguli.
Haec mente tacitâ cogitanti mihi, ſtupor
Torporque ſenſus alligat:
Animus labaſcit quum tuae miracula
Perpendo mecum dexterae.
Citius inibo numerum, arenae in littore
Quot volvat aeſtus corpora:
Quamvis ocellis pervigil nunquam meis
Dulcem ſoporem indulſero.
O quando perdes impios, rerum parens?
O quando ſanguinarios
A me repelles, qui ſceleſti nomini
Et numini illudunt tuo?
Te quiſquis odit, non ego odi? non tuos
Hoſtes habebam pro hoſtibus?
Odi profecto: nec tuis ex hoſtibus
Amicus eſt quiſquam mihi.
Revolve mentis intimos ſinus Deus,
Latebraſque noſtri pectoris;
Niſi hic amorem videris tui, niſi
Animum obſequi nunquam pigrum,
Si par ſceleſtis ſcelere ſum, vitae parem
Da cum ſceleſtis exitum.

Ps. CXL. *Eripe me, Domine, ab homine malo*, &c.

CARM. GEN. VI.

AEterne rerum conditor, a malae
Linguae veneno me bonus aſſere,
Meamque perjuri tuere
Hoſtis ab inſidiis ſalutem,

Qui fraude tectâ bella nefaria
Ciet : nec atris mitior anguibus
Vibratque linguam virulentam, et
Ore vomit rabido venenum.
Averte fraudem, et me violentiae
Hoſtis ſceleſti ſubtrahe, qui mea
Veſtigia obſervat, ſcrobeſque
Objiciens, laqueoſque tendens,
At tu, ſalutis praeſidium meae.
Audi precantem : tu Dominus mihi
Deuſque : tu me liberaſti
Incolumem crepero e duello.
Idem impiorum nunc bonus irrita
Fac vota : ſaevam frange ſuperbiam :
Viruſque linguae peſtilentis
In domini exitium refunde.
Dejecta coelo flammea perfidos
Procella fundat praecipiti fuga,
Caecoſque propellat profundas
Perpetui in barathri tenebras.
Linguae loquacis perfida vanitas
Nunquam quieto deget in otio:
Sed impie dignum patratis
Exitium domino parabit.
At impiorum a vi Dominus ſuos
Et fraude vindex aſſeret : ut pii
Numen Dei praeſens potensque
Perpetuo celebrent honore.

Ps. CXLI. *Domine, clamavi ad te*, &c.

CARM. GEN. iii.

AUrem vocanti da patens propere, meas
Audi preces ſalutifer.
Quum verba fundo triſtis, et puras manus
Attollo, ſic preces meas
Manuſque puras reſpice, ac ſi thureo
Odore mane te colam :
Ac ſi colam te victima et libamine

Sero

Sero rubente veſpere.
Freno coerce linguam; ad oris januam
Fac excubet cuſtodia.
Fac mens ſequatur recta, fac in lubricam
Ne flectat in erroris viam.
Fac ne ſcelesto gaudeat coetu, neque
Menſa fruatur impia.
Me malo juſtus increpet, me verberet,
Quam palpet impius, comam
Quam rore nardi ſpargat. Impii, precor,
Et impiorum praeſides,
De rupis altae quum ruent ſpecula, ſui
Supplicia ſceleris ut luant;
Tum ſubeat animum conſcium, ſalubriter
Quod me monentem ſpreverint.
Sic mortis horror oſſium compagines
Mihi laxat, ut caeſae jacent
Fagi per arva fiſſa cuneis fragmina.
Tu ſancte rector coelitum,
Spes una nobis es ſalutis, unicum
Agnoſcimus te vindicem.
Vitam tuere ab impiorum caſſibus,
A fraude quam ſtruunt mihi.
Compos ſalutis impios fac in ſua
Cernam ruentes retia.

Ps. CXLII. *Voce mea ad Dominum clamavi*, &c.

CARM. GEN. xvii.

INvoco ſupplex Dominum, manuſque
Tendo ad ſidera ſupplices.
Mentis huic pando lacrimas: querelis
Imploro miſeris opem.
Pectus afflictum dolor obruebat:
Quamvis, Rex bone coelitum,
Puriter vitae mihi tu peractae
Eſſes arbiter optimus;
Quum domo greſſum tamen efferebam,
Tendebant mihi retia.

Nec mihi notus, nec amicus uſquam,
  Quoquo lumina verteram:
Exitus nuſquam, fuga nulla, nemo
  Qui me ſoſpite plauderet.
Ergo te, rerum pater, invocavi,
  Unum praeſidium in malis:
Tu meae vires, mea ſpes, opesque,
  Dum ſedes hominum colo.
Da meis aurem facilem quereiis
  Fracti cladibus ultimis:
Aſſere a ſaevi manibus tyranni,
  Qui me fortior opprimit.
Carceris vitam rape de tenebris,
  Ut te laudibus efferam:
Teque conventus celebret piorum,
  Promptum ferre piis opem.

Ps. CXLIII. *Domine exaudi orationem meam*, &c.

CARM. GEN. XV.

AUdi vocantem rebus in aſperis,
Et lenis aurem da precibus meis,
Rerum creator: quâque ſoles fide
Et aequitate ex hoſtibus eripe.
  Juris ſeveri ne trutinâ meam
Expende vitam: nemo hominum innocens
Sic eſt, tribunal poſſit ut ad tuum
Se profiteri crimine liberum.
  En hoſtis atrox imminet, et premit
Stratum: tenebris triſtibus abditus,
Et lucis exſors dego, velut ſpecu
Quos in ſepulchri mors fera condidit.
  Mens pene curis obruta volvere
Priora coepit tempora, quum patres,
Spes quos fovebat praeſidii tui,
De fauce lethi ſaepe revelleres.
  Hâc recreatus rurſus imagine,
Imploro ſupplex auxilium tuum,
Intenta mens te reſpicit, arida

Tellus

Tellus ut imbres ſub cane torrido.
Non lentus audi, nam mihi ſpiritus
Vix feſſa pulſat pectora : ſi tui
Avertis oris lumen amabile,
Mors atra ſiccis faucibus imminet.
Spe mens labores auxilii tui
Fert : ſpectat unum te, pater optime,
Audi precantem lenis, et exitum
Jamjam obruturis pande periculis.
Ab hoſte ſaevo protege me, meae
Cuſtos ſalutis : prava repellere
Mentem manumque, et recta capeſſere
Doce, unicum te qui veneror Deum.
Arcana fac vis numinis ut tui
Per plana greſſum dirigat, ut tua
Mandata ſecter : neu male credulum
Error malorum vertat in orbitam.
Ut nulla numen non celebret tuum
Et aequitatem natio, recrea
Me deſtitutum praeſidio : et malis
Hoſtis ſceleſti libera ab artibus.
Favoris umbrâ me ſolitâ tege ;
Et, qui me acerbis uſque doloribus
Affligit, hoſtem perde nefarium,
Servumque ſerva perpetuo tuum.

Ps. CXLIV. *Benedictus Dominus Deus meus*, &c.

CARM. GEN. xiii.

QUO te Rex hominum carmine proſequar ?
Qui firmas animum robore, qui manum
Et bellare doces, et dubii regis
Per diſcrimina praelii
Quod vivo et valeo, tutus et hoſtium
A fraude, eximiâ fulgeo gloriâ :
Quod late validis impero gentibus,
Totum muneris id tui eſt.
O rerum genitor, quantulus eſt homo,
Hâc quem proſequeris munificentiâ.

Et curas patria ſollicitudine!
    Figmentum fragilis luti,
Quo nec bulla levis vanior eſt, neque
Quae mentes agitant ſomnia turbidas,
Nec ſerum fugiens umbra crepuſculum,
    Nec fumi volucris vapor.
Coeli pande fores, Rex bone coelitum,
Ac de ſidereis labere ſedibus:
Montes nube operi: per liquidi aeris
    Campos fulgura trajice.
Turbatos trepidâ ſparge fugâ impios,
Et ſparſos jaculis perde ſequacibus:
Porrectâque manu me, pater optime,
    Saevis eripe fluctibus.
Hoſtis pelle malam vim bonus impii;
Linguae vaniloquae reprime toxica;
Aſſuetaeque dolis peſtiferis manûs
    Vires contere viribus.
Ut te noſtra novo carmine barbitos
Dicat, ſubſidio qui recreas tuo
Reges: qui gravibus ſaepe periculis
    Vitam Davidis eripis.
Hoſtis pelle malam vim procul impii:
Linguae vaniloquae reprime toxica;
Aſſuetaeque dolis peſtiferis manûs
    Vires contere viribus.
Natorum ſoboles creſcat, ut ubere
Surgit ſilva ſolo laurea: virgines
Cultu ſic niteant, ut laquearibus
    Templorum tholus aureis.
Stipentur grauidis horrea frugibus:
Pleno cuncta penu copia ſuggerat:
Foecundi pecoris non capiant greges
    Latis paſcua ſaltibus.
Pingues plauſtra boves et nitidi trahant:
Nec triſti reſonent compita claſſico,
Nec fletu plateae: nec furor hoſticus
    Clauſis affremat oppidis.

Felicem

Felicem populum, inter bona talia
Qui vitam in tacito tranſigit otio:
Felicem populum, ter quater, omnium
Cui rerum pater eſt Deus.

Ps. CXLV. *Exaltabo te, Deus meus Rex, &c.*

CARM. GEN. xxix.

TE Regem Dominumque canam, dum lucida volvet
Lucidus aſtra polus
Et unicum colam Deum.
Luce canam te, nocte canam te: nulla carebit
Laudibus hora tuis,
Rerum creator et ſalus.
Magne parens, nullo cui clauſo potentia fine eſt,
Secula cuncta tuas
Laudes ſonabunt: et patres
Longaevi tua facta canent, feraeque nepotum
Per ſeriem ſoboli
Prodent: nec aetas gloriam
Neſciet ulla tuam: mirandaque facta decuſque
Ille memor referet,
Hic magnitudinem canet:
Ille bonum feret et juſtum, et placabilis irae,
Et veniae facilem, et
Largâ benignum dexterâ:
Totque inter decora, et laudum praeconia nullo
Emoritura die,
Nil clarius clementiâ.
Ergo, parens rerum, ſtellantis machina coeli
Cuncta ſuo gremio
Complexa praedicat tuum
Robur: et intacti ſcelerum contage nefandâ,
Te celebrant alacres,
Tuique vires imperî
Per populos late vulgant: ne neſcia ſceptri
Terra ſit ulla tui,
Et gloriae et potentiae.
Imperium ſine fine tibi; nec legibus aevi

Subdita

Subdita ſceptra tenes,
Aut clauſa metis temporum.
Tu lapſos rurſum attollis, firmaſque labantes:
Incolumeſque foves
Vitae beatae commodis.
Te volucrum pecudumque genus, te ſaeva ferarum
Secula reſpiciunt
Unum, ſuoque tempore
Accipiunt victum: tu dextram pandis, et omne
De locuplete penu
Animal benigne recreas.
Quicquid agis, juſteque et ſancte agis: impiger aurem
Supplicibus facilem
Praebes: opiſque compotes
Dimittis puro qui pectore cumque precantur;
Auxilioque piis
Praeſens es, et periculis
Eruis e cunctis qui te venerantur amantque;
Cumque ſuo ſcelere
A ſtirpe vellis impios.
Ergo omnes te jure canent, nomenque tacebit
Natio nulla tuum
In ſeculorum ſecula.

Ps. CXLVI. *Lauda anima mea Dominum*, &c.

CARM. GEN. vi.

TE, magne rerum conditor, et tuas
Sonabo laudes, factaque poſteris
Miranda prodam, dum recurret
Per calidos mihi ſanguis artus.
Securitatem ne ſtabilem tibi
Promitte, regum praeſidio; neque
De ſtirpe mortali et caduca
Pone tibi columen ſalutis.
Ut membra liquit ſpiritus, in ſuam
Terrena moles terram abit; et diu
Conſulta vaneſcunt, et auras
Irrita per vacuas feruntur.

O ter beatum, quem Deus aetheris
Fido tuetur praeſidio, ſuas
Qui ſpes opeſque omnes in uno
Conſtitnit Domino Deoque:
Qui terram et aequor condidit et polum,
Et quicquid aequor terraque continet
Poluſque: qui promiſſa praeſtat
Perpetuo ſtabilis tenore.
Qui nec tyranni vi ſinit opprimi
Infirmiorem, aut eſurie premi:
Qui carcerum exemtos tenebris
Compedibus levat innocentes.
Qui nocte pulsâ luminis aurei
Caecis refundit luminibus jubar;
Greſſuſque firmat claudicantes,
Juſtitiamque amat aequus aequam.
Cura fideli qui fovet advenam,
Orbae marito qui viduae favet,
Orbos puellos qui tuetur,
Et ſcelerum labefactat artes.
Rex ergo habenas imperii tuus,
Sion, tenebit, ſidera dum polum
Pingent, et obliquum per orbem
Sol rutilos agitabit axes.

Ps. CXLVII. *Laudate Dominum, quoniam, &c.*

CARM. GEN. ii.

EIa Deum laudate, Deo date carmina digna;
Certe erudito dignus ille eſt carmine:
Qui Solymam inſtaurat rurſus, paſſimque per orbem
Sparſos reducit exſules Abramidas:
Qui fractos animi levat, et corda anxia lenit;
Mulcet dolores, mitigatque vulnera:
Qui numerat tacito labentia ſidera mundo,
Suiſque quaeque nuncupat vocabulis.
Magna Dei virtus, immenſa potentia; nulla
Quam lingua fari poſſit, aut mens cogitet.
Qui mite ingenium fovet, allevat, auget honore;
Humique

Humique ſternit impiam ſuperbiam.
Eia Deum cantate, Deo perſolvite grates;
Grato benignum canite patrem barbito:
Qui coelum obnubit tenebris, terram rigat imbre,
Monteſque laeto veſtit altos gramine:
Qui pecudum genti larga dat pabula dextra,
Corvoque victum ſe roganti ſufficit.
Quem neque magnanimûm delectat robur equorum,
Nec vis ferocis aut lacertus militis:
Sed pietas animi ſimplex, et in illius una
Quae ſpem ſalutis collocet clementia.
Eia, Dei laudes Solymaeae pangite turres;
Benignitatem mons Sionis praedica.
Qui portarum aditus clauſtris firmavit ahenis,
Civeſque cunctis commodis auxit tuos.
Qui te pace beat laeta, et defendit ab hoſte:
Et meſſe flava tritici campos tegit.
Cujus ad imperium fundit ſua munera tellus;
Natura cujus prompta paret juſſibus.
Qui nivibus celſos operit, ceu vellere, montes:
Denſas pruinas cineris inſtar dejicit.
Et glacie lapſus ſolidarum frenat aquarum;
Cujus rigorem quis feret mortalium?
Quum libuit, molles glacies tabeſcit in undas,
Adſpirat aura mitior, rivi fluunt.
Oſtenditque ſuam per ſigna illuſtria mentem:
Legeſque Abrami tradidit nepotibus.
Non ita ſe populis aliis monſtravit amicum,
Qui ſcita legum neſciunt coeleſtium.

Ps. CXLVIII. *Laudate Dominum de coelis*, &c.

CARM. GEN. X.

LAudate Dominum coelitum
Chori beati, qui procul
Contagio mortalium
Templa aetheris tuemini.
Laudate Dominum, quos ſibi
Adeſſe juſſit angelos:

Laudate

Laudate Dominum exercitus
Parere prompti juſſibus.
  Laudate Dominum, qui diem
Sol, luna noctem illuminas:
Laudate Dominum lucidis
Stellae decorae flammulis.
  Laudate eum rotatiles
Tot orbium compagines,
Et unda longe celſior
Campis nitentis aeris.
  Huic cuncta laudes dicite,
Numenque cuncta pangite,
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu ſuſtinet:
  Fixitque firmo cardine,
Ne vi ſenectae corruant:
Certiſque vinxit legibus,
Quas tranſgredi non audeant.
  Laudate Dominum ſub ſpecus
Terrae dracones abditi:
Et vaſta cete, qnae ſinus
Ponti repoſtos ſinditis.
  Ignes, nives, et grandines,
Vaporque, et aurae ſpiritus,
Ad juſſa Domini mobiles
Circumrotantes turbines:
  Colles feraces, et feri
Montes, et omnes arbores;
Seu montibus rigeſcitis,
Seu cultibus manſueſcitis:
  Mites feraeque beſtiae,
Humique lente reptiles,
Et quae liquentes aeris
Campos volando carpitis.
  Reges et orbis praeſides,
Et nationes liberae,
Et pauperi plebeculae
Qui jus ab alto dicitis:

Et vos juventâ floreâ
Laeti puelli et virgines,
Seneſque vitae in ultimo
Jamjam exituri limine,
Laudate Dominum: numini
Sit ejus uni gloria,
Unumqne noſcat omnium
Coelum ſolumque principem.
Hunc omne in aevum laudibus
Propago tollat Iſaci:
Sibi dicatam qui bonis
Gentem beavit omnibus.

Ps. CXLIX. *Cantate Domino canticum novum*, &c.

Carm. Gen. x.

Cantate Domino canticum
Novum; ſonet laus illius
Coetus per omnes, qui ſacris
Non ſe profanis polluunt.
Oblectet Iſaci genus
Auctore ſe ſuo: ſuo
Regi Sionis arduae
Congratulentur filiae:
Nomen celebrent illius
Laetis choris et tympanis;
Ejuſque laudes accinant
Blande canoro pectine.
Gentem bonus parens ſuam
Amore ſancto amplectitur,
Mitemque manſuetudinem
Firmat ſalute immobili:
Coetus piorum ut geſtiant
Foris paratu ſplendido,
Domique ſecum clanculum
Laetentur in cubilibus.
In ore, rerum praeſidis
Laus continenter perſonet;
Utrinque acuti in dexteris

Vibrentur

Vibrentur enſes vindices.
  In ſe ferarum ut gentium
Crudelitatem vindicent:
Et in futurum iras, minas,
Superbiamque comprimant.
  Reges ſuorum ut hoſtium
Arctis catenis alligent;
Et ferreis coerceant
Vinclis feroces principes.
  Poenas ſecundum coelitus
Praeſcripta ab iis ut exigant,
Et laus piorum pervolet
Omnes per orbis cardines.

Ps. CL. *Laudate Dominum in ſanctis ejus*, &c.

CARM. GEN. X.

LAudate Dominum, lucidum
  Templum colentem ſiderum,
Qui vi ſuae potentiae
Firmavit orbis cardines.
  Laudate Dominum fortiter
Ubique geſtis inclitum:
Laudate magnitudinem
Captum ſupra mortalium.
  Laudate Dominum bellicae
Claris tubae clangoribus:
Laudate Dominum nabliis,
Lyriſque blande garrulis.
  Laudate Dominum tympanis,
Chorique feſti cantibus:
Laudate Dominum fidibus, et
Sonore dulce tibiae.
  Laudate eum tinnitibus
Laetis canori cymbali.
Hunc cuncta laudent, quae trahunt
Vitalis aurae ſpiritum.

FINIS.

Ejuſdem Georgii Buchanani *Hymnus matutinus ad Chriſtum.*

PRoles parentis optimi,
Et par parenti maximo,
De luce vera vera lux,
Veruſque de Deo Deus:
En nox receſſit, jam nitet
Aurora luce praevia,
Coelum ſolumque purpurans,
Et clauſa tenebris detegens.
Sed fuſcat ignorantiae
Caligo noſtra pectora,
Et nubilis erroribus
Mens pene cedit obruta.
Exſurge ſol puriſſime,
Diemque da mundo ſuum:
Noſtramque noctem illuminans
Erroris umbram diſcute.
Diſſolve frigus horridum;
Arvumque noſtri pectoris,
Calore lampadis tuae,
Humore purga noxio:
Ut irrigetur coelitus
Roris beati nectare,
Et centuplo cum foenore
Coeleſte ſemen proferat.

Ejuſdem Epigramma, in quo Imago introducitur alloquens peregre advenientes.

FAre agi qui terras luſtras vagus hoſpes et undas,
Quid petis hinc? longae quae tibi cauſſa viae?
Non Deus hic quiſquam, nec imagine numen in iſta eſt;
Nos lapis et tantum putria ligna ſumus:
Vermibus eſca, cibus tineis, domus hoſpita blattis,

Opprobrium

Opprobrium coeli, ludibriumque ſoli.
Non capiunt humiles numen coeleſte penates,
Structa nec humana ſaxea tecta manu.
Quem mare, quem tellus, quem non capit igneus aether,
Clauditur in nullo ſpiritus ille loco.
Ut Chriſtum invenias, animi ſecreta revolve,
Aut lege fatidici quae cecinere patres:
Aut quae dives habet paſſim circumſpice mundus,
Haec vera eſt ſedes, hoc penetrale Dei.
At quiſquis picto gaudet dare baſia trunco,
Craſſaque pulvereo lingere ſaxa croco,
Dignus morte perit, qui mortua vivus adorat,
Et vitae in fragili ſpem ſibi ponit humo.
Si te picta juvant, cariem ne perline trunci,
Sed vera mentem ſimplicitate tuam:
Hac ratione domi poteris reperire, quod omnes
Erro vagus terras ſic peragrando fugis.

FINIS.

SOLD BY
JAMES GILLIES, Bookſeller,
GLASGOW;

English and Latin ſchool books.
Writing papers plain, gilt, or mourning.
Wire wove and common dreſſed papers.
Paper books, plain or ruled, for counting-houſes or ſchools.
Pencils, black or red.
Engliſh, Iriſh, and Dutch quills.
Beſt black, red, and coloured wafers.
Beſt black and red ſealing wax.
Pocket books and ſtrap caſes.
Ink ſtands, and ink cheſts.
Leather, braſs, or paper pocket ink-pots.
Rollers, and tin ruling pens, &c.

"Ipse mihi sedem elegi sine fine &c."

Psalm 132d.